

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 1999-2000

18 februari 2000

BULLETIN VAN VRAGEN EN ANTWOORDEN

INHOUDSOPGAVE

I. VRAGEN VAN DE VLAAMSE VOLKSVERTEGENWOORDIGERS EN ANTWOORDEN VAN DE MINISTERS (Reglement artikel 81, 1, 2, 3, 5 en 7)

A. Vragen waarop werd geantwoord binnen de reglementaire termijn	Blz.
Patrick Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden	579
Steve Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Mobiliteit, Openbare Werken en Energie	580
Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen	599
Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Stedelijk Beleid, Huisvesting en Brusselse Aangelegenheden	607
Marleen Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming	614
Renaat Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme	618
Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw	619
Johan Sauwens, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Sport	635
Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media	642
B. Vragen waarop werd geantwoord na het verstrijken van de reglementaire termijn	
Patrick Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden	646
Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen	649
Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Stedelijk Beleid, Huisvesting en Brusselse Aangelegenheden	660
Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw	662

II. VRAGEN WAARVAN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN VERSTREKEN IS EN WAAROP NOG NIET WERD GEANTWOORD (Reglement artikel 81, 6)	
Marleen Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming	666
III. VRAGEN WAARVAN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN VERSTREKEN IS MET TEN MINSTE TIEN WERKDAGEN EN DIE OP VERZOEK VAN DE VRAAGSTELLERS WERDEN OMGEZET IN VRAGEN OM UITLEG (Reglement artikel 81, 4)	
Nihil	
REGISTER	667

**I. VRAGEN VAN DE VLAAMSE
VOLKSVERTEGENWOORDIGERS EN
ANTWOORDEN VAN DE MINISTERS
(Reglement artikel 81, 1, 2, 3, 5 en 7)**

**A. Vragen waarop werd geantwoord binnen de
reglementaire termijn**

PATRICK DEWAELE

MINISTER-PRESIDENT
VAN DE VLAAMSE REGERING,
VLAAMS MINISTER VAN FINANCIËN,
BEGROTING, BUITENLANDS BELEID
EN EUROPESE AANGELEGENHEDEN

**Vraag nr. 33
van 2 december 1999
van de heer LEO PEETERS**

Vlaamse administratie – Gehandicapten

Zie :

Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen

Vraag nr. 45
van 2 december 1999
van de heer Leo Peeters
Blz. 655

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen.

**Vraag nr. 38
van 10 december 1999
van de heer JOHN TAYLOR**

Kabinetten – Raadgevers met rang van kabinetschef

Het besluit van de Vlaamse regering van 27 juli 1999 tot organisatie van de kabinetten van de Vlaamse ministers bevat een aantal passages die op zijn minst tot nadenken stemmen. Aldus wordt in artikel 4, § 2 van dat besluit onder meer bepaald dat een Vlaams minister een raadgever kan belasten met een bijzondere en tijdelijke opdracht van een dergelijk niveau dat gelijkstelling van deze functie met de rang van kabinetschef toegelaten is.

Het is niet uitgesloten dat dergelijke bepalingen door de ministers zouden worden aangewend om het aantal stafleden op hun kabinet te verhogen.

1. Werden er in uitvoering van bovenvermelde bepaling op de kabinetten van de leden van de Vlaamse regering reeds raadgevers met de rang van kabinetschef aangesteld? Zo ja, over hoeveel personen gaat het en op welke kabinetten werken ze?
2. Met welke opdrachten werden deze personen belast? Wat is het bijzondere en tijdelijke aspect van deze opdrachten?

N.B. Deze vraag werd gesteld aan alle ministers.

Gecoördineerd antwoord

1. In uitvoering van vermelde bepaling werd er op het kabinet van de Vlaamse minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Sport één deeltijds (40 %) raadgever aangesteld met de rang van kabinetschef.

Dit kabinetslid werd voor zijn deeltijdse opdracht belast met de voorbereidende werkzaamheden om, binnen het beleidsdomein "Sport", het de federale sportbonden mogelijk te maken zich aan te passen aan de feitelijke staatsstructuur. Betrokkene staat ook in voor de opvolging en de evaluatie van deze opdracht.

2. Op het kabinet van de Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden is één raadgever belast met een bijzondere en tijdelijke opdracht waardoor hij wordt gelijkgesteld met de rang van kabinetschef.

Vanaf 14 juli 1999, en dit voor de periode van één jaar, zal betrokkene een onderzoek uitvoeren en een rapport indienen met betrekking tot beleidsvoorbereidende maatregelen van de Vlaamse Gemeenschap in het kader van het voorzitterschap van België van de Europese Unie (EU).

Gezien het niveau van de opdracht wordt de functie van betrokkene gelijkgesteld met de rang van kabinetschef.

De toepassing van artikel 4, § 2, laatste alinea, gebeurt binnen de vastgestelde personeelsfor-

matie en heeft bijgevolg geen verhoging van het aantal stafleden tot gevolg.

STEVE STEVAERT

MINISTER VICE-PRESIDENT
VAN DE VLAAMSE REGERING,
VLAAMS MINISTER VAN MOBILITEIT,
OPENBARE WERKEN EN ENERGIE

Vraag nr. 107
van 7 december 1999
van de heer CARL DECALUWE

Scheldebrug Avelgem – Renovatie

De Scheldebrug in Avelgem zou niet meer aangepast zijn aan de moderne noden van de binnenvaart. Tevens vertoont ze verouderingsverschijnselen.

1. Welke plannen bestaan er om de Scheldebrug in Avelgem te renoveren of aan te passen conform de moderne noden van de binnenvaart ?
2. Wat is de geraamde kostprijs van de bedoelde werken ?
3. Voor wanneer zijn de werken gepland ?

Antwoord

De brug in Avelgem zal enkele decimeters worden opgevijseld om zodoende een vrije hoogte van zeven meter boven het normale waterpeil te kunnen creëren, goed voor drie (in plaats van de huidige twee) lagen containers op een binnenschip.

Het werk werd aanbesteed op 9 december 1999. De laagste inschrijving bedroeg 10,2 miljoen frank.

Na goedkeuring en vastlegging kunnen de werken in het voorjaar 2000 starten. De uitvoeringstermijn bedraagt vijftig werkdagen.

Vraag nr. 109
van 7 december 1999
van de heer JOS STASSEN

Havenbedrijf Antwerpen – Regeringsbesluiten en Europese richtlijnen

Het gemeentelijk Havenbedrijf Antwerpen bestrijdt zowel voor de Raad van State als voor de rechtbank van Dendermonde de wettelijkheid van het besluit van de Vlaamse regering van 17 oktober 1988 tot aanwijzing van de vogelrichtlijngebieden.

Nochtans is het gemeentelijk Havenbedrijf Antwerpen van rechtswege verplicht loyaal te zijn tegenover de Europese richtlijnen en de uitvoeringsbesluiten tot omzetting van deze richtlijnen. Volgens de rechtsleer zijn richtlijnen immers gericht tot "alle met overheidsgezag beklede autoriteiten van de lidstaten" (zie onder meer P. Van Heuven, Omtrent Richtlijnen, RW, 1981-1990, blz. 1207).

Voor het gemeentelijk Havenbedrijf Antwerpen kan met zekerheid worden gezegd dat het met overheidsgezag is bekleed op grond van artikel 2 van het Havendecreet van 2 maart 1999 (op 8 april 1999 verschenen in het Belgisch Staatsblad). Daar wordt een havenbedrijf gedefinieerd als "elke publiekrechtelijke overheid, die als taak heeft ...".

1. Welke conclusies koppelt de minister-president aan het feit dat het Gemeentelijk Havenbedrijf Antwerpen besluiten van de Vlaamse regering via de rechtbank aanvalt ?
2. Klopt het dat het Gemeentelijk Havenbedrijf Antwerpen bovenvermelde demarche heeft uitgevoerd in overleg met vertegenwoordigers van het Vlaams Gewest ?

Zo ja, hoe wordt het verantwoord dat het Vlaams Gewest een aandeel heeft in het ondergraven van haar eigen besluiten via de rechtbank ?

Antwoord

1. Het gaat niet om de vraag of het Havenbedrijf als publiekrechtelijke overheid al dan niet tekortschiet in haar verplichting om loyaal te zijn tegenover de Europese richtlijnen en de uitvoeringsbesluiten tot omzetting van deze richtlijnen.

Het Havenbedrijf betwist precies en enkel de wettigheid van het aanwijzingsbesluit van 17 oktober 1988 én dat er uit de vogelrichtlijn een rechtsplicht tot aanwijzing van het linkeroevergebied als vogelrichtlijngebied is af te leiden. Het betreft een juridisch standpunt, ingenomen door een instantie met rechtspersoonlijkheid.

2. Het standpunt van het Havenbedrijf wordt niet gedeeld door het Vlaams Gewest, dat de onwettigheid van het aanwijzingsbesluit van 17 oktober 1988 niet aanvoert in haar processtukken.

De vraag omtrent het "overleg" tussen het Vlaams Gewest en het Havenbedrijf om de wettigheid van het aanwijzingsbesluit te ondergraven, mist dus elke grond.

Vraag nr. 110
van 7 december 1999
van de heer JOS STASSEN

Containerkade Doel – Gerechtelijke procedure

Voor de rechtbank van Dendermonde hebben de milieu- en natuurvereniging WNLW (Werkgroep Natuurreservaten Linkeroever-Waasland) en de actiegroep Doel 2020 een gerechtelijke procedure ingespannen tegen het Gemeentelijk Havenbedrijf Antwerpen.

WNLW en Doel 2020 willen de werken aan de eerste fase van de containerkade-west laten stilleggen.

Zonder op de grond van deze zaak in te gaan, wil ik volgende vragen stellen.

Klopt het dat het Vlaams Gewest, ondanks het feit dat het niet is gedagvaard, is tussengekomen in deze zaak ?

Zo ja, welke argumentatie hanteert het Vlaams Gewest om deze actie te motiveren ?

Is deze actie van het Vlaams Gewest niet in tegenspraak met de houding van de Vlaamse regering in het dossier Isvag (Intercommunale voor Slib- en Vuilverwijdering van Antwerpse Gemeenten) ? Daar heeft OVAM (Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest) zich teruggetrokken uit het geding tussen de ovenexploitanten en de omwonenden.

Antwoord

Het klopt dat het Vlaams Gewest tussengekomen is in de zaak ingespannen voor de rechtbank van Dendermonde door WNLW en de actiegroep Doel 2020 tegen het Gemeentelijk Havenbedrijf Antwerpen.

Het Vlaams Gewest doet dit omdat de argumentatie die wordt gehanteerd in deze zaak dezelfde is als die welke wordt gebruikt in een procedure die loopt bij de Raad van State waarbij het Vlaams Gewest rechtstreeks gedagvaard is. De actie bestaat er dan ook in om voldoende verweer op te bouwen tegen deze zelfde argumenten, maar nu in een procedure voor de burgerlijke rechtbank.

Deze actie van het Vlaams Gewest is niet in tegenspraak met de houding van de Vlaamse regering in het dossier Isvag. Er zijn geen echte vergelijkingspunten te vinden in deze twee zaken.

Vraag nr. 112
van 10 december 1999
van de heer DIDIER RAMOUDT

Inventaris luchthaven Oostende – Kritiek Rekenhof

Uit het Boek van het Rekenhof 1999 kon ik opmaken dat de luchthaven van Oostende jaarlijks een lacuneuze inventaris opstelt, waarin alleen de roerende goederen worden vermeld.

Het Rekenhof stelt : "De kennis van een exacte kostprijs van de luchthavenexploitatie is nochtans een van de voorwaarden om een juiste beslissing over de toekomstperspectieven van de luchthaven mogelijk te maken. Een realistische waardebeoordeling van de activa die voor de luchthavenexploitatie worden ingezet, is daarvoor onmisbaar" (Boek van het Rekenhof 1999, blz. 181).

1. Waarom bevat vermelde inventaris alleen de roerende goederen, en niet de onroerende ?
2. Worden de onderhandelingen met de concessionaris voor het vaststellen van een concessievergoeding dan enkel en alleen gebaseerd op de omzet van de luchthaven, en niet op de exacte kostprijs van de exploitatie ? Wat is hiervan het doel en de reden ?
3. Welke maatregelen neemt de minister vice-president om aan de op- en aanmerkingen van het Rekenhof met betrekking tot de luchthaven van Oostende tegemoet te komen ?

Antwoord

1. In het samenwerkingsakkoord tussen de Belgische Staat, die optreedt voor de Regie der

Luchtwegen, en de gewesten van 30 november 1989 (Belgisch Staatsblad van 9 maart 1989) was er een akkoord om de uitbating en de uitrusting van de luchthavens van Oostende en Antwerpen en het vliegveld van Grimbergen aan het Vlaams Gewest over te dragen. Met het koninklijk besluit van 5 augustus 1992 betreffende de overdracht van goederen, rechten en verplichtingen van de Regie der Luchtwegen aan het Vlaams Gewest en aan het Waals Gewest (Belgisch Staatsblad van 1 september 1992 en 19 november 1992 – erratum) werd de eigendom van de onroerende goederen van de Regie der Luchtwegen op 1 januari 1989 overgedragen aan het Vlaams en het Waals Gewest, volgens hun ligging in één van beide gewesten, met uitzondering van Brussel-Nationaal. Ook de roerende goederen werden aan de gewesten overgedragen. Bijlage 2 aan het KB stipuleert de onroerende goederen die werden overgedragen aan het Vlaams Gewest. Deze inventaris is heel summier en bevat enkel een opsomming van de infrastructuur, bijvoorbeeld : rolbanen, wegen, ... In deze inventaris werden geen waarden en dergelijke vermeld. Ook van de overgedragen roerende goederen bestaat er geen gedetailleerde inventaris.

Het is inderdaad correct dat er geen realistische waardebeoordeling bestaat van de activa die voor de luchthavenexploitatie worden ingezet. De reden hiervoor is dat de luchthavens als diensten met afzonderlijk beheer (DAB) geen eigen rechtspersoonlijkheid hebben, en dat bijgevolg zowel de onroerende goederen als de roerende goederen tot het algemeen patrimonium van de Vlaamse Gemeenschap behoren. Momenteel is er van de volledige infrastructuur geen waardebeoordeling beschikbaar.

Wel werden, vanaf de overdracht naar het Vlaams Gewest, de investeringen van de DAB Luchthaven Oostende en van de DAB Luchthaven Antwerpen in de boekhouding in rekening gebracht. Sedert 1997 gebeurt dit ook voor de infrastructuurinvesteringen. Voor de roerende goederen bestaat er per luchthaven een inventaris die jaarlijks wordt bijgewerkt.

Binnen de administratie Wegen en Verkeer loopt momenteel ook een project waarbij de gebouwen worden geïnventariseerd en geïdentificeerd. Het betreft een langdurig project, dat het ganse jaar 2000 zal lopen.

2. Er is nog geen beslissing om de exploitatie van de luchthaven in concessie te geven. De vraag is dan ook niet relevant.

3. De waardering van de onroerende goederen zal plaatsvinden wanneer zij, met het oog op een eventuele wijziging van de beheersvorm van de luchthaven, noodzakelijk wordt geacht.

**Vraag nr. 113
van 10 december 1999
van de heer DIDIER RAMOUDT**

Luchthaven Oostende – Concessieovereenkomst

In zijn antwoord op mijn vraag om uitleg met betrekking tot de toekomstperspectieven van het personeel op de luchthavens van Oostende en Antwerpen, zei de minister vice-president dat de offertes voor de concessie van de luchthavens op dat ogenblik (9 november 1999) werden onderzocht door de Participatiemaatschappij Vlaanderen, en dat hun onderzoeksverslag begin november (!?) werd verwacht. Vervolgens zou dit verslag door de administratie binnen de Vlaamse regering worden geëvalueerd (*Handelingen C 29 van 9 november 1999, blz. 4-6 – red.*)

We zijn ondertussen 1 december. Ik mag dus aannemen dat deze evaluatie aan de gang is en dat de opmaak van het concessiecontract in een definitieve fase zit.

Wat de luchthaven van Oostende betreft, vernam ik graag het volgende.

1. Welke concrete voorwaarden worden er in het concessiecontract ingeschreven inzake het beperken van de geluidsoverlast ?
2. Zijn er concrete voorwaarden ingeschreven met betrekking tot de openingsuren van de luchthaven, meer bepaald voor de nachtvluchten ?
3. Is er in het concessiecontract vanuit de Vlaamse overheid enige toezegging gedaan voor de aanleg van een nieuwe landingspiste ? Zo ja, welke ?

Antwoord

De Vlaamse regering heeft tot op heden nog geen definitieve beslissing genomen omtrent het al dan niet toewijzen van een domeinconcessie, wegens de drukke eindejaarsagenda. De onderhandelingen omtrent het afsluiten van een eventuele concessieovereenkomst zijn momenteel dus niet aan de orde. Ze kunnen pas starten in zoverre de Vlaamse regering hiertoe zou beslissen. Het is evenwel duidelijk dat de problematiek van de geluidsoverlast

een belangrijk onderdeel moet vormen van een mogelijke concessieovereenkomst.

Met betrekking tot de openingsuren werd in de offerteaanvraag duidelijk gesteld dat de luchthaven van Oostende in principe vierentwintig uur op vierentwintig open blijft en dat de kandidaat-concessionarissen hiermee rekening moesten houden.

De aanleg van een nieuwe landingsbaan is momenteel niet aan de orde. De huidige baan 08/26 heeft nog voldoende reservecapaciteit om zelfs een sterke uitbreiding van de activiteit mogelijk te maken. Daarbij vergt de aanleg van een tweede landingsbaan een zeer dure investering (tussen 5 en 7 miljard frank), terwijl bovendien een gedeeltelijk nieuwe configuratie van de luchthaven vereist is.

Deze uitgave is economisch in geen geval te verantwoorden.

Een uitbreiding van de activiteit leidt immers tot een relatief beperkte toename van het aantal bewegingen, dankzij de inzet van grotere vliegtuigen (wide bodies).

Uit het oogpunt van de vermindering of spreiding van de geluidshinder en de kerosinehinder is bovendien een beter en vlugger resultaat mogelijk via een strengere reglementering met betrekking tot de toestellen zelf en met betrekking tot de exploitatievoorwaarden van de luchthaven.

Vraag nr. 114
van 10 december 1999
van de heer DIDIER RAMOUDT

De Lijn – Exploitatiekostprijsstelsel

Naar aanleiding van een auditverslag van het Rekenhof over de kostprijsvergelijking aangaande de Vlaamse Vervoermaatschappij De Lijn (VVM) en de door haar verpachte lijnen, dat werd bezorgd aan de voorzitter van het Vlaams Parlement op 6 oktober 1998 en dat werd besproken door de Subcommissie voor Financiën en Begroting op 21 januari 1999, engageerde de VVM zich om in het najaar 1999 klaar te zijn met een gedetailleerd kostprijsstelsel.

De Subcommissie voor Financiën en Begroting suggereerde dat dit dossier opnieuw zou worden bekeken door de bevoegde commissie tijdens de volgende legislatuur.

1. Heeft de VVM reeds een dergelijk gedetailleerd kostprijsstelsel uitgewerkt ?

Zo ja, wat zijn er de elementen van ?

Zo neen, waarom niet ?

2. Zijn er eventueel reeds stappen ondernomen om aan de hand van dit stelsel een kostprijsvergelijking uit te voeren van de door de VVM zelf uitgbate buslijnen en de verpachte lijnen ?

Zo ja, wat zijn daarvan de resultaten ?

Zo neen, waarom niet ?

Antwoord

1. Het gedetailleerde exploitatiekostprijsstelsel werd uitgewerkt. Het is momenteel in een test- en optimalisatiefase.

Teneinde volledig bruikbaar te zijn, worden nog een aantal bijkomende basisgegevens met betrekking tot de voertuigtypes in de software Hastus ingebracht. Hastus levert voor het kostprijsstelsel de tijds- en afstandsgegevens van de ritten.

De elementen van het exploitatiekostprijsstelsel zijn enerzijds de rijtijden en de af te leggen afstanden op de lijnen, en die welke nodig zijn om de diensten te kunnen uitvoeren, en anderzijds de valideringsparameters om de tijden en afstanden een financiële waarde te geven.

Met de beëindiging van de test- en optimalisatiefase wordt het stelsel begin 2000 aangevuld met de nodige elementen van exploitatieoverhead.

2. Er werden reeds stappen ondernomen om aan de hand van het stelsel een kostprijsvergelijking uit te voeren van de door de VVM zelf uitgbate buslijnen met de verhuurde lijnen.

Met de beëindiging van de test- en optimalisatiefase van het exploitatiekostprijsstelsel wordt begin 2000 een simulatiemodule gerealiseerd om de basiselementen van een bepaald aanbod met andere aanwezige parameters te valideren.

De geplande aanvulling met de elementen van exploitatieoverhead zal de nodige kostprijsvergelijking mogelijk maken.

Vraag nr. 115
van 10 december 1999
van de heer JAN PENRIS

De Lijn Antwerpen – Onderhoud metromonden

De Antwerpse metromonden ter hoogte van de Leien worden in de herfstperiode ernstig vervuild door afgevallen bladeren.

Dit is vooral voor de gebruikers van de vaste trappen een hachelijke situatie, zeker wanneer bij regenval de gladheid van de trappen nog toeneemt.

De lijn is verantwoordelijk voor het onderhoud van de metromonden.

Werden er reeds maatregelen getroffen om de veiligheid van de passanten te waarborgen en zo ja, welke ?

Antwoord

De reiniging van de metro gebeurt volgens een strikt schema. De trappen en de toegangen worden dagelijks gereinigd.

Het proper houden van de metro is niet steeds eenvoudig en er moet rekening worden gehouden met tal van factoren. Zo dienden de vuilnisbakken uit de stations te worden verwijderd om het risico voor aanslagen te beperken, wat niet bijdroeg tot de reinheid.

Vuile voetpaden zijn veelal het gevolg van de overlopende riolering van de Leien. In het najaar verstoppen afgevallen bladeren geregeld de riolering.

De gladheid van de trappen is blijkbaar een subjectieve ervaring. Alle trappen zijn uitgevoerd met een ruwe bekleding en in de vorstperiode zijn ze zelfs verwarmd.

Vraag nr. 116
van 10 december 1999
van mevrouw INGRID VAN KESSEL

N10 Heist-op-den-Berg – Fietspad

Reeds vele jaren wordt er door verschillende verenigingen en politieke partijen in de regio Heist-op-den-Berg geijverd voor een degelijk fietspad op de N10 (Lier – Heist o/d Berg – Aarschot). Vooral in de gemeente Heist-op-den-Berg zelf is deze problematiek zeer urgent.

In de Vlaamse begroting 1998 werd een bedrag van 42 miljoen ingeschreven voor de uitvoering van een veilig fietspad tussen het kruispunt Fabiola en het kruispunt Lostraat. Dit tracé is inderdaad prioritair, omdat het voor vele fietsers de verbinding moet vormen tussen enerzijds de woning en anderzijds de onderwijsinstellingen, het industriepark en het station van Heist-op-den-Berg.

Ondertussen is ook 1999 bijna verstreken en is er nog geen enkel signaal voor de start van de werken. Nochtans vormt dit werk ook een onderdeel van het mobiliteitsplan van de gemeente.

1. Is het bewuste werk nog steeds prioritair in de planning ?
2. Wat staat de start van de werken nog in de weg ?
3. Op welke manier en volgens welke timing worden deze hinderpalen weggewerkt ?
4. Wanneer kan de fietser in Heist-op-den-Berg op een veilige manier gebruikmaken van dit tracé ?

Antwoord

De administratie Wegen en Verkeer is zich ervan bewust dat de aanleg van vrijliggende fietspaden sinds lang een noodzaak is.

Volgens de behoefteanalyse van de administratie (afdeling Wegen Antwerpen) heeft het wegvak van de gewestweg N15 tussen de Fabiola- en de Lostraat de grootste prioriteit. In het huidige driejarenplan werd dit wegvak dan ook opgenomen voor het jaar 2000. Er dienen nog wel 27 percelen te worden onteigend. Hiervoor werden reeds in 1998 de nodige kredieten vastgelegd. Deze onteigeningen gaan wel gepaard met een voorafgaandelijk en tijdrovend bodemonderzoek.

In het driejarenprogramma 2000-2002 werden de vakken Lier-N15 en Lostraat-grens Vlaams-Brabant opgenomen voor respectievelijk de jaren 2001 en 2002.

Vraag nr. 117
van 10 december 1999
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Wateroverlast Sluizen – Maatregelen

Sinds de heraanleg van de gewestweg N618 Tongeren-Visé zijn er problemen van wateroverlast voor de bewoners van de Viséweg in Sluizen. De combinaties van de nieuw aangelegde weg met minder waterroosters, de ruilverkavelingswegen richting Sluizen-Millen en de evoluties in de landbouw waardoor de bestemming van sommige landbouwgronden werd gewijzigd, zijn hiervan de oorzaak.

Alhoewel de bewoners van de Viséweg reeds vóór de heraanleg van de gewestweg Tongeren-Visé op de informatievergadering wezen op de mogelijke wateroverlast door te weinig roosters voor waterafvoer, werd aan de oorspronkelijke plannen niets gewijzigd. De roosters op de Viséweg kunnen inderdaad het water niet slikken dat van de Millerbaan komt. Zelfs bij een langdurige gewone regenbui is er wateroverlast. Niet alleen de brandweer van Tongeren moet geregeld worden ingeschakeld bij hevige of langdurige regen, maar ook alle omwonenden deden aanpassingen aan hun eigendom en sleuren met zandzakjes zodra het langdurig regent.

1. Is de minister op de hoogte van deze problemen ?
2. Werd door de afdeling Wegen Limburg reeds een onderzoek ingesteld m.b.t. deze problematiek ? Met welk resultaat ?
3. Welke acties werden reeds ondernomen ? Welke acties worden nog gepland ? Voor wanneer ?

N.B. Een gelijkaardige vraag werd gesteld aan mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw.

Antwoord

De administratie Wegen en Verkeer (afdeling Wegen Limburg) werd door bewoners van de Viséweg in kennis gesteld van water- en modderoverlast die ter plaatse herhaaldelijk optreedt na gewone hevige regenval.

De gemeentelijke riolering werd aangelegd in 1992-1993, ten gevolge van de heraanleg van de gewestweg. De administratie Wegen en Verkeer kwam tegemoet in de studie- en aanlegkosten van de riolering (gecombineerd dossier).

De waterhuishouding in de omgeving zou sedert het ontwerp van deze riolering in belangrijke mate zijn gewijzigd (invloed van ruilverkaveling in de richting van Millen, invloed van de actuele akker-

bouw op de "Mont Franc" in vergelijking met de weilanden destijds, ...). Het stedelijk brandweerkorps moest al herhaaldelijk ingrijpen.

De administratie Wegen en Verkeer (afdeling Wegen Limburg) heeft er op 30 november 1999 bij de stad Tongeren op aangedrongen dat de afvoercapaciteiten van de riolering zouden worden herberekend aan de hand van de actuele gewijzigde afvoerdebieten en dat de eventueel nodig blijken- de maatregelen zouden worden getroffen.

(Antwoord Vera Dua : blz. 624 – red.)

Vraag nr. 118 van 10 december 1999 van de heer DIRK HOLEMANS

Parking De Lijn Gent – Onderhoud

Vlak aan de achteruitgang van het Gentse Sint-Pietersstation ligt een parkeerterrein met autoparkeerplaatsen en fietsenstallingen. Naar verluidt, is dit terrein eigendom van de Vlaamse Vervoermaatschappij (VVM) De Lijn. De toestand van het terrein is op zijn minst klantvriendelijk te noemen, het geeft een troosteloze indruk.

Zo is het terrein vervuild met zwerfvuil. Betonblokken die bedoeld zijn om het voetpad te scheiden van de parkeerplaatsen, liggen kriskras door elkaar en deels op het voetpad. De toegang tot de parkeerplaatsen vertoont diepe putten, die eventueel tot beschadigingen aan wagens kunnen leiden. En bovenal zijn de fietsenrekken niet overdekt, wat weinig comfortabel is voor de mensen die zich op de meest ecologische wijze verplaatsen.

Zeker gelet op het feit dat dit parkeerterrein ten dienste staat van gebruikers van het openbaar vervoer, lijkt het de taak van De Lijn om het terrein klantvriendelijk in te richten en degelijk te onderhouden.

1. Is de minister op de hoogte van de toestand waarin het bewuste terrein zich bevindt ? Werd door De Lijn reeds de opdracht gegeven om dit terrein op gepaste wijze in te richten én te onderhouden ?
2. Werd reeds overwogen de fietsrekken te overdekken, zodat het comfort voor de fietsende pendelaars verbetert ?

Antwoord

Bij overeenkomst van 23 juni 1997 heeft de Vlaamse Vervoermaatschappij aan de NMBS de toelating tot tijdelijke bezetting van het terrein gegeven. Deze toelating tot tijdelijke bezetting werd verleend met het oog op het gebruik van het terrein als parkeerplaats voor de NMBS.

In de overeenkomst wordt het onderhoud van het terrein ten laste van de NMBS gelegd.

**Vraag nr. 119
van 10 december 1999
van de heer JOS STASSEN**

Doel – Sociaal begeleidingsplan

In het kader van de bouw van het Deurganckdok in het Linkerscheldeoevergebied besliste de vorige Vlaamse regering op 20 januari 1998 dat er voor Doel een sociaal begeleidingsplan zou komen. Dit plan werd in de zomer van 1998 goedgekeurd en in mei 1999 uitgebreid en verduidelijkt.

De huidige Vlaamse regering behoudt krachtens het regeerakkoord het sociaal begeleidingsplan.

Met betrekking tot de uitwerking van dit plan bestaan er nog een reeks knelpunten en vragen.

1. Op bladzijde 6 van het sociaal begeleidingsplan staat : "Voor landbouwers gelden bijzondere voorwaarden". Welke zijn deze voorwaarden ?
2. In het sociaal begeleidingsplan wordt een leefgemeenschapspremie ingesteld die het collectief verlies van een ganse leefgemeenschap wil compenseren.
  - a) Wat is het huidige bedrag van de leefgemeenschapspremie ?
  - b) Welke instanties dragen welk bedrag bij voor de samenstelling van de leefgemeenschapspremie ?
  - c) Welke beslissingen werden reeds genomen om de uitkering van de leefgemeenschapspremie uit te voeren ?
  - d) Welke parameters worden gehanteerd om de individuele uitkering van de leefgemeenschapspremie vast te stellen ?

e) Wanneer kennen de Doelenaars het hun toegekende bedrag van de leefgemeenschapspremie ?

3. In het sociaal begeleidingsplan heeft men het over "een gegarandeerd evenwaardig aanbod aan de inwoners van Doel (ingeschreven in het bevolkingsregister per 20 januari 1998)".

Geldt hier hetzelfde aanbod zowel voor de inwoners van de Doelkern, als voor de bewoners van de omliggende landbouwzone ?

4. In het sociaal begeleidingsplan krijgen de landbouw en de landbouwers bijzondere aandacht, onder andere in een "te voorzien herstructureeringsaanbod voor de in het havengebied actieve landbouwers". Over dit herstructureeringsaanbod vernam ik graag het volgende.

a) Kunnen via het sociaal begeleidingsplan onteigende landbouwers een nieuw bedrijf bouwen in de landbouwzone van de gemeente Beveren ? Zo ja, in welk gebied precies ? Wat gebeurt er met de bestaande vergunningen en quota ?

b) Wordt hier een verdeelsleutel per bedrijf vastgelegd voor de verdeling van de vrijgekomen landbouwgronden ?

c) Worden er in dit kader uitwinningsvergoedingen uitbetaald ? Zo ja, wanneer en waarvoor ?

d) Kunnen de landbouwgronden die vroeger werden onteigend met bestemming industriegebied, worden herverdeeld of in compensatie worden gegeven ?

e) Kan een landbouwer wiens woonst via het sociaal begeleidingsplan wordt onteigend, terecht in de hervestigingszones van het sociaal begeleidingsplan ingeval hij zijn bedrijf stopzet ? Zo ja, tegen welke voorwaarden ?

f) Kan een landbouwer wiens landbouwgrond via het sociaal begeleidingsplan wordt onteigend of, in geval van pachtland, wordt uitgewonnen, in het kader van het herstructureeringsaanbod kiezen tussen uitbetaling en nieuwe landbouwgrond ?

g) Kan een landbouwer die in het kader van deelvraag 4 f) opteert voor grond in geval van onteigening, andere gronden aankopen ?

- h) Kan een landbouwer die in het kader van deelvraag 4 f) opteert voor grond in geval van uitwinning van pachtgrond, binnen het herstructureringsaanbod gronden pachten ?

Zo ja, geldt hiervoor een zesjarige pacht-prijsgarantie ?

- i) Kan in het kader van het herstructureringsaanbod het recht op een gelijkwaardige bouwgrond in de hervestigingsplaatsen worden overgedragen op de kinderen van de betrokkene ?

5. In het kader van het sociaal begeleidingsplan kan worden overgegaan tot de aankoop van landbouwgronden in de landbouwzone.

- a) Wordt hier het voorkooprecht toegepast ?
- b) Aan wie wordt eventueel de uitwinningvergoeding uitbetaald ?
- c) Wordt hier rekening gehouden met een mogelijke verstoring – prijsverhoging – van het normaal verkooppatroon van onroerende goederen ?

6. In het kader van het sociaal begeleidingsplan wordt gestipuleerd dat "de ALT in samenwerking met de Maatschappij voor Grond- en Industrialisatiebeleid van het LSO-gebied, de VLM en de sociaal bemiddelaar een projectvoorstel uitwerkt" (*ALT : administratie Land- en Tuinbouw, LSO : Linkerscheldeoever, VLM: Vlaamse Landmaatschappij – red.*).

- a) Wat is de stand van zaken van het projectvoorstel ?
- b) Wanneer komt men met een concreet voorstel ?
- c) Welke uitgangspunten, criteria of normen worden hier gehanteerd ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw en aan de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media.

Gecoördineerd antwoord

1. Dit valt onder de bevoegdheid van het Aankoopcomité.

Het betreft hier de vergoedingselementen typisch voor de landbouwers die werden beschreven in de brochure "De onteigeningsvergoeding", uitgegeven ten behoeve van de Doelenaars door de sociaal bemiddelaar en geschreven door het ministerie van Financiën, Centrale Administratie van de BTW, Registratie en Domeinen, Dienst der Domeinen, blz. 31 tot en met blz. 36.

2. a) Het huidige bedrag van de leefgemeenschapspremie is honderd miljoen frank.
- b) De instanties die bijdragen voor de samenstelling van de leefgemeenschapspremie zijn de Maatschappij voor Grond- en Industrialisatiebeleid van het Linkerscheldeoevergebied, de gemeente Beveren, het Gemeentelijk Havenbedrijf Antwerpen en het Vlaams Gewest.
- c) De stuurgroep voor het sociaal begeleidingsplan voor Doel keurde op 26 november 1999 de criteria voor de uitkering van de leefgemeenschapspremie goed.
- d) Er wordt rekening gehouden met alle jaren van verblijf in Doel sinds de geboorte. Een eventuele onderbreking heeft dus enkel een schorsende werking. Elk begonnen jaar wordt gerekend voor een volledig jaar. De einddatum voor de berekening is het jaar 1998.

De premie wordt uitgekeerd aan elkeen :

- die op 20 januari 1998 ingeschreven was in Doel, alsook voor borelingen geboren tot en met 1 september 1998
- en die weggaat (uitschrijving uit het bevolkingsregister) en/of wordt onteigend.

Ook bij overlijden wordt de premie uitbetaald : overlijden wordt gelijkgesteld met "weggaan".

- e) De gemeente Beveren is thans bezig met de berekening van het totaal aantal verblijfsjaren van elke Doelenaar ingeschreven in Doel op 20 januari 1998, en van het bedrag dat per jaar zal worden toegekend. De gemeente zal de opdracht voltooien in januari 2000. De Maatschappij zorgt voor de uitbetaling ervan. Vanaf einde januari 2000 kan de premie worden aangevraagd, uiteraard voor-

zover betrokkenen voldoen aan de voorwaarden van punt 2 d) hierboven.

3. Ja, hetzelfde aanbod geldt zowel voor de inwoners van de Doelkern als voor de bewoners van de omliggende landbouwzone.

Inzake de uitgesplitste vragen 4 tot 6 kan slechts een voorlopig antwoord worden gegeven.

In het sociaal begeleidingsplan Doel werd aan de administratie Land- en Tuinbouw de opdracht gegeven om, in samenwerking met de Maatschappij voor Grond- en Industrialisatiebeleid van het Linkerscheldeoevergebied, de Vlaamse Landmaatschappij (VLM) en de sociaal bemiddelaar, een projectvoorstel uit te werken met betrekking tot een herstructureringsaanbod voor de landbouw. De besprekingen in de werkgroep en de stuurgroep zijn momenteel aan de gang.

Inzake de hervestiging van de landbouwers wordt momenteel door de VLM een enquête bij de landbouwers uitgevoerd. Dit project wordt uitgevoerd in opdracht van de administratie Waterwegen en Zeewezen en werd goedgekeurd op 30 april 1999 door de stuurgroep van het sociaal begeleidingsplan Doel. Dit wordt momenteel gefinaliseerd.

Inzake de oprichting van een grondbank en de uitvoering van een eventuele ruilverkaveling is nog geen eindbeslissing genomen.

Binnen het sociaal begeleidingsplan Doel wordt de nodige aandacht besteed aan de problemen van de landbouwers. In het licht van deze bezorgdheid wordt de oprichting van een grondbank voor de landbouwers voorbereid door de VLM, de Maatschappij voor Grond- en Industrialisatiebeleid van het Linkerscheldeoevergebied, het Vlaams Gewest en de sociaal bemiddelaar.

De grondbank stelt gronden ter beschikking aan landbouwers die na onteigening voor de havenuitbreiding actief willen blijven in de landbouw. De landbouwers die willen stoppen, krijgen de gelegenheid hun bedrijfszetel en hun gronden in het gebied te verkopen. De grondbank zal tevens de landbouwgronden omvatten die thans eigendom zijn van het Vlaams Gewest. De grondbank zal dus worden samengesteld uit onteigende en vrijwillig verkochte landbouwbedrijven. De VLM zal worden belast met het beheer van de grondbank. Alle landbouwers die op 20 januari 1998 als eigenaar-gebruiker of als pachter gronden in gebruik hadden binnen de zone van de (goedgekeurde) onteig-

geningsplannen in Doel kunnen een beroep doen op de grondbank.

De diverse onderdelen met betrekking tot de landbouw zullen worden vervat in het protocol over de grondbank, dat in de maak is. De onderhandelingen bevinden zich thans in de eindfase.

In verband met soortgelijke vragen kan eveneens worden verwezen naar het gecoördineerd antwoord op de samengevoegde interpellaties van 23 december 1999 van de heer Frans Wijmeersch, Vlaams volksvertegenwoordiger, tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, en tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media (*Handelingen C46 van 23 december 1999, blz. 12 e.v. – red.*)

**Vraag nr. 120
van 10 december 1999
van de heer JOHN TAYLOR**

Kabinetten – Raadgevers met rang van kabinetschef

Zie :
Minister-president van de Vlaamse regering,
Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden
Vraag nr. 38
van 10 december 1999
van de heer John Taylor
Blz. 579

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Patrick Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden.

**Vraag nr. 121
van 14 december 1999
van de heer JOHAN DE ROO**

Financiële afhandeling werken – Kritiek Rekenhof

Onlangs heeft het Rekenhof nogmaals de structurele problemen aangekaart bij de administratieve en financiële afhandeling van aannemingen van werken door de administraties Waterwegen en Zeewegen en Wegen en Verkeer en door het Vlaams Infrastructuurfonds, die leiden tot een

betalingsachterstand en aanzienlijke verwijlintersten.

Omvangrijke wegenwerken worden gepromoot door het Vlaams Gewest, zoals onlangs aan de Gentsesteeweg in Maldegem. De werken in Maldegem werden uitgevoerd, maar de gemeente moet lang wachten op een financiële vereffening met het Vlaams Gewest. Zo zijn er tal van voorbeelden.

1. Wat zijn de oorzaken van deze grote betalingsachterstand door de vermelde administraties van de Vlaamse Gemeenschap ?
2. Deze betalingsachterstand zorgt voor budgettaire problemen bij vele gemeenten.

Hoe worden deze problemen aangepakt ?

Zijn er reeds concrete maatregelen uitgewerkt ?

Zo ja, welke en op welke termijn ?

Antwoord

Het antwoord op deze vraag behoort tot de bevoegdheid van mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw.

Vraag nr. 122 van 14 december 1999 van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Zeekanaal Brussel-Schelde – Westdijk Willebroek

In Willebroek heerst ongerustheid over de slechte staat van een stuk van een tweehonderdtal meter van de Westdijk aan het Zeekanaal.

Een deel van de dijk is ondermijnd door het water en de stabiliteit van de omliggende huizen zou in gevaar zijn. De inwoners zijn totnogtoe in het ongewisse gelaten over de eventuele plannen om de dijk te versterken.

De noodzakelijke werken zouden minstens 40 miljoen kosten.

Werden, gezien de hachelijke situatie, reeds middelen vrijgemaakt voor dit dossier ?

Antwoord

Door de gemeente Willebroek en de NV Zeekanaal en Watergebonden Grondbeheer Vlaanderen werd ik reeds in kennis gesteld van de situatie ter hoogte van de Westdijk, opwaarts de Vredesbrug. Beide instanties hebben mij gevraagd om hiervoor in 2000 middelen te willen vrijmaken.

Het dossier zal op korte termijn worden beoordeeld op basis van de budgettaire mogelijkheden en de gestelde prioriteiten.

Vraag nr. 123 van 14 december 1999 van de heer CARL DECALUWE

Leiewerken Kortrijk – Bodemsaneringskosten

De Leiewerken in Kortrijk werden opgeschort gezien de problemen inzake bodemvervuiling.

Tijdens de vorige legislatuur werd in verband met het dragen van de kosten een overeenkomst afgesloten tussen de minister van Openbare Werken en de minister van Leefmilieu.

Met het aantreden van de nieuwe regering werd het dossier opnieuw geblokkeerd, met een ernstige vertraging van de Leiewerken tot gevolg.

Nu blijkt er een akkoord te bestaan voor 400 miljoen frank te dragen kosten en zou nog 250 miljoen frank ter discussie blijven.

1. Wat is de inhoud van het akkoord dat medio vorig jaar werd afgesloten tussen de ministers Kelchtermans en Stevaert ?
2. Wie betaalt in de huidige omstandigheden de kosten van de bodemvervuiling, en volgens welke modaliteiten ?
3. Wat is de aard van de discussie met betrekking tot de 250 miljoen frank, waarover nog geen overeenkomst is ? Wat is de timing inzake besluitvorming ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw.

Gecoördineerd antwoord

1. Tijdens de vorige legislatuur is binnen de Vlaamse regering overeenstemming bereikt in verband met de ambtshalve sanering van de vervuilde sites in de doortocht in Kortrijk. De kosten voor de sanering in een eerste fase werden geraamd op 400 miljoen frank.

De Vlaamse regering had de bedoeling deze sanering op te nemen in de lijst van de ambtshalve saneringen, teneinde de uitvoering van de geplande werken niet te vertragen.

Doordat de kredieten van het MINA-fonds (*Fonds ter Preventie en Sanering inzake Milieu en Natuur – red.*) door de minister van Leefmilieu van de vorige regering ook ter beschikking werden gesteld voor een sanering van de Zenne, konden er geen kredieten ter beschikking worden gesteld voor de sanering van de doortocht van de Leie.

2. Vermits het opnieuw opstarten van de werken aan de doortocht in Kortrijk prioritair is, werd binnen het Vlaams Infrastructuurfonds (VIF), op de begroting van de waterwegen, eind vorig jaar een verschuiving doorgevoerd, zodat een eerste schijf van 150 miljoen frank reeds kon worden vastgelegd voor deze sanering. Het betreft hier het ontgraven en het vervoer van de vervuilde specie in de eerste fase.

Het resterend bedrag van 250 miljoen frank dient voor het behandelen en het bergen van de vervuilde specie van de eerste fase. Bij de eerstvolgende budgetcontrole zal worden getracht 250 miljoen frank over te hevelen van de algemene middelenbegroting naar het VIF voor de Waterwegen.

3. Het in de vraag genoemde bedrag van 250 miljoen frank slaat niet op de hierboven vermelde sanering van fase 1, maar betreft een eerste voorlopige raming van de mogelijke saneringskosten voor de overige sites van de doortocht in Kortrijk. Deze raming is gebaseerd op een globale screening van deze sites en moet nog worden verfijnd op basis van de nodige oriënterende en beschrijvende onderzoeken.

Deze milieutechnische onderzoeken en de mogelijke saneringen zullen worden ingepast in de globale planning der werken, zodat zij in de toekomst geen bijkomende vertragingen meer zullen veroorzaken.

**Vraag nr. 124
van 16 december 1999
van de heer MARINO KEULEN**

Project "light rail" Limburg – Stand van zaken

Tijdens de vorige legislatuur werd door de werkgroep SOL (Spoorontsluiting Limburg) en het provinciebestuur van Limburg het concrete voorstel gedaan om het Maasland per spoor te ontsluiten door middel van een zogeheten light rail.

Thans is het spooraanbod in deze regio met een bevolking van ruim 100.000 inwoners nihil. Het autonome federale overheidsbedrijf NMBS doet geen stappen om dit probleem op te lossen. Door te kiezen voor de optie "light rail" zou de Vlaamse Vervoermaatschappij De Lijn die spoordienst in de plaats van de NMBS kunnen verstrekken.

Bovendien past dit voorstel perfect in de suggestie die de minister een tijdje geleden deed in het Vlaams Parlement. Toen ondervroeg ik hem tijdens het vragenuurtje over zijn plannen om de vervoersarmoede in bepaalde delen van Vlaanderen te bestrijden door materieel van De Lijn in te zetten op de NMBS-sporen (*Handelingen nr. 6 van 13 oktober 1999, blz. 3 – red.*).

1. Hoever staat het met dit dossier, waarbij een spoorverbinding door middel van een light rail zou worden gerealiseerd tussen Hasselt en het Maasland ?
2. Werden terzake concrete stappen (onderzoeken, studies, opdrachten aan De Lijn, kredieten in de begroting) gedaan door de Vlaamse regering ?

Antwoord

1. In november 1998 werd aan De Lijn opdracht gegeven een studie te maken over de mogelijkheden om hoogwaardige vervoersassen te ontwikkelen door gebruik te maken van de buiten dienst gestelde spoorlijnen in Limburg. In eerste instantie diende het traject Hasselt-Eisden – het zogenaamde kolenspoor – te worden onderzocht.
2. Een stuurgroep "hoogwaardige vervoersassen in Limburg" onderzocht verschillende mogelijke tracés naar hun haalbaarheid. De combinatie van de hiernavermelde trajecten werd als meest relevant ervaren :

- traject 1 : Hasselt-Genk via de Universiteitslaan, met eventueel de mogelijkheid het centrum van Hasselt te bedienen ;
- traject 2 : Genk-Eisden via de Europalaan, As en Eisden, waarbij het kolenspoor wordt gevolgd tussen As en Eisden.

Deze combinatie heeft als voordeel dat interessante attractiepolen, zoals het Limburgs Universitair Centrum (LUC), het Provinciehuis, de Grenslandhallen, Kinopolis en Medialand kunnen worden bediend.

Thans dient de principiële tracékeuze op basis van de uitgevoerde financiële en multicriteria-analyses te worden genomen. Verder dient een potentieelstudie te worden uitgevoerd en dient te worden nagegaan of het multimodaal verkeersmodel van de provincie Limburg kan worden ingeschakeld. Tot slot moeten de mogelijkheden tot financiering van het project worden onderzocht.

Vraag nr. 125
van 16 december 1999
van de heer JAN PENRIS

Personeel havenbesturen – Overname

In het kader van het subsidiebesluit dat eerlang in uitvoering van het havendecreet wordt uitgevaardigd, zal moeten worden gesproken over het gewestaandeel in de financiering van de zogenaamde decreetkosten voor onder meer havenkapiteindiensten en sluizen, zoals de minister vice-president tijdens de jongste begrotingsbesprekingen opmerkte.

Wordt er, naast een financiering van de boven bedoelde kosten, ook gedacht aan een overname door het gewest van het personeel van betrokken diensten ?

Antwoord

Een overname van personeel van de havenbesturen door de overheid is niet aan de orde.

Momenteel wordt overwogen het onderhoud en de exploitatie van de zeesluizen verder door de havenbedrijven te laten uitvoeren tegen een forfaitaire vergoeding. De terugbetaling zal worden beheerst door een beheersovereenkomst waarin de rechten en plichten van de beide partijen worden vastgelegd. In ruil voor de terugbetaling van de

kosten zou aan het havenbestuur een vorm van resultaatsverbintenis worden opgelegd.

Voor de kosten van de havenkapiteindiensten wordt een vergelijkbare regeling overwogen, uiteraard voorzover deze diensten geen betrekking hebben op commerciële activiteiten.

Vraag nr. 126
van 21 december 1999
van de heer ANDRE VAN NIEUWKERKE

Bomen langs gewestwegen – Beleid

Langs de N9 (oude baan Brugge-Gent) tussen Sijsele en Maldegem staan sinds tientallen jaren mooie hoogstammige zomereiken (West-Vlaanderen) en beuken (Oost-Vlaanderen). Destijds werden er nog 1.660 bomen geteld. De voorbije jaren verdwenen er enkele honderdtallen (vellen, rooien, verkeersongevallen, ziekte, wortelverminking, storm) die niet altijd werden heraan geplant. Momenteel zouden er nog maar 417 (eiken en beuken) overblijven.

Lijnbeplantingen worden maar uitgevoerd wanneer ze een paar honderd meter omvatten. Voor losse aanplantingen, wat niet zo duur uitvalt, wordt bijna nooit geopteerd.

Verschillende gemeenten in Vlaanderen, zoals Oostkamp en Knokke-Heist, nemen soms zelf het initiatief om losse aanplantingen langs de gewestwegen uit te voeren.

1. Werden reeds initiatieven genomen met het oog op het stimuleren van losse aanplantingen, veel meer dan te wachten tot men kan overgaan tot lijnbeplanting ?
2. Onder welke voorwaarden wordt het plantrecht overgedragen aan de gemeenten, die dan zelf losse aanplantingen kunnen uitvoeren ?
3. Werden er initiatieven genomen om de lokale besturen meer te betrekken bij de aanplantingen en het onderhoud van de bomen en het groen langs de gewestwegen en zo ja, welke ?

Antwoord

1. De aanpak varieert van provincie tot provincie volgens de eigen accenten en prioriteiten die men legt.

Algemeen kan wel worden gesteld dat geregeld de dode bomen worden vervangen langs gewestwegen waar lijnbeplanting bestaat.

Dit is echter niet vanzelfsprekend, rekening houdende met volgende elementen :

- het jonge plantgoed slaat moeilijk aan onder de bestaande, grotere bomen ;
- kenmerkend voor lijnbeplantingen langs wegen is de uniformiteit van de bomen in leeftijd en grootte ;
- losse invullingen zijn niet altijd aangewezen vanwege het discontinu karakter dat de lijnbeplanting op termijn krijgt door de verschillende afmetingen van de bomen ;
- het hier en daar invullen met enkele jonge (dus kleine) bomen is esthetisch minder geslaagd ;
- de jaarlijkse budgetten waarover de administratie Wegen en Verkeer beschikt, worden verdeeld over nieuwe en te herstellen aanplanten en omgevingswerken langs gewestwegen, waaronder lijnbeplantingen maar ook losse beplantingen (bosgoed- en heesterbeplanting), volgens een ruimtelijk-landschappelijke invulling.

Wat de beuken langs de gewestweg N9 op het grondgebied van de provincie Oost-Vlaanderen betreft, werden in 1990 plaatselijk aanplantingen gedaan metjarige beukenspinnen. Nu blijkt evenwel dat het planten van jonge beuken tussen de oude beuken niet lukt langs de gewestweg N9.

2. Volgens het eigendomsstatuut behoort het plantrecht toe aan de grondeigenaar ; in het geval van openbare wegen hoort dit plantrecht dus toe aan de feitelijke wegbeheerder (administratie Wegen en Verkeer, provincie, gemeente).

Na overleg is het mogelijk en zelfs gebruikelijk dat er rekening wordt gehouden met de beplantingsvoorstellen of -wensen van de betrokken gemeente, of dat ze in de uitvoering worden geïntegreerd.

Gemeenten en steden kunnen beplantingen overnemen en zelf uitvoeren volgens de soort bijakte van het mobiliteitsconvenant (zie ook antwoord op deelvraag 3).

De recente lijnaanplantingen door de gemeenten Knokke-Heist en Oostkamp langs de ge-

westwegen N49 en N50 werden door hen uitgevoerd nadat toestemming werd verleend, onder strikte voorwaarden, door de administratie Wegen en Verkeer (afdeling Wegen West-Vlaanderen).

3. Lokale besturen kunnen op formele wijze worden betrokken bij de aanleg en het onderhoud van houtachtige beplantingen langs wegsecties, doch alleen als onderdeel van een wederzijdse verbintenis passend in het convenantenbeleid.

Vermelde mogelijkheden zijn vooropgesteld bij het afsluiten van volgende bijakten :

- bijakte 3 : herinrichting van doortochten,
- bijakte 6 : bevorderen van netheid op de wegen,
- bijakte 16 : herinrichting van wegvakken die niet als doortocht kunnen worden beschouwd,
- bijakte 16 : herinrichting van singuliere kruispunten en oversteekplaatsen buiten de bebouwde kom.

De lokale overheid verbindt er zich dan toe om bij deze werken de levering, de plaatsing en het onderhoud van het groen voor haar rekening te nemen.

**Vraag nr. 127
van 21 december 1999
van mevrouw SONJA BECQ**

Wegenwerken – Veiligheid

Begin september verongelukte in Halle een zeventigjarige fietser op het Bevrijdingsplein, omdat een fietspad na werken wekenlang bleef openliggen.

Het Vlaams Gewest was verantwoordelijk voor de werken aan het Bevrijdingsplein omdat de N6 een gewestweg is. De put bleef na de werken van de watermaatschappij openliggen, omdat moest worden gewacht op een andere aannemer die het fietspad zou herstellen.

1. Wat is de rol en de verantwoordelijkheid van het Vlaams Gewest in dergelijke gevallen ?
2. Werden reeds maatregelen genomen om dergelijke tragische ongevallen te vermijden ?

Antwoord

Het spijtige ongeval op het Bevrijdingsplein was het gevolg van een nog niet herstelde fietspadverharding na werken van de elektriciteitsmaatschappij en stond in geen enkel verband met wegenwerken van het Vlaams Gewest.

1. Aan nutsmaatschappijen worden vergunningen verleend voor ingebruikname van het openbaar domein voor het plaatsen, verplaatsen of herstellen van hun installaties. De diensten van de administratie Wegen en Verkeer zijn daarbij niet steeds op de hoogte van de duur en van mogelijke technische moeilijkheden.

Deze vergunning wordt verleend voor de periode van één jaar en vóór de aanvang wordt de staat van bevinding opgemaakt met de plaatselijke wegenwachter.

Indien de werken starten zonder vergunning, wat meermaals gebeurt, worden ze onmiddellijk stilgelegd. Het komt meermaals voor dat beperkte werkzones gedurende langere termijn blijven liggen in afwachting van de plaatsing van bedieningskasten of laswerken.

Het toezicht van de administratie Wegen en Verkeer beperkt zich tot het kwalitatieve nazicht van de wegherstelling en de verkeerstekens.

De vergunning voor de verkeerstekens wordt afgeleverd door de betrokken gemeente en het politionele toezicht berust bij politie en rijkswacht.

In de toekomst zullen de vergunningen worden aangepast, zodat de verantwoordelijkheid in verband met het uitblijven van werken en de eventuele gevolgen daarvan, duidelijk bij de nutsmaatschappijen wordt gelegd. Ook zal de administratie Wegen en Verkeer meer toezien op een snelle uitvoering van de werken en eventueel de vergunning intrekken.

2. Reeds begin 1994 werd door de administratie Wegen en Verkeer (afdeling Wegen Vlaams-Brabant) een schrijven gericht aan de nutsmaatschappijen en de gemeentebesturen om de aandacht te vestigen op noodzakelijke verbetering van de werfbebakening. Geregeld wordt ook proces-verbaal opgemaakt voor niet-conforme aanwijzingen.

Vraag nr. 128
van 22 december 1999
van de heer JOS DE MEYER

Kruispunt N41-Broekstraat Hamme – Verkeersveiligheid

De drukke verkeersader N41 – een primaire weg II – snijdt de woonkern van de gemeente Hamme nagenoeg doormidden.

Aan de ene kant van de gewestweg ligt een sociale woonwijk, aan de andere kant een dichtbevolkte woonkern met een bloeiende wijkschool. Dit betekent dat heel wat inwoners dagelijks de gewestweg ter hoogte van de Broekstraat moeten oversteken.

Vermits het kruispunt op geen enkele wijze is beveiligd, gebeurt dit niet zonder gevaar. De ongevallen die zich op het kruispunt voordoen, bewijzen dat.

In het verleden werd al herhaaldelijk aangedrongen op afdoende maatregelen. De gemeente Hamme stelde zelfs voor om op het betrokken kruispunt, op kosten van de gemeente, tijdelijk driekleurige verkeerslichten te plaatsen. Dit in afwachting van de totale heraanleg van de N41 op haar grondgebied.

Naar aanleiding van het dodelijk ongeval van 14 december jongstleden op het kruispunt van de gewestweg N41 en de Broekstraat in Hamme, dringt zij nogmaals aan op spoedige maatregelen om de verkeersveiligheid op de gewestweg te verbeteren.

Heeft de minister vice-president dringende maatregelen gepland met het oog op de verkeersveiligheid op dit levensgevaarlijke kruispunt ?

Welke verkeersmaatregelen mag de gemeente onmiddellijk zelf nemen in afwachting van een definitieve oplossing ?

Antwoord

Op het grondgebied van Hamme-centrum zijn er vijf kruispunten op de gewestweg N41, waarvan er slecht één niet door verkeerslichten wordt geregeld, namelijk de Broekstraat. Op de N41 is er ter hoogte van de Broekstraat een snelheidsbeperking tot 50 km/u ingevoerd.

In het kader van het mobiliteitsplan van de gemeente Hamme zal moeten worden beslist om slechts een beperkt aantal kruispunten in dienst te

houden. Het afschaffen van de andere kruispunten zal gepaard gaan met passende begeleidingsmaatregelen.

Nochtans kan de definitieve beslissing omtrent het toekomstig streefbeeld van de gewestweg N41 als primaire weg II op zich laten wachten, gelet op de complexiteit van het geheel. Daarna moeten nog de nodige infrastructuurwerken worden uitgevoerd.

In afwachting heb ik opdracht gegeven om in de Provinciale Commissie voor Verkeersveiligheid de problematiek rond de Broekstraat nog eens te onderzoeken in het licht van de recente ongevallen, en mij een passend voorstel te bezorgen.

Vraag nr. 129
van 22 december 1999
van de heer CARL DECALUWE

Fietsambtenaren – Functioneringsmogelijkheden

Enkele maanden geleden werden binnen de administratie Wegen en Verkeer provinciale fietsambtenaren aangewezen. Bedoeling van de aanstelling was enerzijds binnen de administratie een aanspreekpunt te creëren waar fietsers en verenigingen zouden terechtkunnen met problemen, opmerkingen en aanmerkingen, en anderzijds binnen elke buitendienst van de administratie een deskundige te hebben die zich specifiek met de problematiek van de fietspaden zou kunnen bezighouden. Zo werd geopperd dat de provinciale fietsambtenaar zich ging wijden aan het oplossen van zwarte punten voor fietsers en, in samenwerking met de provincie, de opbouw van fietsroutenetwerken langs gewest- en gemeentewegen.

Na enkele maanden blijkt het resultaat van deze aanstellingen erg beperkt. De ambtenaren die werden aangewezen, werden niet ontlast van hun vroegere taken, waardoor er voor hun nieuwe rol nauwelijks of geen tijd overblijft. Daarbij komt nog dat de provinciale afdelingen Wegen door het verhoogd investeringsbudget van het Vlaams Gewest voordien reeds met een tekort aan mankracht werden geconfronteerd.

Dat de nieuwe taken van de fietsambtenaar niet kunnen worden opgenomen en dat aan de langs beide zijden gestelde verwachtingen niet kan worden voldaan, schept ontevredenheid zowel aan gebruikerszijde als aan de zijde van de administratie.

Ook een specifiek opleidingsprogramma, waarbij in het buitenland aanwezige expertise zou kunnen worden binnengehaald, is nog niet van de grond gekomen.

Welke maatregelen heeft de minister vice-president reeds genomen of gepland om bijkomende opleidingsmogelijkheden en vooral meer tijd voor de provinciale fietsambtenaren te creëren, zodat zij hun opdracht eindelijk ten volle kunnen opnemen?

Antwoord

De praktijk heeft uitgewezen dat het initiatief om "provinciale fietsambtenaren" aan te stellen als aanspreekpunt van fietsers en verenigingen, was geen haalbare kaart. Het is immers onmogelijk met het huidige opdrachtenpakket binnen de provinciale afdelingen deze ambtenaren volledig vrij te stellen van hun vroegere taken.

Daarom werd overgegaan tot :

- a) het oprichten van een werkgroep "Aanleg en onderhoud van fietspaden", die het moet mogelijk maken in te spelen op de verzuchtingen/eisen van de klanten/gebruikers.

Deze werkgroep staat dus in voor het opmaken van een vademecum "Aanleg en onderhoud van fietspaden", dat richtlijnen, normen en aanbevelingen voor de aanleg en het onderhoud van fietspaden zal bevatten. Bijzondere aandacht wordt besteed aan de veiligheid en het comfort van de fietsers. Ook de "klanten/gebruikers" krijgen inspraak. Er werd reeds contact opgenomen met de Fietsersbond, die deel zal uitmaken van het leescomité ;

- b) het afsluiten van een contract tussen het Vlaams Gewest en de provinciebesturen.

Het Vlaams Gewest heeft in september 1999 met de vijf Vlaamse provinciebesturen een overeenkomst afgesloten met betrekking tot de opmaak van een bovenlokaal functioneel fietsroutenetwerk op provinciaal niveau.

Dit netwerk verbindt "kernen" en "attractiepolen" met utilitaire fietsvoorzieningen, in eerste instantie bestemd voor de afwikkeling van woon-, werk-, school- of woon-winkelverkeer.

De opdracht dient te worden beëindigd binnen achttien maanden na het toekennen van het con-

tract. De administratie Wegen en Verkeer staat in voor het verstrekken van diverse basisgegevens op provinciaal vlak en maakt ook samen met het Belgisch Instituut voor Verkeersveiligheid, de Fietsersbond en andere deel uit van de gewestelijke stuurgroep onder de leiding van de Mobiliteitscel, die de opdracht zal opvolgen en evalueren.

Provinciaal wordt de studie maandelijks opgevolgd door een beperkte provinciale werkgroep waarin ook een (mobiliteits)ambtenaar van de administratie Wegen en Verkeer vertegenwoordigd is. Recreative en lokale fietsroutes (onder andere schoolroutes) worden ondertussen verder uitgebouwd.

Vraag nr. 130
van 22 december 1999
van de heer CARL DECALUWE

Stadsbussen De Lijn – Milieuaspecten

De gemiddelde levensduur van een bus bedraagt veertien jaar. Een recente VITO-studie (Vlaamse Instelling voor Technologisch Onderzoek) toont aan dat oudere dieselbussen bijzonder slechte milieuprestaties hebben. Vernieuwing van het voertuigenpark heeft bijgevolg eveneens positieve effecten op dat vlak.

Niettemin zijn sommige stadsbesturen vragende partij voor nog milieuvriendelijkere bussen. Hierbij wordt onder meer verwezen naar bussen aangedreven door aardgas.

In oktober vorig jaar stemde de raad van bestuur van De Lijn in met de aankoop van 192 nieuwe bussen bij Volvo-Jonckheere.

1. Werd bij de bestelling rekening gehouden met de milieuprestaties van de nieuwe voertuigen ?
2. Werd de aankoop van (een beperkte hoeveelheid) stadsvoertuigen aangedreven door alternatieve brandstoffen (aardgas, elektriciteit) in overweging genomen ? Zo ja, om welke redenen werd hiervoor uiteindelijk niet geopteerd ?
3. Wat is, voor elk van de verschillende provincies, de samenstelling van het huidige voertuigenpark met betrekking tot de ouderdom van de voertuigen ?

Antwoord

1. Er werden alleen voertuigen besteld die voldeden aan de strenge Euro II-norm inzake emissie en milieunormen.
2. De recente bestelling van 192 autobussen Volvo-Jonckheere betrof geen specifieke stadsbussen.

In de algemene offerteaanvraag was aan de constructeurs wel gevraagd om in variante voor 25 voertuigen nieuwe ontwikkelingen in verband met milieu, reizigerscomfort, kostenbesparingen en wegveiligheid op te nemen. Inzake milieu werden geen interessante voorstellen gedaan.

3. Samenstelling van het huidige voertuigenpark met betrekking tot de ouderdom :

Entiteit	Aantal voertuigen	Gemiddelde ouderdom in jaren
Antwerpen	436	6,6
Oost-Vlaanderen	305	5,8
Vlaams-Brabant	365	8,0
Limburg	277	7,0
West-Vlaanderen	238	6,0

Vraag nr. 131
van 22 december 1999
van de heer CARL DECALUWE

Inhaalverbod vrachtwagens – Evaluatie

De Vlaamse regering heeft zich reeds principieel voorstander getoond van het handhaven en zelfs uitbreiden van het inhaalverbod voor vrachtwagens. Uit proefprojecten bleek dat het aantal ongevallen waarin vrachtwagens betrokken waren, door de invoering van de maatregel daalde.

Vergelijking met de buurlanden leert dat de maatregel ook daar wordt doorgevoerd, zij het onder enigszins andere voorwaarden.

In Frankrijk bijvoorbeeld geldt het inhaalverbod ook voor andere "trage" voertuigen, zoals bussen en wagens met caravans. In Duitsland wordt het inhaalverbod afhankelijk gemaakt van de verkeersdruk. Op kalme ogenblikken binnen de piekuren

kan opnieuw worden ingehaald. Op drukke momenten buiten de piekuren kan het niet.

1. Waarom werd in Vlaanderen het inhaalverbod uitsluitend doorgevoerd voor vrachtwagens ?

Is eraan gedacht om het eventueel uit te breiden naar andere types "trage" voertuigen ?

2. Waarom wordt een inhaalverbod niet afhankelijk gemaakt van de verkeersdrukke ?

Binnen welke termijn zou dit in (bepaalde delen van) Vlaanderen kunnen worden ingevoerd ?

Antwoord

Het inhaalverbod voor vrachtwagens op autosnelwegen wordt enkel toegepast op autosnelwegvakken met druk verkeer en met veel vrachtwagens. Bovendien wordt dit inhaalverbod slechts in de spitsuren opgelegd. Hieruit blijkt dat dit inhaalverbod duidelijk is gekoppeld aan de verkeersdrukke.

Momenteel zijn er, gezien de hoge kostprijs voor de aanleg ervan, nog weinig variabele verkeerstekens op de Vlaamse autosnelwegen. Daarom dient dit inhaalverbod te worden opgelegd met vaste verkeerstekens, met aanduiding van vaste uren. Zodra er voldoende variabele rijstrooksignaling voorhanden zal zijn, kunnen het inhaalverbod en de verkeersdrukke nog nauwer aan elkaar worden gelinkt.

Vrachtwagens maken het leeuwenaandeel uit van het verkeer dat op de autosnelwegen trager rijdt (en dient te rijden) dan het andere autoverkeer; mede daarom geven inhaalmanoeuvres van deze vrachtwagens heel wat verkeershinder en ergernis. Het aantal autobussen op de autosnelwegen is zeer beperkt. Hetzelfde geldt voor caravans buiten het toeristisch seizoen. Trouwens, caravans rijden vooral traag op hellingen, die op de Vlaamse autosnelwegen erg zeldzaam zijn. Bijkomend zou een eventueel inhaalverbod voor andere categorieën van voertuigen veel (onder)borden met aanvullende aanwijzingen vereisen. De kosten hiervan en de mogelijke verwarring die dit kan teweegbrengen, zijn niet in verhouding tot de geringe baten.

Vraag nr. 133
van 22 december 1999
van de heer CARL DECALUWE

Leonardkruispunt Brussel – Verkeersveiligheid

In een recent artikel in de Nederlandse Volkskrant wordt de draak gestoken met het beleid inzake verkeersveiligheid in Vlaanderen en België.

Sterkste voorbeeld van het totale gebrek aan veilige infrastructuur is volgens de auteur van het artikel het "roemruchte Leonardkruispunt, waarbij indrukwekkende verkeersstromen elkaar op onbeveiligde kruisingen ontmoeten". Hier woedt "een slag op leven of dood. Oversteken is het recht van de sterkste of geschiedt op hoop van zegen". Einde citaat.

Het Leonardkruispunt heeft inderdaad een bijzonder onveilige inrichting, ook al gezien de enorme verkeersstromen die zowel over de Brusselse ring als over de autosnelweg richting Namen lopen.

1. Beschikt de minister vice-president over ongevalgegevens (inclusief de ernst van de ongevallen) met betrekking tot het kruispunt ?
2. Uit het indicatief meerjarenprogramma leid ik af dat er plannen bestaan om het kruispunt op een veiliger manier in te richten.

Wat houden deze plannen concreet in en wanneer worden ze uitgevoerd ?

Antwoord

1. De administratie Wegen en Verkeer beschikt jaarlijks over de ongevalgegevens die door de rijkswacht worden genoteerd en ter beschikking gesteld.

Uit deze gegevens blijkt het volgende :

- 1996 : 25 ongevallen, met 28 lichtgekwetsten,
- 1997 : 20 ongevallen, met 3 zwaar- en 21 lichtgekwetsten,
- 1998 : 33 ongevallen, met 1 zwaar- en 45 lichtgekwetsten.

2. Op het meerjarenprogramma is voor het jaar 2001 een project opgenomen om het bovengronds kruispunt herin te richten. Momenteel is de studie opgestart en wordt onderzocht in hoeverre een rotonde op deze plaats haalbaar is. De uitvoering kan op zijn vroegst vanaf de tweede helft van 2001 worden verwacht.

Vraag nr. 134
van 22 december 1999
van de heer ANDRE MOREAU

Aansluiting N3-R27 Tienen – Bocht

In 1992 besliste de toenmalige minister van Openbare Werken Theo Kelchtermans om de nodige kredieten in te schrijven voor de aanleg van de gewestweg R27 (de zuidelijke en de westelijke ring rond Tienen). Met nagenoeg drie jaar vertraging werd deze R27 onlangs geopend.

Op de plaats waar de R27 aansluit op de N3 rijst echter een probleem. De vrachtwagenbestuurders kunnen aan de op- en afritten aan de Leuvenselaan (N3) onmogelijk de bocht nemen en dientengevolge rijden ze gedeeltelijk over de zachte berm.

Is dit probleem bij de bevoegde diensten bekend? Zo ja, welke oplossingen werden reeds overwogen, bijvoorbeeld in de zin van de aanleg van een overbreedte?

Antwoord

De aansluiting van de gewestweg N3 Leuvenselaan op de R27 zuidelijke ring in Kuntich (Tienen) is uitgevoerd volgens de geldende normen en volgens de regels van de kunst. Dit ontwerp werd destijds trouwens besproken in de Provinciale Commissie voor Verkeersveiligheid en werd door alle partijen goedgekeurd.

De rijstroken zijn voldoende breed en de bochtstralen zijn ruim genoeg.

Heden worden de kruispunten zodanig ingericht dat het verkeer met een gematigde snelheid het kruispunt berijdt, teneinde de veiligheid te verbeteren.

Er wordt evenwel vastgesteld dat vrachtwagens geregeld met hogere snelheden de gewestweg N3 Leuvenselaan oprijden. Dit heeft dikwijls tot gevolg dat niet de juiste bochtbeweging wordt genomen, met het bekende gevolg dat de tussenberm tussen rijweg en fietspad wordt stukgereden. Voor personenwagens zijn er absoluut geen problemen.

Daarom werd er beslist om op een gedeelte van deze tussenberm een rammelstrook aan te brengen, zodat de vrachtwagens niet meer in de teelaarde terecht komen en worden aangemaand de snelheid te matigen.

Er zal ook worden onderzocht op welke wijze de fietsers bijkomend kunnen worden beveiligd.

Vraag nr. 155
van 13 januari 2000
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Ministeriële brief NMBS – Nederlandstalige informatieverstrekking

In zijn brief van 16 november 1999 aan federaal minister Durant inzake de beheersovereenkomst met de NMBS, stelt de minister vice-president onder meer dat de NMBS van de ons omringende landen nog een en ander kan leren inzake informatieverstrekking.

Doelt hij daarbij ook op de mededelingen die in sommige Brusselse stations en op sommige treinen in een onverstaanbaar taaltje worden gebrabbeld dat het Nederlands moet voorstellen?

Antwoord

Aan de federale minister van Mobiliteit en Vervoer is gevraagd de informatieverstrekking aan de reizigers te verbeteren door onder meer voor betere informatiedoorstroming te zorgen tussen de verschillende vervoermodi enerzijds, zodat het voor- en na-transport verbetert, en naar de reizigers toe anderzijds.

De bedoeling is dat de reiziger een betere dienstverlening wordt geboden en betere informatie krijgt bij incidenten, bij het verlies van aansluitingen, enzovoort. Dat kan door de communicatie tussen de diensten van de NMBS zelf te verbeteren (omroepinstallaties in de treinen, GSM, radioverbinding grond-trein, enz.) en door de communicatie tussen de verschillende openbaarvervoermaatschappijen te verbeteren.

Hierbij moet de oprichting van gemeenschappelijke callcentra worden overwogen, die in real time de reizigers kunnen informeren.

Het gebruik van de talen in bestuurszaken is bij de wet geregeld. In deze wetgeving is ook bepaald dat de Vaste Commissie voor Taaltoezicht als enige bevoegd is voor alles wat de controle op de naleving van deze wetten betreft.

Vraag nr. 156
van 13 januari 2000
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Ministeriële brief NMBS – Binnenlandse treinfrequentie

In zijn brief van 16 november 1999 aan federaal minister Durant inzake de beheersovereenkomst met de NMBS, formuleert de minister vice-president een aantal aandachtspunten die de dienstverlening aan de reizigers in het binnenlandverkeer moeten verbeteren.

Er wordt onder meer gewag gemaakt van een grotere capaciteit, een betere stiptheid en een hogere snelheid.

Wil de trein een aantrekkelijk alternatief vormen voor de auto, komt het mij voor dat een hogere frequentie op heel wat lijnen zeker zo belangrijk is.

Waarom werd in de brief van de minister vice-president daarvan geen gewag gemaakt ?

Antwoord

De frequentie van bediening is omschreven in de beheersovereenkomst, met name in artikel 12 van het koninklijk besluit houdende goedkeuring van het tweede beheerscontract gesloten tussen de NMBS en de Staat van 25 september 1997. Aan de baanvakken van het net die zijn opgenomen in bijlage 4 van het hierboven vermelde koninklijk besluit en die een interstedelijk statuut hebben, garandeert de NMBS 16 verbindingen van interstedelijke treinen per werkdag en per richting. Elke werkdag garandeert de NMBS voor stations en stopplaatsen die een "lokaal" statuut hebben, luidens artikel 13 minstens 4 treinen in elke richting. De frequentieverhoging hangt dus samen met de herziening van de netnormering zoals voorgesteld aan de federale minister van Mobiliteit en Vervoer.

De frequentie van het binnenlands treinverkeer is de resultante van een aantal "flessenhalzen" op het NMBS-net die het totale aantal treinen in een bepaalde richting bepalen ; naast de herziening van de netnormering, die op bepaalde verbindingen meer treinen zal garanderen, is voor de verhoging van de frequentie het gewestelijk expresnet (GEN) rond Brussel van uiterst dringende noodzakelijkheid. Ook daarop is de aandacht gevestigd in het schrijven aan de federale minister van Mobiliteit en Vervoer.

Frequentie is dus zonder twijfel een belangrijke factor als middel voor modal shift. Aangezien dit projecten op langere termijn zijn, die zeker moeten worden opgenomen in de derde beheersovereenkomst die vanaf 1 januari 2002 van kracht zal worden, zijn voor de korte termijn capaciteitsverhoging, stiptheid en snelheidsnormering van belang. Dit zijn mogelijke actiepunten waaraan in het real time verkeer aandacht kan worden besteed.

Vraag nr. 157
van 13 januari 2000
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Ministeriële brief NMBS – Regionaliseringsoptie

In de brief inzake de beheersovereenkomst met de NMBS, die de minister vice-president op 16 november 1999 aan federaal minister Durant richtte, lijkt hij genoeg te nemen met een vertegenwoordiging van de Vlaamse overheid in de raad van bestuur van die instelling.

Betekent dit dat de Vlaamse regering niet geïnteresseerd is in een regionalisering van de Belgische Spoorwegen, of is het omdat dit thema buiten het kader van het beheerscontract valt ?

Antwoord

De brief aan de federale minister van Mobiliteit en Vervoer past in een vraag tot herziening van het beheerscontract tussen de spoorwegen en de federale overheid, en niet in de discussie over een regionalisering van de spoorwegen.

De bijzondere regels en voorwaarden waaronder een autonoom overheidsbedrijf opdrachten van openbare dienst vervult die het door de wet zijn toevertrouwd, worden vastgelegd in een beheersovereenkomst tussen de Staat en het betrokken overheidsbedrijf. Voor de NMBS zijn die opdrachten bepaald in artikel 156 van de wet van 21 maart 1991 betreffende de hervorming van sommige economische overheidsbedrijven.

Het betreft hier meer in het bijzonder :

1. het binnenlands vervoer van reizigers met treinen van de gewone dienst ;
2. het verwerven, de aanleg, het onderhoud, het beheer en de exploitatie van de infrastructuur,

waaronder moet worden verstaan : het geheel van spoorweguitrusting, signalen, voorzieningen van elektrische stroom, alsook de grond waarop deze gelegen zijn ;

3. prestaties die de Maatschappij ten behoeve van de Natie moet leveren.

Met andere woorden, in het beheerscontract worden een aantal zeer specifieke aangelegenheden geregeld die te maken hebben met taken en prestaties van openbare dienst.

Daaronder vallen, zonder exhaustief te zijn :

- taken van openbare dienst : alle taken die het overheidsbedrijf op zich neemt ter vervulling van zijn opdracht van openbare dienst ;
- prestaties van openbare dienst : grondregels inzake de tarieven voor prestaties geleverd in het kader van taken van openbare dienst ;
- gedragsregels ten aanzien van de gebruikers van de openbare dienst ;
- de vaststelling, de berekening en de betalingsmodaliteiten van eventuele toelagen ten laste van de algemene uitgavenbegroting van het Rijk ;
- de vaststelling, de berekening en de betalingsmodaliteiten van eventuele vergoedingen door het overheidsbedrijf.

Binnen het kader van het koninklijk besluit houdende goedkeuring van het tweede beheerscontract gesloten tussen de NMBS en de Staat, is er geen sprake van regionalisering. Meer specifiek met betrekking tot de vraag kan ik stellen dat de Vlaamse regering, conform het regeerakkoord, de mogelijkheden onderzoekt om spoorvervoer te organiseren ter aanvulling van het huidige NMBS-aanbod.

Dat mag uiteraard niet betekenen dat de NMBS haar verplichtingen tegenover Vlaanderen niet zou nakomen en dat Vlaanderen op budgettair vlak zou worden benadeeld. Dat impliceert ook niet dat Vlaanderen niet geïnteresseerd zou zijn in een mogelijke regionalisering, alleen is deze vraag hier niet aan de orde.

MIEKE VOGELS

VLAAMS MINISTER
VAN WELZIJN, GEZONDHEID
EN GELIJKE KANSEN

Vraag nr. 47
van 7 december 1999
van de heer WILFRIED AERS

E. colibacterie – Onderzoek en preventie

De plotselinge dood van een achtjarig Brits meisje stelde de artsen deze zomer voor een raadsel. Het meisje bleek besmet met *E. coli* 0157, een bacterie die sinds een jaar of tien bekend is.

Alhoewel over *E. coli* 0157 nog maar weinig bekend is, staat vast dat de ziektekiem het lichaam binnendringt door het inslikken van besmette excrementen. In het ergste geval leidt dat tot het hemolitisch uremisch syndroom, met name vergiftiging van de lichaamscellen, die op haar beurt resulteert in nierinsufficiëntie, hersenletsel en zelfs de dood.

Een remedie voor de infectie is er tot dusver niet. Er zijn echter ernstige vermoedens dat de excrementen van honden die in aanraking zijn gekomen met de handjes van kinderen, de oorzaak kunnen zijn.

1. Hoever staat het in Vlaanderen met het onderzoek inzake deze bacterie ?
2. Waarom worden uit veiligheidsoverwegingen niet alle honden verboden op onze stranden ?

Nu wordt dat verbod, dat op de meeste plaatsen reeds bestaat, vaak met voeten getreden.

Antwoord

1. Tot op heden werden noch in Vlaanderen, noch in de rest van België echte epidemies met *E. coli* 0157 gerapporteerd, hoewel de frequentie van sporadische infecties niet lager is dan in andere Europese landen en Noord-Amerika.

Juist door het ontbreken van epidemies is het zeer moeilijk een besmettingsbron te identificeren. In andere landen worden meerdere transmissiewegen erkend :

- via voedsel : vlees, vooral dan rundvlees ; rauwe melk ; andere eetwaren, vooral na fecale contaminatie ;
- via water (ook bij het zwemmen) ;
- interhumane transmissie.

Hieruit blijkt het belang van een strenge controle van heel de voedselketen, het belang van de monitoring van de (zwem)waterkwaliteit en het belang van een goede handhygiëne in de preventie van *E. coli* 0157-infecties.

E. coli 0157 behoort tot de zogenaamde verocytotoxine producerende *E. coli* (VTEC). In 1998 bevestigde het referentielaboratorium van het Algemeen Ziekenhuis (AZ) van de Vrije Universiteit Brussel (VUB) de identificatie van 47 VTEC. Hiervan behoorden er 25 tot de serogroep 0157.

Om eventuele epidemies op het spoor te komen, is het belangrijk dat de routinelaboratoria worden aangemoedigd om bij elke coprocultuur *E. coli* 0157 op te sporen. Tot op heden wordt het opsporen van *E. coli* 0157 niet terugbetaald door het Rijksinstituut voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering (Riziv).

Ook de registratie van alle gevallen van hemolytisch uremisch syndroom (HUS) geeft de mogelijkheid om onrechtstreeks de frequentie van *E. coli* 0157-infecties te volgen. Dit gebeurt sinds 1996. Uit deze registratie blijkt dat het syndroom een incidentie heeft van 4 op 100.000 kinderen jonger dan 5 jaar, en 1,5 op 100.000 kinderen jonger dan 16 jaar. Deze aantallen zijn vergelijkbaar met die in andere ontwikkelde landen. In België is *E. coli* 0157 verantwoordelijk voor de meeste HUS-gevallen, maar ook niet-0157-kiemen kunnen het syndroom veroorzaken.

Sinds 1998 loopt er een diergeneeskundig onderzoek rond *E. coli* 0157 bij levende runderen, gesubsidieerd door de Vlaamse Gemeenschap. Dit onderzoek past in de internationale wetenschappelijke en technologische samenwerking met partnerlanden. Voor Vlaanderen is dit partnerland Polen.

Het project draagt als titel "The effect of preservation methods and decontamination on survival of the bacteria in meat". De promotor van het project is professor De Zutter van de faculteit Diergeneeskunde van de Gentse universi-

teit. Volgens de eerste gegevens uit dit project blijkt ongeveer 6 % van onze runderen drager te zijn van de *E. coli* 0157, en bij runderen van 1 jaar oud zelfs 13 %. Runderen worden dan ook beschouwd als reservoirs van de kiem.

Volgens professor De Zutter worden honden en ook gevogelte en varkens niet beschouwd als belangrijke reservoirs van *E. coli* 0157.

- 2 Contact met uitwerpselen van dieren en mensen houdt steeds een risico in. Het weren van dieren op stranden biedt, samen met de basisregels inzake handhygiëne die we allen van onze ouders meekregen, een preventiemiddel voor infecties. Elke burgemeester kan dan ook, indien hij dit wil, via zijn bevoegdheden die opgenomen zijn in de gemeentewet verbieden dat honden en paarden op het strand komen.

Mij zijn geen studies bekend die zouden aantonen dat honden op onze stranden verantwoordelijk zijn voor een majeur volksgezondheidsprobleem. Vanuit het subsidiariteitsbeginsel is de bestaande regeling dan ook voldoende en is er vandaag geen nood aan een bijkomende reglementering op Vlaams niveau. Wat doen we in zo een geval trouwens met de meeuwen en de katten?

Vraag nr. 49
van 10 december 1999
van mevrouw PATRICIA CEYSENS

Gehandicapten – Terugbetaling hulpmiddelen

Het Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap (VFSIPH) betaalt heel wat hulpmiddelen terug aan gehandicapten. Toch lijkt een aantal materiële hulpmiddelen onvoldoende te worden terugbetaald.

Zo wordt een anti-decubituskussen dat 16.000 frank kost, voor slechts 5.000 frank terugbetaald. Een degelijke rolstoel kost 100.000 frank, maar wordt slechts terugbetaald ter waarde van 60.000 frank. Een handbike wordt redelijk goed terugbetaald, maar omdat men die best niet op de dagdagelijkse rolstoel plaatst wegens de slijtage, moet er nog een rolstoel worden aangekocht die niet wordt terugbetaald, omdat men maar om de vier jaar een rolstoel mag vernieuwen.

Uiteindelijk blijken nog heel wat kosten ten laste te vallen van gehandicapten, ofschoon het kosten betreft die nodig zijn om de gehandicapte in conditie te houden.

Bovendien zijn een aantal voordelen voor gehandicapten verbonden aan zijn inkomenssituatie, zoals bijvoorbeeld een aangepaste woning. Nochtans zijn het soms voordelen die een essentieel onderdeel uitmaken van de integratie van deze personen in de maatschappij.

1. In welke mate wordt bij de prijszetting van een rolstoel en bij de terugbetaling rekening gehouden met het hele kostenplaatje, dit wil zeggen : rolstoel, handbike, anti-decubituskussen ?
2. In welke mate is het nog wenselijk om voor het toekennen van voordelen die essentieel zijn voor de integratie in de maatschappij, rekening te houden met het inkomen van de gehandicapte ?
3. In welke mate is het in rekening brengen van het inkomen van een gehandicapte bij het toekennen van een voordeel niet ontmoedigend voor die gehandicapten die de inspanning hebben gedaan zich opnieuw te integreren in de maatschappij ?

Antwoord

Het basisbesluit van individuele materiële bijstand, het besluit van de Vlaamse regering (BVR) van 31 juli 1992, voorziet niet in de tenlasteneming van apparatuur voor medische en paramedische behandeling of in de tenlasteneming van apparatuur voor onderhoud van de fysieke conditie (artikel 4).

De maximale tegemoetkoming voor een anti-decubituskussen bedraagt 14.503 frank (inclusief BTW). De tenlasteneming door het Vlaams Fonds van een elektronische rolstoel, gemotiveerd door een attest van een revalidatiearts, laat 2 % van het verschil tussen het factuurbedrag en de ZIV-nomenclatuurwaarde van de rolstoel ten laste van de aanvrager als deze recht heeft op de sociale franchise. Naargelang betrokkene al dan niet behoort tot de doelgroep van de ZIV, gebeurt de vergoeding van de ZIV-nomenclatuurwaarde van de elektronische rolstoel zelf door de ZIV of het Vlaams Fonds. (*ZIV : ziekte- en invaliditeitsverzekering – red.*)

De toekenning van een tegemoetkoming voor een hulpmiddel of een aanpassing gebeurt bij het Vlaams Fonds op basis van het principe van de "meerkosten" die de persoon met een handicap heeft door zijn handicap, en niet op basis van zijn inkomenssituatie.

Zelfs het in de bijlage bij het BVR van 31 juli 1992 opgenomen onderhoud en herstel van hulpmiddelen (bv. rolstoelen, brailleleesregels, ...) gebeurt uitsluitend op basis van het "meerkosten-principe". Enkel bij "onderhoud en herstellingen van een lift of traplift" is de tenlasteneming afhankelijk van het gezinsinkomen van de aanvrager, dat het gemiddeld minimummaandinkomen niet mag overschrijden.

De tegemoetkoming voor de "aanpassing van een woning", bij nieuwbouw of bij verbouwing, is bij het Vlaams Fonds dus niet verbonden aan de inkomenssituatie van de aanvrager.

1. Bij de bepaling van een tegemoetkoming door het Vlaams Fonds wordt rekening gehouden met de "gemiddelde meerkosten" die het hulpmiddel of de aanpassing vraagt.

De rolstoelen zijn op dit principe een uitzondering. De tenlasteneming van de kostprijs van rolstoelen is een federale aangelegenheid. Het Vlaams Fonds is hier aanvullend in haar tenlasteneming ; wel bepaalt de regelgeving dat het bedrag van de tenlasteneming, de hernieuwingstermijn en de cumulatierегeling bij het Vlaams Fonds dezelfde zijn als die welke in de ZIV-nomenclatuur opgenomen zijn voor rolstoelen en orthopedische driewielers.

Voor de rolstoelen kan het Vlaams Fonds dus niet aan prijssetting doen.

2. De toekenning van tegemoetkomingen voor hulpmiddelen en aanpassingen noodzakelijk bij de sociale integratie van een persoon met een handicap, staat los van het inkomen van die persoon.

De filosofie van het hulpmiddelenbeleid van het Vlaams Fonds stelt het begrip "meerkosten" centraal. De meerkosten die de persoon met een handicap ervaart uit hoofde van zijn/haar handicap moeten integraal door de samenleving kunnen worden gecompenseerd, ongeacht de inkomenspositie. Deze benadering wordt consequent gehanteerd in de regelgeving "individuele materiële bijstand". De tegemoetkoming in onderhoud en herstellingen van een lift of traplift vormt hierop de enige uitzondering.

3. Het antwoord op vraag twee is afdoende voor deze vraag.

Vraag nr. 51
van 10 december 1999
van de heer JOHN TAYLOR

Kabinetten – Raadgevers met rang van kabinetschef

Zie :

Minister-president van de Vlaamse regering,
 Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buiten-
 lands Beleid en Europese Aangelegenheden
 Vraag nr. 38
 van 10 december 1999
 van de heer John Taylor
 Blz. 579

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Patrick Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden.

Vraag nr. 52
van 14 december 1999
van mevrouw INGRID VAN KESSEL

Ziekenhuisgegevens – Mededeling aan gemeenschappen

Reeds verschillende jaren worden in de ziekenhuizen de minimaal klinische en verpleegkundige gegevens geregistreerd (MKG, MVG). De Vlaamse overheid kan hierover niet beschikken, of heeft althans hiervoor geen wettelijke basis.

De ziekenhuizen moeten aan de federale minister van Volksgezondheid de MKG, MVG, MPG (psychiatrische) en MFG (financiële) bezorgen.

De sociale programmawet van 29 april 1996 (artikels 153-154) voorziet in een overlegstructuur voor ziekenhuizen. Deze is samengesteld uit onder meer acht geneesheren, acht leden van verzorgingsinstellingen, vier experts inzake ziekenhuizen, één lid van de Privacycommissie en één lid van de Nationale Raad voor Ziekenhuisvoorzieningen. Maar de Vlaamse Gemeenschap is niet vertegenwoordigd.

Diezelfde sociale programmawet spreekt over een technische cel die de gegevens met betrekking tot ziekenhuizen verzamelt, verwerkt en analyseert (artikels 155-157). Zowel het federale ministerie van Volksgezondheid als het Riziv (Rijksinstituut voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering) stellen

deze gegevens ter beschikking met het oog op de analyse van de verbanden die bestaan tussen Riziv-uitgaven en de behandelde aandoening enerzijds, en de uitwerking van de financieringsregels, erkenningsnormen en kwaliteitsvoorwaarden in het kader van een doelmatig gezondheidsbeleid anderzijds. Maar aan de Vlaamse Gemeenschap worden deze gegevens blijkbaar niet doorgegeven.

Op een schriftelijke parlementaire vraag van federaal volksvertegenwoordiger Jo Vandeurzen van 15 oktober 1996 over de rechtstreekse toegang van de gemeenschappen tot de informatie die beschikbaar is bij het Riziv en het federale ministerie van Volksgezondheid, antwoordde de minister dat de gegevens niet automatisch worden bezorgd aan de gemeenschappen. (*Kamer van Volksvertegenwoordigers, vraag nr. 325, Vragen en Antwoorden nr. 62 van 16 december 1996, blz. 8282 e.v. – red.*)

Artikel 156, laatste lid, van de sociale programmawet van 29 april 1996 bepaalt dat de Koning, bij een in ministerraad overlegd besluit, kan bepalen op welke wijze en onder welke voorwaarden organen en instanties toegang hebben tot de anonieme gegevens van de technische cel.

Tijdens het begrotingsdebat in de Commissie voor Welzijn, Volksgezondheid en Gelijke Kansen naar aanleiding van de visitatieteams werd opgemerkt dat de Vlaamse Gemeenschap wel kan beschikken over deze noodzakelijke gegevens (Stuk 15 (1999-2000) – Nr. 5-J).

Kan de minister medelen op welke basis dit gebeurt ?

Antwoord

Het is inderdaad zo dat de administratie Gezondheidszorg van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap beschikt over een selectie uit de minimaal klinische gegevens van de Vlaamse ziekenhuizen. De selectie heeft betrekking op de jaren 1995 en 1996 en bevat gegevens over 25 variabelen.

Het databestand werd door het Bestuur voor de Gezondheidszorg van het federale ministerie van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Leefmilieu rechtstreeks aan de administratie Gezondheidszorg bezorgd. De overdracht van deze gegevens past in de besprekingen die tussen de administraties in de loop 1998, op initiatief van de Vlaamse administratie, zijn gestart met betrekking tot de organisatie van een systematische gegevensuitwisseling tussen de verschillende overheden die bevoegd zijn voor het Gezondheidsbeleid.

Het initiatief van de Vlaamse administratie past in de uitbouw van een Vlaamse gezondheidsdatabank. Bovendien is uit diverse contacten tussen de administraties en uit reacties van de ziekenhuizen gebleken dat de gegevensverzameling van de verschillende overheden beter op elkaar dient te worden afgestemd en dat een dubbele bevraging bij de ziekenhuizen moet worden vermeden.

De bespreking tussen de verschillende overheden zal worden gefinaliseerd in een protocol. Dit protocol zal de algemene principes, voorwaarden en modaliteiten voor gegevensuitwisseling tussen de verschillende overheden bepalen. Dit protocol zal tussen de politieke overheden worden geformaliseerd.

In het kader van dit protocol zal dan systematisch een overdracht van onder andere de minimaal klinische gegevens naar de Vlaamse administratie gebeuren.

**Vraag nr. 53
van 14 december 1999
van mevrouw INGRID VAN KESSEL**

Drugpreventie en -hulpverlening – Gegevensregistratie

In 1996 werd door de Vlaamse regering het plan opgevat om een centraal registratiesysteem op te starten binnen de drugpreventie en -hulpverlening. Tot dan bestond inderdaad weinig of onvoldoende betrouwbaar cijfermateriaal omtrent alcohol- en druggebruik in Vlaanderen. De beschikbare gegevens waren grotendeels afkomstig van onderzoeken die onderling niet vergelijkbaar zijn wegens het verschil in steekproefsamenstelling, wijze van registratie, enzovoort.

Registratie van gegevens is essentieel voor een performant drugbeleid op het vlak van preventie en hulpverlening. Het laat toe een meer doeltreffende preventie te voeren naar specifieke doelgroepen; de hulpverlening kan evenwichtiger worden uitgebouwd, waarbij "zorg op maat" van de druggebruiker en zijn omgeving mogelijk wordt; bestaande initiatieven kunnen sneller inspelen op ontwikkelingen inzake druggebruik en profiel van de (potentiële) druggebruiker.

Drugpreventie en -hulpverlening hebben ook raakvlakken met andere beleidsdomeinen, zoals veiligheid, justitie, verkeer, enzovoort. Een geïntegreerde aanpak, waarbij op elk niveau wordt samengewerkt, is een noodzaak voor een doeltreffend drugbeleid. En ook hier werkt de registratie van gege-

vens, maar zeker ook de uitwisseling van gegevens bevruchtend.

In opdracht van de Vlaamse Gemeenschap werkt de Vereniging voor Alcohol- en andere Drugproblemen (VAD) een registratiesysteem uit voor alle diensten en voorzieningen die drughulpverlening organiseren. De doelstelling van dit Vlaams Registratiesysteem Middelengebruik (VRM) is onder meer zicht te krijgen op aantal en kenmerken van de personen die een beroep doen op hulpverlening wegens alcohol-, medicatie- of illegaal druggebruik.

Aan de andere kant werkt de VAD ook aan een centrale preventiedatabank binnen de Vlaamse Gemeenschap. Door het in kaart brengen van alle preventieactiviteiten wordt het mogelijk om de kwaliteit en de effectiviteit van projecten te evalueren.

Als voorwaarde voor beide projecten werd gesteld dat de VAD, bij de uitvoering van deze registratieprojecten, rekening houdt met de richtlijnen die worden uitgevaardigd in verband met de harmonisering van de bestaande registratiesystemen, met het oog op de uitbouw van een Informatiesysteem Gezondheid op het niveau van de Vlaamse Gemeenschap.

1. Wat is de stand van zaken voor beide projecten? Wat gebeurt er met de resultaten?
2. Welke stappen werden reeds gezet of zijn nog gepland om de registratie inzake drugpreventie en -hulpverlening in te passen binnen het Informatiesysteem Gezondheid van de Vlaamse Gemeenschap?
3. Welke initiatieven werden tot op heden genomen om een geïntegreerde aanpak te bewerkstelligen en wat is de concrete samenwerking tussen de Vlaamse Gemeenschap en de federale overheid op het vlak van drugbeleid?

Welke stappen onderneemt de minister?

4. Bestaat er een terugkoppeling van geregistreerde gegevens tussen de Vlaamse Gemeenschap en de federale overheid inzake drugs?
5. Welke samenwerking bestaat er tussen de Vlaamse Gemeenschap en de VAD en het Europees Drugobservatorium in Lissabon?

Antwoord*1. Stand van zaken registratie preventie (preventie-databank) en VRM (registratie hulpverlening)*

Preventiedatabank – Monitoring van preventieactiviteiten – Ginger

Van bij de aanvang werden de doelstellingen van de preventiedatabank verruimd naar de monitoring van preventieactiviteiten, met als doel een overzicht te krijgen van de gevoerde preventieve activiteiten in verschillende sectoren, en om de verschillende actoren en kanalen van preventie doorzichtig te maken. Op die manier worden hiaten en noden gedetecteerd en wordt de basis gelegd voor gegevensuitwisseling. Via de monitoring van preventieactiviteiten wordt een overzicht verkregen op Vlaams, provinciaal en lokaal niveau, terwijl op dienstniveau de registratie een instrument is om prioriteiten vast te leggen en de basis te vormen voor evaluatie.

Voor de monitoring van de preventieactiviteiten van de verschillende preventiewerkers in Vlaanderen werd een nieuw registratieprogramma ontwikkeld (Ginger). Het programma werd uitvoerig getest en aangepast aan de noden van de veldwerkers, rekening houdende met de doelstellingen van de Vlaamse overheid. Dit programma werd via de provinciale preventieplatforms op de verschillende niveaus geïmplementeerd en wordt verder door hen opgevolgd (organisatie van introductiesessies voor nieuwe medewerkers en vorming).

Een waaier van preventiewerkers registreert momenteel met dit programma provinciale coördinatoren, CGG-preventiewerkers, medewerkers van PMS, JAC, OCMW's, lokale preventiewerkers – gemeentelijk en in het kader van de veiligheidscontracten van Binnenlandse Zaken – rijkswacht en VAD-medewerkers. Hierdoor krijgen we een overzicht van de preventieactiviteiten die in Vlaanderen worden uitgevoerd in de verschillende maatschappelijke sectoren. (*CGG : centra voor geestelijke gezondheidszorg ; PMS : psycho-medisch-sociale centra ; JAC : Jongerenadviescentra – red.*)

Twee halfjaarlijkse rapporten van 1997 en van 1998 (telkens de eerste en tweede helft van het jaar) zijn voorhanden. Vanaf 1999 worden jaarrapporten opgesteld. Deze resultaten worden bezorgd aan de Vlaamse overheid en tevens teruggespeeld naar de participerende preventiewerkers. Er werd in training voorzien voor preventiewerkers die de gegevens op dienstniveau verder willen verwerken.

De continuering van dit project is opgenomen in het beleidsplan bij het convenant van de VAD en in de beleidsplannen bij de convenants met de provincies.

De administratie beschikt over uitgebreide rapportering (drie jaarverslagen en rapporten met registratiegegevens).

Uniforme registratie in de drughulpverlening – Vlaamse Registratie Middelengebruik (VRM)

Voor de ontwikkeling van een uniforme registratie in de drughulpverlening werd een gemeenschappelijke variabelenset ontwikkeld, afgestemd op de Europese vragen van het Europees Drugobservatorium in Lissabon. Op de basis van deze registratie moeten we een beeld krijgen van de kenmerken van de druggebruikers in de drughulpverlening in Vlaanderen.

In overleg met de verschillende werksoorten werd van bij de aanvang gekozen voor de integratie van een gemeenschappelijke variabelenset in de bestaande registratiesystemen voor CGG, TG, CIC, dagcentra en het straathoekwerk, of via een nieuwe module (VRM) gelinkt aan de bestaande registratie (minimale psychiatrische gegevens - MPG) voor de PZ en PAAZ. (*TG : therapeutische gemeenschap, CIC : crisisinterventiecentrum ; PZ : psychiatrische ziekenhuizen ; PAAZ : psychiatrische afdelingen van algemene ziekenhuizen – red.*)

Op dit ogenblik registreren alle CGG, TG, CIC, dagcentra, straathoekwerkers en een veertigtal PAAZ-diensten met deze variabelenset.

Tijdens de projectperiode werd een beperkt aantal vergelijkbare registratiegegevens van 1996 samengebracht in een rapport (vergelijking CGG en TG, CIC en dagcentra). Tevens werd de proefprojectfase van de VRM-module in de PZ en PAAZ in een rapport samengebracht.

De registratiegegevens van 1998 werden voor het eerst op ruime schaal (alle CGG, TG, CIC, dagcentra, straathoekwerkers en een veertigtal PZ- en PAAZ-diensten) via de gemeenschappelijke variabelenset geregistreerd. Momenteel wordt gewerkt aan de verwerking en rapportering van deze gegevens, waarvan het rapport in het voorjaar ter beschikking zal zijn. De continuering van dit project is opgenomen in het beleidsplan bij het convenant van de VAD. De administratie beschikt over uitgebreide rapportering (drie jaarverslagen en rapporten met registratiegegevens).

2. Integratie in “Informatiesysteem Gezondheid” (ISG)

Op dit ogenblik is het ISG in volle voorbereiding. Er is een conceptueel kader uitgewerkt voor de ontwikkeling van het Informatiesysteem Gezondheid. Dit kader bepaalt de criteria waaraan beleidsrelevante informatie moet voldoen binnen het domein van het Vlaamse gezondheidsbeleid.

In eerste instantie is gestart met de samenstelling van clusterwerkgroepen rond de belangrijkste thema's: geestelijke gezondheid, kanker, milieu en gezondheid, jongeren en gezondheid, besmettelijke ziekten, voeding, rookgedrag, ongevallen en hart- en vaatziekten. Binnen deze clusters is gestart met de opmaak van een inventaris van de bestaande registratiesystemen. Deze inventaris zal worden geëvalueerd en de basis vormen voor de harmonisering van de systemen.

De VAD participeert actief in de ISG-werkgroep “geestelijke gezondheid”, waarin wordt getracht de bestaande registratiesystemen in deze sector op elkaar af te stemmen. Het gaat voornamelijk om de registratie binnen de hulpverlening. De VAD wordt in dit kader vaak als voorbeeld gebruikt om aan te tonen dat afstemming tussen bestaande registratiesystemen mogelijk is (cf. symposium “Geestelijke gezondheid in Vlaanderen: onderzoek naar verzameling van informatie”).

Binnen het ISG-overleg werd ook de registratie preventie voorgesteld (8 oktober 1999). Aangezien dit echter het enige registratiesysteem is dat zich richt tot preventie, werd de discussie tot op heden beperkt tot hulpverlening en zal dit eventueel in de toekomst verder aan bod komen (in deze werkgroep “geestelijke gezondheid” of in andere werkgroepen, waar ook de registratie van de Logo's ter sprake zal komen). (*Logo : lokaal gezondheids-overleg – red.*)

M.b.t. de registratie van de activiteiten van de Logo's – project dat door het Vlaams Instituut voor Gezondheidspromotie (VIG) wordt uitgewerkt – wordt op regelmatige basis met het VIG overlegd om Ginger als basis van de registratie voor de Logo's te gebruiken.

3. Geïntegreerde aanpak van het drugbeleid; concrete samenwerking tussen de Vlaamse Gemeenschap en de federale overheid

Op het vlak van registratie

Registratie hulpverlening – VRM

- Contacten federaal met de MPG-verantwoordelijken om op termijn te komen tot een integratie van de VRM-module in de MPG-registratie. Dit dossier wordt verder opgevolgd.
- Contacten met het VSPP (Binnenlandse Zaken) voor verplichte opname van registratie in de contracten met de steden. Tot op heden is hierover nog geen beslissing gevallen. De beperkte resultaten tot op heden zijn te wijten aan de trage beslissingen van de betrokken diensten en vallen buiten de verantwoordelijkheid van de VAD. (*VSPP : Vast Secretariaat voor het Preventiebeleid – red.*)
- In het kader van de gegevensaanlevering voor het EMCDDA – zie ook antwoord op vraag 5 – wordt afstemming gezocht tussen de registraties binnen de Franse en Duitstalige Gemeenschap, Brussel en de VAD. De coördinatie gebeurt door het Wetenschappelijk Instituut voor Volksgezondheid (WIV). (*EMCDDA : European Monitoring Centre for Drugs and Drug Addiction – red.*)

Registratie preventie – Ginger

- Contacten met VSPP (Binnenlandse Zaken) voor verplichte opname van registratie in de contracten met de steden. Dit dossier is gekoppeld aan de VRM en we wachten nog steeds op een antwoord.
- Overleg met de rijkswacht en recente toezegging om alle preventie-initiatieven te registreren via Ginger (DPN-netwerk).

Algemeen

De VAD is lid van de evaluatiecommissie van de drugprojecten in het kader van de veiligheids- en samenlevingscontracten van Binnenlandse Zaken – gestructureerd overleg.

De gestructureerde samenwerking met de federale overheid op het vlak van het drugbeleid is dus beperkt tot het lidmaatschap van de VAD in de bovenvermelde evaluatiecommissie en via de Europese contacten (zie verder). Uiteraard heeft de VAD ook een aantal informele contacten, onder meer met de rijkswacht, die ook op het vlak van preventie actief is.

In elk geval zal rond concrete dossiers overleg plaatsvinden met de betrokken federale overheden.

Met betrekking tot de samenwerking rond een globaal drugbeleid lijkt het me aangewezen dat het initiatief zou uitgaan van de federale overheid. Wanneer ik het "Beleidsmemorandum Belgische drughulpverlening en preventie" doorneem, dat onder meer door de Vlaamse volksvertegenwoordiger is ondertekend, stel ik immers vast dat haast alle van de elf aangehaalde punten een federaal initiatief vereisen. Mogelijk liggen de klemtonen anders als het initiatief uitgaat van de problematiek gezondheid, dan als het uitgaat van de problematiek justitie of binnenlandse zaken. Vanuit mijn bevoegdheden als minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen is uiteraard de invalshoek "welzijn en gezondheid" een reden tot betrokkenheid.

4. Terugkoppeling van geregistreeerde gegevens tussen Vlaamse en federale overheid

Geen formele terugkoppeling vanuit de VAD.

De rapportering van de registratiegegevens gebeurt naar de participerende diensten en naar de diensten van MPG.

5. Samenwerking tussen Vlaamse Gemeenschap en VAD en het Europees Drugobservatorium

De VAD maakt als sub-focal point deel uit van het Belgian Information Reitox Netwerk (BIRN). Dit netwerk bestaat uit het Comité de Concertation sur l'Alcool et les autres Drogues (CCAD), het Overleg Druggebruik Brussel (ODB/CTB), de Arbeitsgemeinschaft für Suchtvorbeugung und Lebensbewältigung (ASL), het WIV en de VAD.

Dit netwerk wordt gecoördineerd door het focal point dat gevestigd is in het WIV. Het focal point staat rechtstreeks in contact met het EMCDDA.

Het BIRN-netwerk staat in voor de opvolging van de vragen en opdrachten die in België in het kader van de samenwerking met het EMCDDA naar het focal point worden gestuurd.

- Nationaal Report : jaarlijks publiceert het EMCDDA een rapport met de belangrijkste trends op het vlak van drugs. De VAD levert de Vlaamse gegevens hierover aan.
- Information Map : jaarlijks levert de VAD een inventaris aan van de nieuwe projecten op het vlak van behandeling en preventie. Het nut en

de bruikbaarheid van de Information Map staat op dit moment ter discussie.

– Specifieke projecten

EDDRA – European Database on Demand Reduction Activities : Europese databank met voorbeelden van geëvalueerde projecten, initiatieven op het vlak van hulpverlening en preventie. De VAD selecteert projecten en voert ze in.

TDI – Treatment Demand Indicator : project dat een Europese harmonisatie beoogt van de registratiegegevens bij personen met (illegale) druggerelateerde problemen die een beroep doen op de hulpverlening. De VRM is daarop onder andere geïnspireerd en levert daaraan informatie.

DRDeaths – Drug Related Deaths : project dat poogt om een goed beeld te krijgen van de druggerelateerde overlijdens. Daartoe moet de registratie van oorzaken van overlijdens verder worden uitgewerkt. De VAD neemt deel aan de stuurgroep.

DRDiseases – Drug Related Diseases : project moet nog worden opgestart. De VAD zal deelnemen aan de stuurgroep.

Prevalence Estimates on Problematic Drug Use : project dat voor de eerste maal in België zal pogen om een gefundeerde schatting te maken van het aantal personen met problematisch heroïnegebruik. De VAD neemt deel aan de stuurgroep.

– Algemene informatievragen

VAD wordt geregeld door het focal point gecontacteerd om algemene informatievragen vanuit het EMCDDA te beantwoorden.

– Vertegenwoordiging in beheersorganen

De Vlaamse Gemeenschap is, ondanks herhaaldelijk aandringen, niet vertegenwoordigd in de beheersorganen van het EMCDDA.

Vertegenwoordigers in de Management Board : dr. Brunson (Franse Gemeenschap) en de heer Gillard (Justitie).

Vertegenwoordiger in het Wetenschappelijk Comité: dr. Perisino (Sociale Zaken).

Vraag nr. 56
van 21 december 1999
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Meldpunt leeftijdsdiscriminatie – Stand van zaken

Heel wat oudere werkzoekenden vinden geen job omdat zij wegens hun leeftijd niet meer in aanmerking komen.

Op leeftijdsdiscriminatie bij de selectie van personeel staan strenge straffen. Maar in de praktijk bestaan er voor de werkgever een heleboel manieren op die wet te omzeilen.

In de krant las ik dat de minister beloofd heeft – in het kader van het ouderenbeleid – werk te maken van een meldpunt voor leeftijdsdiscriminatie.

Welke stappen deed zij tot hiertoe voor de oprichting van dergelijk meldpunt ?

Wanneer is het meldpunt operationeel ?

Antwoord

In mijn beleidsnota die eerstdaags aan het Vlaams Parlement wordt bezorgd, meld ik dat het ouderenbeleid in deze legislatuur zal uitgaan van een visie op ouder worden die de uniciteit, de competenties en de kracht van de ouder wordende mens in zijn sociale context beklemtoont. Een visie die de plaats van de oudere in de maatschappij herwaardeert en herintegreert. Een visie die de "ouderdom" een eigen en betekenisvolle plaats toedicht in het geheel van de individuele en collectieve dimensies van het menselijk bestaan.

Vanuit deze uitgangspunten is het dan ook vanzelfsprekend dat de leeftijd geen enkele belemmering mag vormen om als oudere persoon actief te (blijven) participeren aan het maatschappelijk leven. Dit gegeven veronderstelt beleidsacties en -maatregelen die de sociale uitsluiting op latere leeftijd doeltreffend voorkomen of bestrijden.

Mogelijke beleidsacties zoals de oprichting van een meldpunt voor leeftijdsdiscriminatie passen eveneens binnen de groene draad, met name de preventie, die loopt doorheen het gehele welzijns-, gezondheids- en gelijkheidskansenbeleid van deze regering, met als doel voor alles onwelzijn, ongezondheid en ongelijke kansen te voorkomen.

Concreet wens ik samen met mijn administratie en in breed overleg met alle relevante betrokkenen het nieuwe ouderenbeleid ook legistisch vorm te geven. Daartoe werd een plan van aanpak uitgewerkt dat in maart 2000 van start gaat met de installatie van een projectgroep. De oprichting van een meldpunt leeftijdsdiscriminatie is één van de onderwerpen waarover het debat zal gevoerd worden.

Over de effectieve en concrete implementatie ervan kan ik op dit ogenblik evenwel nog geen uitspraken doen, omdat ik dit meldpunt wens uit te bouwen in samenspraak met de relevante actoren.

BERT ANCIAUX

VLAAMS MINISTER
 VAN CULTUUR, JEUGD,
 STEDELIJK BELEID, HUISVESTING
 EN BRUSSELSE AANGELEGENHEDEN

Vraag nr. 49
van 2 december 1999
van de heer LEO PEETERS

Vlaamse administratie – Gehandicapten

Zie :
 Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen
 Vraag nr. 45
 van 2 december 1999
 van de heer Leo Peeters
 Blz. 655

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen.

Vraag nr. 51
van 10 december 1999
van mevrouw VEERLE HEEREN

Premies woningverbetering – Bouwjaarcriterium

Met het besluit van de Vlaamse regering van 18 december 1992, aangepast door het besluit van 29 juni 1994, werd een aanpassings- en verbeteringspremie voor woningen in het leven geroepen.

Wat de toekenning van een verbeteringspremie betreft, wordt gestipuleerd dat de premie toekomt aan de bewoner van een woning waarvan het kadastraal inkomen niet hoger is dan 45.000 frank en in gebruik is genomen vóór 1972.

Concreet betekent dit dat bij het van kracht worden van het betrokken besluit het toepassingsgebied van de verbeteringspremie beperkt was tot woningen van ten minste 21 jaar oud.

Inmiddels zijn we reeds zeven jaar verder en door het verankeren van het jaartal 1972 wordt het toepassingsgebied jaar na jaar kleiner. Momenteel moet het reeds gaan over een woning van minstens 27 jaar oud om in aanmerking te komen voor een verbeteringspremie.

In een periode waarin steeds nadrukkelijker de klemtoon op de renovatie van het patrimonium wordt gelegd, is een dergelijke regeling op zijn minst merkwaardig.

1. Waarom wordt er vastgehouden aan het jaartal 1972 in het betrokken besluit ? Werden er reeds initiatieven genomen voor een wijziging van dat besluit, teneinde het toepassingsgebied van de verbeteringspremie niet te laten eroderen door de tijd ? Zo ja, binnen welke termijn komt die wijziging er ?
2. Voor welke werkzaamheden wordt er het vaakst een verbeteringspremie aangevraagd ?

Antwoord

1. Artikel 2, eerste lid, 2° van het besluit van de Vlaamse regering van 18 december 1992 houdende instelling van een aanpassingspremie en een verbeteringspremie voor woningen, gewijzigd bij besluit van de Vlaamse regering van 29 juni 1994, bepaalt dat een verbeteringspremie wordt ingesteld ten behoeve van de aanvrager die verbeteringswerken uitvoert aan een woning waarvan de eerste ingebruikneming dateert van vóór 1972.

Tot op heden werd er nog geen initiatief genomen om deze datum van eerste ingebruikneming aan te passen. Het is zo dat elke nieuwe regelgeving eerst zijn nut dient te bewijzen, vooraleer ze in vraag te stellen. Gelet echter op het aantal aanvragen voor een verbeterings- of aanpassingspremie (ruim 50.000) en gelet op de

bezorgdheid van de Vlaamse regering voor de instandhouding van de woningkwaliteit, lijkt het mij wel redelijk te verwachten dat na een periode van vijf à tien jaar na het van kracht worden van het vermelde besluit van de Vlaamse regering, initiatieven worden genomen om deze datum van eerste ingebruikname op een voor de premieaanvrager positieve wijze aan te passen.

Het is echter zo dat in het Vlaams regeerakkoord werd opgenomen dat de subsidiestelsels voor particulieren prioritair zullen bijgestuurd worden. Ondertussen nam de Vlaamse regering – ter uitvoering van dit akkoord – reeds op 19 november 1999 het besluit tot opheffing van het besluit van de Vlaamse regering van 3 februari 1993 houdende instelling van een tegemoetkoming in de last van hypothecaire leningen aangegaan om een woning te bouwen, te kopen of te renoveren en tot aanpassing van sommige subsidiestelsels.

Het lijkt mij onvermijdelijk dat bij de heroriëntatie van de particuliere subsidiestelsels ook het besluit van de Vlaamse regering van 18 december 1992 houdende instelling van een aanpassingspremie en een verbeteringspremie voor woningen onder de loep wordt genomen. Dit besluit kan zeker geen eigen leven – los van enig ander premiestelsel – leiden. In die zin lijkt het mij momenteel echter niet opportuun om nog enige technische aanpassingen – zoals de bepaling dat een woning minstens twintig jaar geleden voor het eerst in gebruik moet zijn genomen – in te schrijven. Bij de uittekening van de beleidsopties terzake dient een omvattend premiestelsel voor de particulieren te worden uitgewerkt. Het is mijn bedoeling het besluit van de Vlaamse regering van 18 december 1992 hier op de meest adequate wijze in te passen.

2. Binnen het stelsel van aanpassings- en verbeteringspremies voor woningen kan een verbeteringspremie worden aangevraagd voor de vernieuwing van het hoofddak, het vernieuwen van ramen of deuren in één of meer gevels, het installeren van een badkamer, het installeren van een wc met spoeling en het eenvoudig of grondig vernieuwen van de elektrische installatie.

Procentueel beschouwd volgens de aard van de werken hebben 26 % van de aanvragen betrekking op het vernieuwen van het hoofddak, 42,5 % op het vernieuwen van het gevelschrijnwerk,

20,5 % op het vernieuwen van de sanitaire installatie en 11 % op het vernieuwen van de elektrische installatie. Hierbij dient wel te worden opgemerkt dat de meeste premieaanvragen een combinatie van verschillende verbeteringswerken omvatten.

Vraag nr. 52
van 10 december 1999
van de heer CARL DECALUWE

Sociale verhuurkantoren – Participatie lokale actoren

Het besluit van de Vlaamse regering van 21 oktober 1997 houdende bepaling van de erkennings- en subsidievoorwaarden van sociale verhuurkantoren bepaalt uitdrukkelijk dat de op het vlak van de huisvestingsproblematiek relevante actoren dienen te worden uitgenodigd om te participeren in het beheer van de sociale verhuurkantoren. Het is echter niet altijd duidelijk wat er onder "participatie" dient te worden begrepen. In het desbetreffende besluit wordt dit alvast niet met evenveel woorden duidelijk gemaakt.

1. Wat zijn de criteria die concreet worden gehanteerd bij het toezicht op de uitvoering van het vermelde regeringsbesluit inzake participatie in het beheer van sociale verhuurkantoren door de lokale actoren ? Is dat bijvoorbeeld stemrecht in de raad van beheer ? Een adviserende stem ? Andere ?
2. Blijkbaar gebruikt de administratie in deze gelegenheid het begrip "volwaardige participatie". Hoe verhoudt dit begrip zich tot het begrip "participatie" uit vermeld regeringsbesluit ?

Antwoord

De participatie van relevante lokale actoren in het beheer van een sociaal verhuurkantoor wordt beoordeeld via een aantal elementen : de betrokkenheid van lokale actoren bij de oprichting van het sociale verhuurkantoor, de samenstelling van de algemene vergadering en de raad van beheer, de samenwerkingsverbanden met lokale actoren.

Om in aanmerking te komen voor de subsidiëring volgens het besluit van de Vlaamse regering van 21 oktober 1997, staat in de artikels 8, § 1, 4°, en 16, § 1 en § 2 van dit besluit vermeld dat het sociaal verhuurkantoor moet bewijzen dat de lokale actoren participeren aan het beheer van het sociaal

verhuurkantoor of dat een aanbod om te participeren aan de lokale actoren werd gedaan.

De vermelde participatie om in aanmerking te komen voor subsidiëring, behelst in principe de zitting in de raad van beheer met stemrecht.

Het incidenteel gebruik door de administratie van het adjectief "volwaardig" benadrukt dat de participatie de zitting in de raad van beheer behelst met stemrecht (in tegenstelling tot enkel adviserende stem). Het begrip "volwaardige participatie" stemt dus overeen met het begrip "participatie" uit het besluit van de Vlaamse regering van 21 oktober 1997.

Vraag nr. 53
van 10 december 1999
van de heer JACKY MAES

Premies hypotheeklening – Opheffing

De Vlaamse regering besliste de subsidieregeling van 3 februari 1993 op te heffen, die een tegemoetkoming voorziet in de lasten van hypothecaire leningen aangegaan om een woning te bouwen, te kopen of te renoveren. Dit opheffingsbesluit geeft uitvoering aan het Vlaams regeerakkoord, dat bepaalt dat "prioritair de kwaliteit van de woningen aangeboden op de privé-huisvestingsmarkt dient te worden bewaakt en dat de tegemoetkomingen aan particulieren in die zin zullen worden geheroënt".

De begrotingskredieten die de komende jaren zo zullen vrijkomen, zullen worden aangewend voor meer prioritaire beleidspunten, met een grotere efficiëntie en effectiviteit.

De handhaving van de tegemoetkoming in de leninglasten zou neerkomen op de instandhouding van een systeem dat niet alleen de burger weinig of niet aanspreekt, maar ook zorgt voor veel ergernis en complicaties, en bovendien veel administratieve mankracht vergt die niet opweegt tegen het voordeel voor de burger.

Toch kwam er reactie van het Vlaams Overleg Bewonersbelangen, dat de afschaffing op zich niet fout vindt, maar vooral betreurt dat de Vlaamse regering nalaat om ter compensatie andere verbeterings- en aanpassingspremies op te trekken.

1. Hoeveel aanvragen voor een tegemoetkoming in de leninglasten werden er de laatste vier jaar respectievelijk ingediend ?

2. Hoeveel aanvragen werden er telkens goedgekeurd en hoeveel werden er geweigerd, en voor welk bedrag ?
3. Hoe is de provinciale spreiding van deze tegemoetkoming in de leninglasten ?
4. Op welke manier wordt het vrijgekomen budget aangewend om een efficiënter en effectiever huisvestingsbeleid te voeren ?
- 4° de renovatie van woningen van vóór 1946 : TIL-reno.

Voor elk van de vier voornoemde verrichtingen vindt de Vlaamse volksvertegenwoordiger in de vier hierna volgende tabellen het gevraagde aantal ingediende bundels, de goedkeuringen en de weigeringen over de laatste vier jaar.

De weigeringen in 1996 slaan niet alleen op bundels van 1996, maar ook op dossiers van 1995, terwijl de aanvragen zelf uit dat jaar niet in de tabellen voorkomen. Dit verklaart waarom de globale som van de goedkeuringen en de weigeringen groter is dan het totaal aantal ingediende aanvragen.

De tabel met betrekking tot de betalingen is opgesplitst in twee kolommen, respectievelijk de vastleggingen en de ordonnanceringen (= effectieve uitgaven).

De vaststellingen betreffen de totaliteit van de bedragen die voor een periode van telkens drie jaar per goedgekeurd dossier op de begroting worden gereserveerd tot dekking van de ordonnanceringen, zijnde de 36 uitgaven die – gespreid over 36 maanden – daadwerkelijk te verrichten zullen zijn.

Antwoord

1 en 2. Binnen de reglementering inzake de tegemoetkoming in de hypothecaire leninglast (TIL onderscheidt men vier verschillende verrichtingen, met name :

- 1° de bouw of koop van een nieuwe woning in de privé sector : TIL-bouw;
- 2° de koop van een woning in de openbare sector : TIL-koop OS;
- 3° de koop in de privé-sector van een bestaande woning in bijzondere gebieden : TIL-koop PS;

TIL-bouw	Aantal aanvragen	Aantal goedkeuringen	Aantal weigeringen
1996	4.119	2.353	1.293
1997	3.937	2.624	1.289
1998	3.114	2.561	1.172
t.e.m. okt. '99	2.076	1.346	787
Totalen	13.246	8.884	4.541

TIL-koop OS	Aantal aanvragen	Aantal goedkeuringen	Aantal weigeringen
1996	1.142	1.142	117
1997	1.277	1.198	90
1998	912	859	76
t.e.m. okt. '99	469	464	75
Totalen	3.800	3.663	358

TIL-koop PS	Aantal aanvragen	Aantal goedkeuringen	Aantal weigeringen
1996	381	219	153
1997	433	254	158
1998	354	222	222
t.e.m. okt. '99	158	68	101
Totalen	1.326	763	634

TIL-reno	Aantal aanvragen	Aantal goedkeuringen	Aantal weigeringen
1996	3.224	2.428	685
1997	3.583	2.600	756
1998	3.018	2.677	827
t.e.m. okt. '99	1.775	1.147	495
Totalen	11.600	8.852	2.763

Uitbetalingen in mln. fr.	Vastleggingen	Ordonnanceringen
1996	558,8	461,3
1997	1.088,1	685,5
1998	1.315,7	901,4
1999	867,7	996,8
Totalen	3.830,3	3.045,0

- De tabellen met de cijfers voor iedere Vlaamse provincie afzonderlijk zullen wegens hun uitgebreidheid in een aanvullend antwoord worden bezorgd.
- Een en ander zal worden geheroriënteerd in de richting van de sectoren waar de nood het hoogst is en waar men af te rekenen heeft met de meest precaire huisvestingsomstandigheden.

Hoe dan ook is een inpassing noodzakelijk in de Vlaamse Wooncode, waarvan de implementatie onafgebroken zal worden voorgezet in combinatie met een integratie van de hierin voorkomende terminologie in de bij te sturen subsidiestelsels.

**Vraag nr. 54
van 10 december 1999
van de heer JOHN TAYLOR**

Kabinetten – Raadgevers met rang van kabinetschef

Zie :
Minister-president van de Vlaamse regering,
Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buiten-
lands Beleid en Europese Aangelegenheden
Vraag nr. 38
van 10 december 1999
van de heer John Taylor
Blz. 579

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Patrick Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden.

**Vraag nr. 55
van 10 december 1999
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN**

Vlaams-Brabantbeleid – VZW Friends of Flanders

Begin van de jaren negentig werd de VZW Friends of Flanders opgericht, teneinde de buitenlanders die in de Vlaams-Brabantse gordel wonen begrip bij te brengen voor de specifieke situatie van het gebied.

Graag vernam ik of deze regering enige samenwerking onderhoudt met genoemde vereniging in het kader van haar Vlaams-Brabantbeleid en zo ja, in welke vorm.

Antwoord

Met het oog op het ondersteunen van het Nederlandstalige karakter van de Vlaamse rand rond Brussel werd bij decreet van 17 december 1999 de VZW De Rand opgericht. Een van de doelstellingen van de VZW De Rand is het bevorderen van de integratie van anderstaligen.

De VZW De Rand en haar gemeenschapscentra bieden dus een ruim pakket aan dienstverlening en informatie om het onthaal en de integratie van anderstaligen te realiseren. Verschillende acties werden reeds ondernomen : taalpromotie-initiatieven, het bevorderen van de integratie door de organisatie van verschillende activiteiten, enzovoort. Dit alles wordt opgevolgd door een integratieambtenaar.

De taak van integratie van anderstaligen in de Rand wordt dus mede gerealiseerd door VZW De Rand. Dit neemt echter niet weg dat de VZW Friends of Flanders kan worden ingeschakeld voor bepaalde projecten binnen de beleidsbevoegdheid "Vlaamse Rand". In het verleden werd voor concrete projecten reeds met de VZW Friends of Flanders samengewerkt. Ik sluit dit voor de toekomst niet uit.

**Vraag nr. 56
van 14 december 1999
van de heer SVEN GATZ**

Belgisch Centrum van het Beeldverhaal – Subsidiëring

Het Belgisch Centrum van het Beeldverhaal, in de volksmond beter bekend als het Stripmuseum, kampt al jaren met financiële moeilijkheden.

Het Centrum, dat vorig jaar 240.000 bezoekers telde, is een van de belangrijkste toeristische trekpleisters in onze stad. Desondanks moet het Centrum het stellen met zeer beperkte financiële steun van de overheid. Tweederde van zijn middelen komt van de betalende bezoekers, nog eens 20 procent van zaalverhuur en bijna al de rest van sponsors.

Dit alles heeft tot gevolg dat het Centrum verplicht is weinig risico's te nemen bij het programmeren van tentoonstellingen, wat ertoe leidt dat zij vaak weinig voeling hebben met de laatste evoluties in de stripwereld.

Creativiteit wordt belemmerd door de dwang om de grote massa aan te trekken. Door zijn gebrek aan middelen staat het Stripmuseum bekend als wanbetaler : 30 miljoen aan schulden bij de Regie der Gebouwen voor de huur van het pand aan de Zandstraat, medewerkers die naar de gerechtsdeurwaarder moeten stappen om hun loon uitbetaald te krijgen, uitgeverijen die weigeren om met het Centrum mee te werken omdat ze goed weten dat ze nooit zullen worden betaald. Dit zijn maar enkele gevolgen van het financiële probleem waarmee het Stripmuseum al sinds zijn oprichting kampt.

1. Welke financiële steun geniet deze instelling vanwege de Vlaamse Gemeenschap ?
2. Wordt deze steun gekoppeld aan waarborgen m.b.t. de tweetalige en bicommunautaire uitstraling van het museum ?
3. Heeft de minister eventueel al contact gehad met het Stripmuseum om deze zaak mee te helpen oplossen ?

Antwoord

1. Het Belgische Centrum van het Beeldverhaal wordt sinds 1993 niet meer gesubsidieerd door

de Vlaamse Gemeenschap. De Vlaamse Gemeenschapscommissie (VGC) subsidieert het Belgische Centrum van het Beeldverhaal sinds 1994 en verleent voor de algemene werking een subsidie die ad nominatim is ingeschreven in haar begroting :

1994	1995	1995
1.500.000 fr.	2.000.000 fr.	2.000.000 fr.
<hr/>		
1997	1998	1999
2.000.000 fr.	2.000.000 fr.	1.500.000 fr.

2. Wat de naleving van de taalwetgeving betreft, verwijs ik naar de bescherming die wordt geboden door de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken van 18 juli 1966. Uit de vaste rechtspraak van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht blijkt duidelijk dat natuurlijke en rechtspersonen enkel onderworpen zijn aan de taalwetgeving voorzover zij concessiehouder zijn van een openbare dienst of worden belast met een taak die de perken van een privé-bedrijf te buiten gaat en er een nauwe band bestaat tussen de instelling en de overheid.

Het moet duidelijk zijn dat, ook als deze rechtspersoon niet voldoet aan al deze vooropgestelde criteria, de VGC slechts steun verleent op basis van bepaalde criteria waaraan de werking en de opgezette projecten moeten voldoen om in aanmerking te komen voor subsidiëring. Deze uitgangspunten maken binnen de VGC thans het voorwerp uit van een bespreking van een ontwerp van verordening houdende de subsidiëring van kunsten. Het Nederlandstalig karakter van de werking is één van deze criteria en wordt beoordeeld aan de hand van onder andere het bestaan van Nederlandstalige statuten van de organisatie, het evenwaardig gebruik van het Nederlands, de organisatorische aspecten en de uitstraling en plaats van de activiteiten. Indien het Nederlandstalig karakter onvoldoende duidelijk blijkt, kan de instelling niet worden gesubsidieerd.

3. In deze zaak is er geen rechtstreekse band tussen het Centrum en de Vlaamse Gemeenschap. Ik heb dan ook geen contact gehad met het Centrum. Er is evenmin reden om als minister bevoegd voor Brusselse Aangelegenheden te interveniëren binnen de krijtlijnen van het toezicht op de VGC.

Ik stel vast dat de vraagsteller reeds de vierde Vlaamse volksvertegenwoordiger is die omtrent

de precare situatie en/of de communautaire ingesteldheid van het Centrum zijn bezorgdheid uit en hieromtrent vragen formuleert.

Het lijkt mij dan ook opportuun dat de houding van de Vlaamse Gemeenschap en de Vlaamse Gemeenschapscommissie ten aanzien van dit dossier duidelijk wordt gemaakt.

De problematiek omtrent de werking, de uitstraling en de financiering van het Belgische Centrum van het Beeldverhaal moet mijns inziens niet alleen op het Brusselse niveau worden uitgeklaard. Gelet op haar naam en positionering beoogt dit Centrum voor haar museaal, toeristisch en wetenschappelijk profiel een hoofdstedelijke functie, en die moet bijgevolg het voorwerp uitmaken van de besprekingen aangaande de hervorming van de biculturele sector.

**Vraag nr. 57
van 16 december 1999
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN**

Vlabinvest – Bouwgronden

Een van de problemen waarmee Vlabinvest (Investeringsfonds voor Grond- en Woonbeleid voor Vlaams-Brabant) wordt geconfronteerd, is het gebrek aan betaalbare bouwgronden in de zes faciliteitengemeenten rond Brussel.

Beschikt de minister, met het oog op het beleid terzake, over voldoende informatie m.b.t. het aantal bouwgronden dat in de betrokken gemeenten nog beschikbaar is ? Zo ja, wat is – in grote lijnen – de situatie ?

Antwoord

De immobiliënmarkt in het Vlabinvest-gebied wordt door Vlabinvest op de voet gevolgd.

Zowel in publicaties (huis-aan-huis bladen) als op het terrein wordt op geregelde tijdstippen nagegaan wat er voorradig is aan beschikbare bouwterreinen, met het oog op het realiseren van Vlabinvest-bouwprojecten. In de praktijk gaat de interesse van Vlabinvest naar voldoende grote en goed ontsloten terreinen waarop projecten van enige omvang kunnen worden gerealiseerd. Deze terreinen zijn schaars.

Een inventaris van individuele bouwpercelen op zich is niet beschikbaar bij Vlabinvest.

Vraag nr. 58
van 16 december 1999
van de heer FRANCIS VERMEIREN

Vlabinvest – Kritiek Rekenhof

Aan het Investeringsfonds voor Grond- en Woonbeleid voor Vlaams-Brabant (Vlabinvest) werd een ordonnanceringskrediet van 200 miljoen frank toegekend door het Vlaams Gewest en in 1998 volledig aangewend.

Deze financiële transfer gaf aanleiding tot een opmerking van het Rekenhof met betrekking tot het ontbreken van informatie over de realisatie van de projecten (Boek van het Rekenhof 1999, blz. 231).

In welke mate is deze informatie beschikbaar en kunnen dienaangaande nadere gegevens worden verstrekt ?

Antwoord

Van het krediet van 200 miljoen frank dat in 1998 aan Vlabinvest door het Vlaams Gewest werd toegekend, werd 80.786.000 frank uitgegeven. Het saldo ten belope van 119.214.000 frank werd overgedragen naar 1999.

Het uitgegeven bedrag in 1998 werd als volgt aangewend.

a) Investerings

Groenveld, Tervuren : 37.012.658 fr.

Nieuwstraat, St.-Genesius-Rode : 5.984.644 fr.

Hof-ten-Hout, St.-Genesius-Rode : 33.094.560 fr.

b) Werking

Dienstenovereenkomst en werking : 4.693.802 fr.

MARLEEN VANDERPOORTEN

VLAAMS MINISTER
 VAN ONDERWIJS EN VORMING

Vraag nr. 35
van 3 december 1999
van de heer DIRK HOLEMANS

Universiteiten – Vrouwen in hogere functies

Uit recente berichten blijkt dat het bedroevend gesteld is met de promotiekansen van vrouwen aan de Vlaamse universiteiten. Zo zou volgens een Europees onderzoek slechts vijf procent van de Vlaamse gewone hoogleraar vrouw zijn. En uit het eerste "Gelijkekansenrapport" van de Katholieke Universiteit Leuven (KU Leuven) blijkt dat slechts 11 % van het professorenkorps vrouwen zijn, terwijl er geen enkele vrouwelijke decaan te vinden is.

Deze situatie kan niet worden verklaard door een eventueel te lage instroom van vrouwen aan universiteiten, integendeel. Veeleer lijken er negatieve selectiemechanismen te spelen, waarbij bij elke stap omhoog in de academische piramide meer vrouwen dan mannen afvallen. Volgens berichten over de Europese studie blijken onder meer de aanstellings- en beoordelingsmechanismen aan de universiteiten mannen te bevoordelen.

Het lijkt me duidelijk dat een dergelijke toestand onaanvaardbaar is, ongeacht over welke belangrijke maatschappelijke organisatie het gaat. Gelet op het feit dat universiteiten deel uitmaken van het "publieke domein", draagt de bevoegde overheid een bijzondere verantwoordelijkheid.

Het Europees rapport ziet drie mogelijkheden om deze ontoelaatbare achteruitstelling van vrouwen aan de universiteiten recht te trekken. Ten eerste de gelijke behandeling ; ten tweede positieve actie, waarbij bij gelijke kwaliteiten de voorkeur wordt gegeven aan vrouwelijke kandidaten ; ten derde "mainstreaming" : de systematische integratie van gelijke kansen voor vrouwen en mannen in de organisatie, of nog : het veranderen van heel de organisatiecultuur. Ten gronde lijkt de derde mogelijkheid de situatie op betekenisvolle wijze te kunnen wijzigen.

1. Is de minister op de hoogte van de situatie van de verschillende Vlaamse universiteiten inzake de vertegenwoordiging van vrouwen in hogere functies (kader, zelfstandig academisch personeel, decanen, rectoren) ?
2. Bestaan er vanuit de Vlaamse regering initiatieven om deze historisch scheefgegroeide situatie recht te trekken ? Zo ja, om welke initiatieven het gaat ?

Antwoord

1. Ik ben op de hoogte van de zwakkere vertegenwoordiging van vrouwen in de hogere posities in het universitair onderwijs.

In dat verband kan ik verwijzen naar de studie uitgevoerd aan het Limburgs Universitair Centrum (LUC) onder leiding van professor Mieke Van Haegedoren in opdracht van de dienst Gelijke Kansen van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap. Daarnaast is er het eerste Gelijkekansenrapport van de rectoraal adviseur Gelijke Kansen van de KU Leuven.

Er zijn verschillende oorzaken voor de ondervertegenwoordiging van vrouwen in de hogere functies aan de universiteiten. De doorstroming van vrouwen naar de hogere posities aan universiteiten wordt negatief beïnvloed door het aantal publicaties, de omvang van aanstellingen, de internationale werkervaring en de hogere uitstroom van vrouwen. Een duurzame remedie vergt de integratie van het gelijkekansenbeleid in de organisatiecultuur. De KU Leuven heeft een aanzet gegeven voor een structurele verankering van het gelijkekansenbeleid.

De Vlaamse Raad voor Wetenschapsbeleid (VRWB) buigt zich eveneens over de kwestie en zal op korte termijn hierover een advies formuleren. De VRWB kijkt hierbij ook naar buitenlandse ervaringen. Voorts kan ik ook verwijzen naar het decreet van 13 juli 1997 op de vertegenwoordiging van vrouwen in de adviesorganen van de Vlaamse regering, waaronder de VRWB. Een andere, kleinere maatregel is de verlenging van de aanstellingstermijn van assistenten en doctorandi met ten minste de duur van het zwangerschapsverlof.

- Op basis van het genoemde advies van de VRWB en van de voorliggende studies zal ik bekijken welke maatregelen de overheid kan nemen.

Vraag nr. 36
van 10 december 1999
van de heer JOHN TAYLOR

Kabinetten – Raadgevers met rang van kabinetschef

Zie :

Minister-president van de Vlaamse regering,
 Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden

Vraag nr. 38
 van 10 december 1999
 van de heer John Taylor
 Blz. 579

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Patrick Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden.

Vraag nr. 37
van 14 december 1999
van de heer LUC MARTENS

Kabinetsmedewerkers – Detacheringen vanuit onderwijs

Bij de samenstelling van de ministeriële kabinetten wordt meestal een beroep gedaan op gedetacheerde personeelsleden uit het onderwijs. Graag ontvang ik van de minister volgende gegevens inzake de samenstelling van haar kabinet :

- het totale aantal kabinetsleden ;
- het aantal gedetacheerden vanuit de onderwijssector, opgesplitst als volgt:
  - het aantal kabinetsleden afkomstig uit het basisonderwijs en het secundair onderwijs, met opgave van de personeelscategorie en het net ;
  - het aantal werkzaam in het hoger onderwijs, opgesplitst per personeelscategorie. Voor de hogescholen eveneens opgesplitst in Vlaamse autonome hogescholen, gesubsidieerde officiële hogescholen en gesubsidieerde vrije hogescholen. Voor personeelsleden werkzaam in de universiteiten : de vermelding van de universiteit ;
  - het aantal afkomstig uit de onderwijsinspectie ;
  - het aantal afkomstig uit de PMS-inspectie (psycho-medisch-sociaal centrum) ;
  - het aantal werkzaam bij de Dienst voor Onderwijsontwikkeling (DOV) ;
  - het aantal werkzaam bij de pedagogische begeleidingsdiensten, ingedeeld per net ;
  - het aantal werkzaam bij de inspectie en de begeleidingsdiensten van de levensbeschouwelijke vakken ;

- het aantal werkzaam in de Hogere Zeevaartschool.

Antwoord

1. Het totaal aantal kabinetsleden : 37,2 full-time equivalenten.
2. Aantal personeelsleden van het basisonderwijs :

- gemeenschapsonderwijs : 1 bestuurspersoneelslid, 1 onderwijzer
- vrij onderwijs : 1 leraar

Aantal personeelsleden van het secundair onderwijs :

- gemeenschapsonderwijs: 2 bestuurspersoneelsleden, 1 opvoeder internaat, 1 technisch adviseur coördinator
- vrij gesubsidieerd niet-confessioneel onderwijs : 1 bestuurspersoneelslid
- aantal werkzaam in de universiteiten : 1 personeelslid Universiteit Gent 20 % prestaties, 1 personeelslid Universitaire Instelling Antwerpen 40 % prestaties, 1 personeelslid Katholieke Universiteit Leuven 40 % prestaties.
- aantal afkomstig uit de onderwijsinspectie : 1 personeelslid
- aantal afkomstig uit de CLB-inspectie (centrum voor leerlingenbegeleiding) : 0
- aantal werkzaam bij de Dienst voor Onderwijsontwikkeling : 0
- aantal werkzaam bij de pedagogische begeleidingsdiensten : 0
- aantal werkzaam bij de inspectie en de begeleidingsdiensten van de levensbeschouwelijke vakken : 0
- aantal werkzaam bij de Hogere Zeevaartschool : 0

Vraag nr. 38 van 16 december 1999 van de heer LUDWIG CALUWE

Buitengewoon onderwijs – Leerlingenvervoer

Een vrij groot aantal kinderen heeft een persoonlijke aanpak nodig die volledig uitgaat van de (beperkte) mogelijkheden die zij als mens hebben en die niet in het gewoon onderwijs kan worden gegeven.

Een kind dat door deze persoonlijke aanpak het onderwijs aankan, kan daardoor ook opnieuw zelfvertrouwen opbouwen. Om deze persoonlijke aanpak mogelijk te maken, werd het buitengewoon onderwijs onderverdeeld in verschillende types ; ieder type richt zich specifiek naar één bepaalde handicap.

Een kind met een handicap heeft, gezien het beperkte aanbod binnen de onderwijsinstellingen en gezien de specifieke behoeften, dan ook een beperkte schoolkeuze. Daardoor kan de afstand tussen de school en de woonplaats van het kind vrij groot zijn. Zo zouden er ophaaldiensten bestaan die zo omvangrijk zijn, dat kinderen per dag meer dan vier uur op een bus moeten zitten. Dit lijkt mij toch wel erg lang, temeer omdat gehandicapte kinderen kwetsbaarder zijn dan normale kinderen.

In de reglementering van het leerlingenvervoer zijn hierover geen tijdslimieten vastgesteld.

1. Beschikt de minister over statistieken met betrekking tot de tijdsduur van het leerlingenvervoer in het buitengewoon onderwijs ?
2. Werd reeds onderzocht of het zinvol is tijdslimieten op te leggen aan het leerlingenvervoer, eventueel een maximum per leerling per dag ?
3. Werd er onderzoek gedaan naar de invloed van het leerlingenvervoer op het ontwikkelingsproces van de gehandicapte jongeren ?

Antwoord

Er zijn in het leerlingenvervoer inderdaad ophaaldiensten waarbij de leerling die als eerste is opgehaald meer dan vier uur per dag op de bus moet zitten. Ik ben het met de Vlaamse volksvertegenwoordiger eens waar hij stelt dat dit erg lang is,

zeker voor kinderen uit het buitengewoon onderwijs.

Uiteraard is de ritduur afhankelijk van de afstand tussen de woonplaats van de leerling en de school die hij bezoekt. Voor sommige types en onderwijsvormen in het buitengewoon onderwijs is het aantal scholen beperkt, en dit heeft vanzelfsprekend gevolgen voor de ritduur.

Ik denk dat het ook belangrijk is een onderscheid te maken tussen dagelijkse ritten en weekendritten. Vooral sommige weekendritten nemen heel wat tijd in beslag, omdat de afstand tussen woonplaats en school erg groot is (bv. 150 km). Ook de ligging van bepaalde scholen beïnvloedt de ritduur. Als de bus 's morgens en 's avonds tijdens het spitsuur langs de Brusselse ring of door Antwerpen-centrum moet, kan dit niet op een snelle manier.

Daarnaast leiden ook wegenwerken soms tot (tijdelijke) problemen.

Ten slotte kan worden vastgesteld dat de initiatieven van een groot aantal steden om de stadskern verkeersarmer te maken (minder doorgaand verkeer, lussen, ...) ook een negatief effect hebben gehad op de ritduur van sommige bussen.

1. In het schooljaar 1998-1999 is het departement Onderwijs gestart met het bijhouden van gegevens over de ritduur van het leerlingenvervoer in het buitengewoon onderwijs.

Op basis van deze gegevens zijn statistieken gemaakt. Bij een evaluatie en analyse daarvan is gebleken dat :

- het niet zo eenvoudig is om de ritduur eenduidig vast te stellen;
- er nog heel wat ritten waren die duidelijk langer duurden van vier uur per dag.

Op basis van deze conclusies :

- worden vanaf 1 januari 2000 45 nieuwe ritten georganiseerd, waardoor de ritduur in heel wat zones wordt teruggebracht naar minder dan vier uur;
- worden tijdens de volgende maanden verdere reorganisaties voorbereid, die moeten leiden tot het ontdebelen van te lange ritten vanaf september 2000;
- wordt getracht om de procedure van het vaststellen van de ritduur te verfijnen (voor-

al eenduidigheid). De betrouwbaarheid van de statistieken zal op deze wijze zeker toenemen. Zo zal worden uitgezocht hoeveel leerlingen worden geconfronteerd met een ritduur van meer dan 4 uur. Gaat het enkel over de leerling die als eerste is opgehaald, of over meerdere leerlingen ?

2. Hoewel de reglementering niet in tijdslimieten voorziet, wordt al een aantal jaren gestreefd naar het terugbrengen van de ritduur naar maximum 4 uur per dag.

Uiteraard is 4 uur per dag nog altijd zeer veel. Op termijn moet de ritduur, waar mogelijk, dan ook verder kunnen dalen. Het opleggen van absolute tijdslimieten per leerling lijkt mij op dit ogenblik niet echt zinvol; ik pleit veeleer voor een efficiënte organisatie van het leerlingenvervoer, met duidelijke richtcijfers onder andere op het vlak van ritduur. Leerlingen die inschrijven in de loop van het schooljaar, tijdelijke verkeersproblemen, weersomstandigheden, ... kunnen immers op zeer korte termijn leiden tot ritduurverhogingen. De reorganisatie van een zone waarbij bijvoorbeeld twintig vervoerders betrokken zijn, vraagt uiteraard iets meer tijd.

3. Voorzover ik weet, is er nog geen (wetenschappelijk) onderzoek verricht naar de invloed van het leerlingenvervoer op het ontwikkelingsproces van gehandicapte jongeren.

Uit de contacten met scholen, busbegeleiders, ouders en leerlingen, blijkt wel dat het vervoer een belangrijke invloed kan hebben op het welbevinden van het kind, op de gezinssituatie en op het schoolse gebeuren.

Vraag nr. 39

van 21 december 1999

van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Bilaterale samenwerking – China

Jaarlijks financiert de Vlaamse overheid, via het onderzoeksprogramma Bilaterale Wetenschappelijke en Technologische Samenwerking, gemeenschappelijke onderzoeksprojecten tussen Vlaanderen en zes prioritaire landen, waaronder China.

Welke zijn de specifieke projecten met China die worden ondersteund ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media.

Gecoördineerd antwoord

Ik bezorg als **bijlage** de lijst van de wetenschappelijke projecten Vlaanderen-China die sedert 1996 door de Vlaamse overheid financieel ondersteund worden in het kader van het onderzoeksprogramma Bilaterale Wetenschappelijke en Technologische Samenwerking.

(Bovenvermelde bijlage ligt ter inzage bij het Algemeen Secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.)

RENAAT LANDUYT

VLAAMS MINISTER
VAN WERKGELEGENHEID EN TOERISME

Vraag nr. 23
van 10 december 1999
van de heer JOHN TAYLOR

Kabinetten – Raadgevers met rang van kabinetschef

Zie :

Minister-president van de Vlaamse regering,
Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden

Vraag nr. 38
van 10 december 1999
van de heer John Taylor
Blz. 579

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Patrick Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden.

Vraag nr. 24
van 14 december 1999
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Belgian Tourist Office New York – Ministerieel bezoek

In de loop van de maand oktober bracht de minister een opgemerkt bezoek aan het Belgian Tourist Office (BTO) in New York.

1. Kan de minister medelen hoeveel die zending heeft gekost ?
2. Welke vertegenwoordigers van de Vlaamse media werden hierop uitgenodigd ?
3. Hoeveel bedraagt de tegemoetkoming van de regering in de reis- en verblijfkosten van de vertegenwoordigers van de pers ?

Antwoord

De zending naar New York had twee doelstellingen : enerzijds werd het vijftigjarig bestaan gevierd van het Belgian Tourist Office in New York, anderzijds de vijftigste verjaardag van de European Travel Commission (ETC). Het was de bedoeling dat met de aanwezigheid van de Vlaamse minister van Toerisme het belang van Vlaanderen werd onderstreept.

Deze viering was de gelegenheid om de contacten met de vele Vlamingen daar te onderhouden en de sterke Vlaamse aanwezigheid te onderstrepen. Zij werd om praktische redenen gepland in dezelfde week als het ETC-congres (tevens viering van haar vijftigste verjaardag) in New York. De aanwezigheid van de minister van een (deel van een) lidstaat schiep de gelegenheid om er als gastspreker aan het woord te komen.

Deze tweede doelstelling maakte het mogelijk dat een aantal interviews konden worden gemaakt over Vlaanderen met de gespecialiseerde Amerikaanse pers en de reisindustrie. Indien de Vlaamse volksvertegenwoordiger geïnteresseerd zou zijn in de volledige agenda die daar werd afgewerkt, dan kan hij deze steeds op eenvoudig verzoek verkrijgen. Huidige vraag lijkt daar echter niet op gericht.

Op het vlak van de kosten kan ik de Vlaamse volksvertegenwoordiger het volgende medelen. De kosten in New York werden gedragen door ETC en BTO, die naar aanleiding van de viering hiervoor een budget hadden uitgetrokken. De reiskosten werden zowel door Toerisme Vlaanderen als door haar Franstalige gemeenschapstegenhanger en haar Waalse gewesttegenhanger betaald.

Toerisme Vlaanderen betaalde voor de minister aan Sabena 13.100 frank voor het ticket, alsook voor het ticket van één kabinetsmedewerkster. Door Toerisme Vlaanderen werd – voor haar volledige delegatie – 136.599 frank voor het verblijf in het hotel betaald (voor de periode 18 oktober tot

23 oktober 1999). De reis- en verblijfkosten van de echtgenote van de minister werden op eigen verzoek zelf betaald.

Toerisme Vlaanderen onderhoudt – in het kader van haar promotionele taak – permanent contact met journalisten in binnen- en buitenland. Het was de bedoeling om de viering van haar aanwezigheid ook in eigen land een ruime weerklank te geven, te meer daar ook van de gelegenheid werd gebruikgemaakt om zowel in New York als in eigen land Antwerpen Mode 2001 en Brugge 2002 te promoten.

In haar keuze van journalisten werd dan ook gedacht aan een zo ruim mogelijke spreiding. VTM had een vertegenwoordiger ter plaatse, De Morgen en Knack-magazine hadden een vertegenwoordiger ter plaatse, VRT heeft een samenwerkingsakkoord met de regionale TV Focus, waarvan een ploeg van twee journalisten meereisde. Uiteindelijk reisden nog een journalist van De Standaard/Het Nieuwsblad en een journalist voor Het Laatste Nieuws mee. Voor Toerisme Vlaanderen is het belangrijk met alle journalisten een goede relatie op te bouwen. Zowel de vertegenwoordigers in het buitenland, als de vertegenwoordigers in Vlaanderen vangen permanent journalisten op in het kader van het promoten van Vlaanderen.

Deze zending heeft aan de Vlaamse regering op zich niets gekost. Aan de vertegenwoordigers van de pers werden door de Vlaamse regering geen kosten vergoed. Wel werd door Toerisme Vlaanderen, naast het bovengenoemde bedrag aan hotelkosten, net zoals voor de minister en zijn kabinetsmedewerkster ook het ticket van de vier vermelde vertegenwoordigers van de pers betaald.

VERA DUA

VLAAMS MINISTER
VAN LEEFMILIEU EN LANDBOUW

Vraag nr. 52
van 1 december 1999
van de heer JACKY MAES

Bodemsanering – Benzylchloride – Hulp bij calamiteiten

Het bodemsaneringsdecreet legt de gemeenten bepalingen op met het oog op de sanering van hun verontreinigde gronden, teneinde het humaan-toxicologisch, het ecotoxicologisch en het verspreidingsgevaar in en rond verontreinigde sites weg te

werken. Op basis van voorlopige normen (bv. meten van aanwezige restconcentraties) bepaalt de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest (OVAM) of een sanering al dan niet kan worden stopgezet.

OVAM slaagt er echter momenteel nog steeds niet in om voor benzylchloride saneringsnormen op te nemen in het bodemsaneringsdecreet. Wel verwijst OVAM, op voorstel van VITO (Vlaamse Instelling voor Technologisch Onderzoek), naar de zeer strenge terugsanerwaarde voor tetrachloormethaan, maar dit biedt geen verantwoorde oplossing.

De gemeentebesturen hebben tot taak ervoor te zorgen dat alle nodige maatregelen worden getroffen, niet alleen om de eventueel betrokken calamiteitszones te saneren, doch vooral om de volksgezondheid in het algemeen te vrijwaren. Dergelijke onvoorziene uitgaven zijn uiteraard niet opgenomen in een gemeentebegroting, met als resultaat dat verscheidene geplande doelstellingen niet kunnen worden gerealiseerd binnen het begrotingskader.

Door het vaak ontbreken van enige hulp of advies vanwege OVAM voelen de gemeentebesturen zich in de steek gelaten.

1. Waarom slaagt OVAM er niet in om saneringsnormen voor benzylchloride op te nemen in het bodemsaneringsdecreet ?
2. Op welke manier kunnen gemeentebesturen door de hogere overheid worden geholpen bij ernstige calamiteiten ? Wat is de rol van OVAM bij dergelijke ongevallen ?
3. Werden reeds stappen ondernomen om aanspraak te kunnen maken op Europese fondsen voor maatregelen die zijn of moeten worden genomen bij calamiteiten ?

Antwoord

1. Het voorhanden zijn van bodemsaneringsnormen in het bodemsaneringsdecreet is geen vereiste om een uitspraak te kunnen doen over de ernst van een aanwezige bodemverontreiniging. Artikel 7, § 5 van het bodemsaneringsdecreet stelt bovendien dat er, zolang er geen bodemsaneringsnormen vastgesteld zijn, dient overgegaan te worden tot bodemsanering indien de bodemverontreiniging een ernstige bedreiging vormt. Het is bovendien niet realistisch de wetgeving voortdurend aan te passen aan de calamiteiten die zich hebben voorgedaan.

In 2000 zal bij de evaluatie van het bodemsaneringsdecreet en het Vlaams Reglement op de Bodemsanering (Vlarebo) evenwel worden bekeken in hoeverre voor bijkomende stoffen normen moeten worden opgenomen.

2. Om vraag 2 te beantwoorden, moet er een toelichting worden verstrekt bij de aanhef van de vraag.

De Vlaamse volksvertegenwoordiger behandelt twee aspecten, zonder onderscheid te maken naargelang hun aard.

Er is enerzijds het algemeen aspect bodemsanering. Terzake werd er in een wettelijke reglementering voorzien via het bodemsaneringsdecreet. Een specifiek aspect terzake zijn de veiligheidsmaatregelen die kunnen worden getroffen indien de bodemverontreiniging een onmiddellijk gevaar vormt.

Dit vormt het raakvlak met het tweede aspect, met name het optreden in het kader van calamiteiten. Dat dit niet overlappend is en integendeel slechts raakvlakken vertoont, heeft het verleden reeds aangetoond. Meer bepaald kan zich een geval voordoen van "acute ernstige bedreiging", zonder dat dit werd veroorzaakt door een calamiteit. Alleen past het in het kader van de procedures van het bodemsaneringsdecreet niet dat dan de klassieke procedure wordt gevolgd, daar dit te lang zou duren, met alle gevolgen van dien voor het leefmilieu.

Calamiteiten zijn per definitie onvoorziene omstandigheden, die derhalve niet begrotingstechnisch te voorspellen zijn. Wel bestaat begrotingstechnisch de mogelijkheid om een zekere reserve in te bouwen.

Het behandelen van calamiteiten ressorteert onder Binnenlandse Aangelegenheden waar, afhankelijk van de omvang van de calamiteit, het gemeentelijk dan wel het provinciaal niveau, via de Civiele Bescherming, wordt ingeschakeld. In eerste instantie is de rol van OVAM hierbij beperkt, wat niet wil zeggen dat zij geen logistieke bijdrage kan leveren. In bepaalde uitzonderlijke gevallen en na een calamiteit kan zij een vorm van hulp bieden, meer bepaald tot de situatie opnieuw onder controle is.

Een voorbeeld terzake is de situatie in Bredene, waarbij het gemeentebestuur in het kader van haar bevoegdheden in de context van de openbare orde zelf maatregelen heeft genomen en die aanvankelijk in gunstige zin evolueerde,

maar waarbij na verificatie bleek dat er een acute ernstige bedreiging was. Bijgevolg heeft OVAM veiligheidsmaatregelen genomen op 17 december 1999, die bovendien in het verlengde van de eerder door de gemeente Bredene genomen veiligheidsmaatregelen lagen.

Op deze wijze heeft elke overheid m.b.t. haar bevoegdheidsgebied de adequate acties ondernomen.

3. Wat OVAM betreft, werden tot op heden geen stappen ondernomen om aanspraak te kunnen maken op Europes fondsen m.b.t. calamiteiten.

**Vraag nr. 54
van 2 december 1999
van de heer DIDIER RAMOUDT**

Sluizencomplex Demey Oostende – Waterafvoer

Het overtollige water van het Kamerlinckgeleed wordt naar zee gevoerd via de Demeysluis in Oostende. Bij grote regenval bereikt het water aan de Demeysluis frequent het maximumpeil. Wanneer door het tij het water niet kan worden geloosd, overschrijdt het dikwijls dit maximumpeil. Het gevolg daarvan is dat sommige delen van onder andere de wijk Conterdam te kampen hebben met wateroverlast. Dit probleem dateert niet van vandaag, maar sleept reeds jaren aan.

Na de laatste maal dat er effectief overlast was, heeft men beslist een noodpomp te plaatsen. De betrokken diensten van de Vlaamse Gemeenschap werden op de hoogte gebracht en kwamen de zaak onderzoeken. Er werd wel een aanbesteding gedaan. Er werd echter gesteld dat er zeker in het eerstkomende jaar geen budgetten waren om het probleem definitief op te lossen en dat er voorlopig zou moeten worden voortgewerkt met de noodpomp.

1. Is de minister op de hoogte van deze toestand aan het sluizencomplex Demey in Oostende, meer bepaald van het overschrijden van het maximale waterpeil ?

Is er reëel gevaar en zo ja, in welke zin ?

2. Welke maatregelen heeft de minister reeds genomen voor het geval er een reëel overstromingsgevaar bestaat ? Op korte termijn ? Op lange termijn ?

Antwoord

1. Uit de gegevens van de administratie blijkt dat er in het verleden zelden problemen gemeld zijn inzake overstromingen aan het sluizencomplex Demy in Oostende.

Pas in september 1998 was er sprake van een crisissituatie, zoals trouwens op meerdere plaatsen in Vlaanderen door de uitzonderlijke regenval. Toen werd door de administratie beslist om over te gaan tot nieuwe investeringen ter plaatse, met name door het installeren van (nood)pompen. Ik kom hierop terug onder punt 2.

In 1998 konden overstromingen worden vermeden door de reserverpompcapaciteit van de NV Aquafin op haar rioolwaterzuiveringsinstallatie (RWZI), die circa 3 meter/seconde bedraagt, in te schakelen. Dit werd ook gedaan in het weekend van 11 en 12 november 1999. Indien deze beschikbare pompcapaciteit niet volstaat, zet de bevoegde administratie met de hulp van de brandweer externe noodpompen in van de handdienst van Oostende.

Er mag dus worden gesteld dat de situatie volledig onder controle is, zelfs in de slechtste omstandigheden, die zich in principe maar zelden voordoen.

2. Een definitieve oplossing zal worden geboden door de permanente installatie van noodpompen, die het water in uitzonderlijke omstandigheden zullen kunnen overpompen. De aanbesteding heeft halverwege 1999 plaatsgevonden en de werken zijn ondertussen gegend.

Aangezien voor deze pompen een fabricage- en leveringstermijn geldt van vier à vijf maanden, zullen de pompen pas in het voorjaar van 2000 kunnen worden geplaatst. Aangezien er intussen, zoals in punt 1 uiteengezet, andere infrastructuur beschikbaar is, bestaat er inmiddels geen acuut gevaar.

Vraag nr. 55
van 2 december 1999
van de heer LEO PEETERS

Vlaamse administratie – Gehandicapten

Zie :

Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen

Vraag nr. 45

van 2 december 1999

van de heer Leo Peeters

Blz. 655

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen.

Vraag nr. 56
van 3 december 1999
van de heer JULIEN DEMEULENAERE

Crematoria – Leefmilieuaspecten

Naar verluidt, is het de bedoeling van de stad Oostende om een crematorium te bouwen op de gronden naast het oude kerkhof aan de Nieuwpoortsesteenweg.

Naast stedenbouwkundige bezwaren, bereiken mij alarmerende berichten omtrent de bedreiging voor het leefmilieu.

1. Komen bij de bestaande crematoria dioxines vrij en zo ja, in welke mate ?
2. Worden in de crematoria kwik uit tandvullingen, platina, radioactieve delen, zware metalen uit pacemakers en dergelijke, verbrand en wat zijn hiervan de gevolgen voor de onmiddellijke omgeving ?
3. Worden er milieuvergunningen afgeleverd voor dergelijke installaties indien ze gelegen zijn naast een woonzone ?

Antwoord

1. Crematoria kunnen inderdaad aanleiding geven tot de uitstoot van dioxines in de omgevingslucht.

Juist om deze emissies en andere risico's aan de bron in te perken, werden crematoria bij de aanpassing van titel I van Vlarem bij besluit van de Vlaamse regering van 12 januari 1999 onder de nieuwe Vlarem-indelingsrubriek 58 ingedeeld als eerste-klasse-inrichting. Met het besluit van de Vlaamse regering van 19 januari 1999 werd in titel II van Vlarem het nieuwe hoofdstuk 5.58 ingevoegd met sectoriële emissienormen voor crematoria. Daarbij wordt, wat dioxine-emissies betreft, de emissiegrenswaarde van 0,1 ng TEQ/Nm³ opgelegd. (ng : nanogram / TEQ : toxisch equivalent / Nm³ : normaal kubieke meter - red.)

2. Met betrekking tot het risico van kwikverontreiniging is in artikel 5.58.3, 1° van titel II van Vlarem een emissiegrenswaarde voor kwik- en kwikverbindingen voorgeschreven van 0,2 mg Hg/Nm³.

De verwijdering uit een stoffelijk overschot van hartstimulators en andere onderhuidse prothesen waarin batterijen of ladingen aanwezig zijn, is een federale materie (bevoegdheid van de minister voor Binnenlandse Zaken).

3. De toelaatbaarheid van een crematorium op een welbepaalde plaats wordt onderzocht in het kader van een concrete bouwvergunning- en milieuvergunningaanvraag.

De milieuvergunningaanvraag wordt beoordeeld enerzijds op de toepassing van de beste beschikbare technieken, zijnde de haalbaarheid van de milieuvoorwaarden opgelegd door titel II van Vlarem, en anderzijds op het effect ervan op de omgeving (immissies). Deze immissiegerichte benadering kan in voorkomend geval aanleiding geven tot een weigering van de milieuvergunning of het opleggen van bijzondere milieuvoorwaarden. Deze bijzondere milieuvoorwaarden kunnen strenger zijn dan de Vlaarem-voorwaarden en/of kunnen deze Vlaarem-voorwaarden ook aanvullen.

Vraag nr. 57
van 7 december 1999
van mevrouw BRIGITTE GROUWELS

Dioxine-uitstoot Brusselse gewest – Implicaties

De bevoegde minister van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest verklaarde dat de "stadsverwarming" de voornaamste bron van dioxine-uitstoot is.

Het Brusselse Hoofdstedelijke gewest is territoriaal gelegen binnen het Vlaamse gewest.

Wat zijn de exacte implicaties voor Vlaams-Brabant van de dioxine-uitstoot binnen het Brusselse Hoofdstedelijke gewest (stadsverwarming, verkeer, ...)?

Heeft het Vlaams Gewest metingen terzake uitgevoerd? Zo ja, wat zijn de resultaten?

Antwoord

Dioxine-emissies

Volgens MIRA-T 1999 vormt gebouwenverwarming een belangrijke bijdrage in de uitstoot van dioxines.

Gebouwenverwarming en verkeer kunnen misschien op het niveau van het Brusselse gewest de voornaamste bronnen van dioxine-emissie zijn. Op niveau van Vlaanderen zijn echter de emissies afkomstig van andere bronnen, zoals de ferro- en non-ferro-industrie en allerlei verbrandingsprocessen, de belangrijkste bron van dioxine-emissie.

Dioxinedepositiemetingen

Door de Vlaamse Milieumaatschappij (VMM) worden sinds 1995 systematisch meetcampagnes van dioxinedepositie georganiseerd. De meetgegevens worden gepubliceerd in een jaarrapport dioxinedepositiemetingen en worden ook opgenomen in het jaarrapport luchtkwaliteit.

Tevens worden de tussentijdse resultaten verspreid via de pers, worden zij aan alle betrokkenen opgestuurd en kunnen zij worden geraadpleegd via Internet : <http://www.vmm.be>.

De dioxinedepositiemetingen worden verricht om de kwaliteit van de omgevingslucht te onderzoeken. De meetpunten worden overwegend gekozen in de omgeving van bekende en/of potentiële dioxinebronnen, zodat het gemiddelde van de metingen geenszins representatief is voor de gemiddelde depositie over Vlaanderen.

De metingen kunnen worden gebruikt om de effecten van saneringen na te gaan, om knelpunten te detecteren, om evoluties in de tijd op te volgen en om gegevens in verband met potentiële bronnen te verzamelen. Zij kunnen echter niet worden gebruikt om een bron ondubbelzinnig aan te wijzen. Enkel wanneer zeer veel meetkruiken in een bepaald gebied zouden worden geplaatst, rekening houdende met de ligging van verschillende bronnen, kan er eventueel meer concrete informatie over potentiële bronnen uit worden afgeleid. Gezien de hoge kostprijs van de analyses is dit in de praktijk echter niet frequent toepasbaar.

Om de meetresultaten te interpreteren, is het handig over een toetssteen te beschikken. Noch in Vlaanderen, noch in het buitenland bestaan echter wettelijke normen voor dioxinedeposities.

In het kader van de werkzaamheden van de Commissie ter Evaluatie van de Milieureglementering (CEM) werden voorstellen van grens- en richtwaarden voor dioxinedeposities uitgewerkt. Hier

heeft men zich gebaseerd op een modelstudie uitgevoerd door de Vlaamse Instelling voor Technologisch Onderzoek (VITO) in opdracht van de VMM. In deze studie werden depositienormen berekend uitgaande van de maximale innamedosis van 1-4 pg TEQ/kg lichaamsgewicht/dag zoals voorgesteld door de Wereldgezondheidsorganisatie (WGO). (pg : picogram / TEQ : toxisch equivalent - red.)

De voorgestelde normen zijn in onderstaande tabel als maandgemiddelde opgenomen. Op basis van deze ontwerp grens- en richtwaarden omschrijft de VMM de meetwaarden als zeer sterk verhoogd, sterk verhoogd of verhoogd.

Grens- of richtwaarde als maandgemiddelde	Omschrijving bij overschrijding door maandgemiddelde depositiemetingen	Maximale aanvaardbare inname
Richtwaarde als maandgemiddelde CEM-WGO 6,8 pg TEQ/m ² dag	Verhoogde waarde	1 pg TEQ/kg dag
Grenswaarde als maandgemiddelde CEM 20 pg TEQ/m ² dag	Sterk verhoogde waarde	3 pg TEQ/kg dag
Grenswaarde als maandgemiddelde WGO 27 pg TEQ/m ² dag	Zeer sterk verhoogde waarde	4 pg TEQ/kg dag

Dioxines worden voornamelijk opgenomen via de voeding door de consumptie van vis, vlees en zuivelproducten, en slechts in geringe mate door de ademhaling. Vandaar dat hoge dioxinedeposities niet noodzakelijk rechtstreekse en/of acute gezondheidsrisico's met zich meebrengen. Het komt erop aan dat vooral in zones van landbouw en vee­teelt hoge dioxinedeposities moeten worden vermeden. Doordat dioxines zich vaak op fijnere stofdeeltjes vasthechten, kan een groot deel van de dioxines over een grotere afstand worden verspreid en zo in het milieu en de voedselketen terecht­komen. Daarom is het noodzakelijk om in gebieden met sterk verhoogde dioxinedeposities de bronnen op te sporen en te saneren.

Meetresultaten rond de verbrandingsoven van Neder-Over-Heembeek

Op twee meetplaatsen werden dioxinedepositie­metingen uitgevoerd met betrekking tot de verbrandingsoven van Neder-Over-Heembeek. De

volgende meetresultaten uitgedrukt in pg TEQ/m² dag, werden verkregen :

Diegem (op 4 km NO (70°) van de verbrandingsoven)

november-december '97	21
april-mei '98	25
oktober-november '98	14
april-mei '99	21

Machelen (op 3520 m NO (45°) van de verbrandingsoven) :

april-mei '99	18
---------------	----

Alhoewel de metingen, volgens de hierboven opgegeven classificatie, kunnen worden gecatalogeerd als verhoogd of sterk verhoogd en hoger liggen dan metingen uitgevoerd in landelijke gebieden, komen zij in grootteorede overeen met de metingen die bijvoorbeeld in het centrum van Antwerpen werden uitgevoerd.

Op basis van deze metingen kan geen onderscheid worden gemaakt naar de bronnen toe (verbrandingsovens, huisverwarming, verkeer, ...). De metingen uitgevoerd op andere locaties, gesitueerd in de nabijheid van verbrandingsovens, geven echter aan dat dioxinedeposities rond verbrandingsovens niet (meer) systematisch hoger liggen dan op andere plaatsen in Vlaanderen.

In Vilvoorde is ook een meetplaats op basis van de stedelijke omgeving met de volgende resultaten, uitgedrukt in pg TEQ/m²/dag :

1993-1994	31
september-oktober '95	12
december '95 - februari '96	13
augustus-september '96	17
april-mei '97	3
november-december '97	15
april-mei '98	6
oktober-november '98	16
april-mei '99	6

Uit deze metingen kan men afleiden dat de waarden in de meetperiode april-mei een stuk lager liggen dan in oktober-november. In de herfst-winterperiode is er een extra bijdrage door de gebouwenverwarming en kunnen meteo-omstandigheden, zoals neerslag en minder goede menging van de lucht­lagen, verhogingen veroorzaken.

In haar meetprogramma van april-mei 1999 heeft de VMM enkele meetplaatsen aangebracht op

basis van het verkeer, met name in Antwerpen (ring), Mechelen en Aalter. De resultaten bedroegen 9,6, 13 en 8,3 pg TEQ/m²/dag. Alhoewel deze deposities kunnen worden gecatalogeerd als verhoogd ten opzichte van de voorgestelde ontwerp-richtwaarden, komen ze overeen met deze gemeten op vele andere plaatsen in Vlaanderen en kan er uit deze metingen geen belangrijke invloed van het verkeer worden afgeleid.

Vraag nr. 58
van 10 december 1999
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Wateroverlast Sluizen – Maatregelen

Sinds de heraanleg van de gewestweg Tongeren-Visé zijn er problemen van wateroverlast voor de bewoners van de Viséweg in Sluizen. De combinatie van de nieuw aangelegde weg met minder waterroosters, de ruilverkavelingswegen richting Sluizen-Millen en de evoluties in de landbouw waardoor de bestemming van sommige landbouwgronden werd gewijzigd, is hiervan de oorzaak.

Alhoewel de bewoners van de Viséweg reeds vóór de heraanleg van de gewestweg Tongeren-Visé op de informatievergadering wezen op de mogelijke wateroverlast door te weinig roosters voor waterafvoer, werd aan de oorspronkelijke plannen niets gewijzigd. De roosters op de Viséweg kunnen inderdaad het water niet slikken dat van de Millerbaan komt. Zelfs bij een langdurige gewone regenbui is er wateroverlast. Niet alleen de brandweer van Tongeren moet geregeld worden ingeschakeld bij hevige of langdurige regen, maar ook alle omwonenden deden aanpassingen aan hun eigendom en sleuren met zandzakjes als het langdurig regent.

1. Is de minister op de hoogte van deze problemen ?
2. Werden door het ruilverkavelingscomité reeds stappen ondernomen om de problemen aan te pakken ter hoogte van het kruispunt Millerweg-Viséweg in Tongeren ? Welke ?
3. Zijn er nog andere stappen gepland ?

N.B. Een gelijkaardige vraag werd gesteld aan de heer Steve Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Mobiliteit, Openbare Werken en Energie.

Antwoord

1. De ruilverkavelingen Mal en Millen werden beëindigd op respectievelijk 30 augustus 1983 en 7 maart 1978. De problemen van wateroverlast voor de bewoners van de gewestweg N618 Tongeren-Visé zijn pas ontstaan sinds de recente heraanleg van de gewestweg.

De N618 Tongeren-Visé valt onder de bevoegdheid van de Vlaamse minister van Mobiliteit, Openbare Werken en Energie. Bij de recente heraanleg van deze gewestweg werd mogelijk in te weinig wateropvangmogelijkheden voorzien. Dit kan de aanleiding geweest zijn voor de zware problemen van wateroverlast ter hoogte van het kruispunt van de gewestweg Tongeren-Visé met de Millerweg na de overvloedige regenval op 5 juli 1999.

Op basis van een verslag van een vergadering van 17 september 1999 in Riemst naar aanleiding van de wateroverlast van 5 juli 1999, ben ik op de hoogte van deze problematiek.

De problematiek van erosie en versnelde afvoer is overigens alom aanwezig in de hellende gebieden in het zuidelijk gedeelte van Vlaanderen. Ook de autonome wijzigingen in het agrarisch landgebruik, zoals het verdwijnen van hoogstamboomgaarden met weiland en de overschakeling naar teelten met een lagere bodembedekkingsgraad in het voorjaar, hebben bijgedragen tot een snellere waterafvoer.

2. Er zijn momenteel door het lokale ruilverkavelingscomité geen grootschalige ingrepen gepland om de problemen ter hoogte van het kruispunt Millerweg-Viséweg in Tongeren op te lossen. Afhankelijk van de maatregelen aan de gewestweg Tongeren-Visé, zal worden nagegaan welke maatregelen eventueel nog nodig zouden zijn.

Ik pleit hoe dan ook voor open afwateringssystemen langs wegen in de plaats van ingebuisde grachten. Open grachten kunnen regenwater veel beter bufferen en verwerken en laten infiltratie naar het grondwater toe.

Wel werkt het ruilverkavelingscomité aan kleinschalige ingrepen hogerop in het stroomgebied, teneinde de waterafvoer af te remmen. Bovendien heeft het ruilverkavelingscomité de betrokken gemeenten op hun verantwoordelijkheid gewezen, omdat zij toelaten dat de landbouwers de openbare domeinen langs de ruilverkave-

lingswegen omploegen zodat er geen grazige bufferstroken meer bestaan die erosie en versnelde waterafvoer kunnen afremmen.

3. De stad Tongeren onderzoekt momenteel het probleem van de wateroverlast. Dit onderzoek past in een globale studie van wateroverlast in en rond Tongeren. Ik verwacht dat de stad Tongeren in het voorjaar van 2000 een voorstel zal indienen om, naar analogie van de aanpak van de problemen van wateroverlast in de omgeving van Gingelom, een oplossing uit te werken via onder meer structurele maatregelen op landschapsniveau in samenwerking met het ruilverkavelingscomité Mal.

In afwachting hiervan zullen door het ruilverkavelingscomité Mal geen stappen worden ondernomen.

Ik meen dat het wenselijk is dat een studie wordt opgemaakt waarin de verschillende maatregelen ter beperking van de afvoer van het landelijk gebied worden uitgewerkt. Analooch met andere gebieden en gezien de gedeelde verantwoordelijkheden en belangen van de gemeenten, is het aan de gemeenten om daartoe het eerste initiatief te nemen. De administratie Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer (Aminal) kan daarbij adviserend optreden.

(Antwoord Steve Stevaert : blz. 584 – red.)

Vraag nr. 60
van 10 december 1999
van de heer JOS STASSEN

Doel – Sociaal begeleidingsplan

Zie :

Minister vice-president van de Vlaamse regering,
Vlaams minister van Mobiliteit, Openbare Werken en Energie

Vraag nr. 119
van 10 december 1999
van de heer Jos Stassen
Blz. 586

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Steve Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Mobiliteit, Openbare Werken en Energie.

Vraag nr. 61
van 10 december 1999
van mevrouw BRIGITTE GROUWELS

Dioxine-uitstoot oven Neder-Over-Heembeek – Implicaties

Wat de oven van Neder-Over-Heembeek (Brusselse Hoofdstedelijke gewest) betreft, werden tot voor kort dioxine-emissies gemeten van 1,1 ng/Nm³ (ng : nanogram – Nm³ : normaal kubieke meter).

Een nieuwe rookgasinstallatie zou die uitstoot hebben teruggebracht tot 0,1 ng/Nm³.

1. Werden terzake door het Vlaams Gewest metingen uitgevoerd in Vlaams-Brabant, onmiddellijk aan de grenzen van Neder-Over-Heembeek ?
2. Er is sprake van om het afval bestemd voor de in Drogenbos geplande verbrandingsoven te laten verbranden in Neder-Over-Heembeek.

Wat zijn de garanties dat hierdoor de dioxine-uitstoot van de oven van Neder-Over-Heembeek in Vlaams-Brabant onder de Vlaamse norm blijft ?

3. Werd er nagegaan of er ten gevolge van de emissies van de Heembeekse oven in Vlaams-Brabant niet-aanvaardbare gevolgen zijn met betrekking tot de aanwezigheid van stof, waterstofchloride (HCl), waterstoffluoride (HF), zwaveldioxide (SO₂), koolstofmonoxide (CO), stikstofdioxide (NO_x), cadmium (Cd) + kwik (Hg), lood (Pb) + chroom (Cr) + koper (Cu) + mangaan (Mn), nikkel (Ni) + arseen (As), dioxines, furanen, andere emissies ?

Antwoord

1. Sinds 1997 worden er dioxinedepositiemetingen uitgevoerd in Diegem, windafwaarts in de voornaamste windrichting van de oven van Neder-Over-Heembeek. Vanaf 1999 werd er in een extra meetpunt voorzien in Machelen.

De monsterneming wordt uitgevoerd over één maand, zodat de meetresultaten niet kunnen worden gebruikt voor brontoewijzing. Met andere woorden, men kan niet zeggen dat een verhoogde dioxinedepositie te wijten is aan een bepaalde bron. De dioxinedepositie kan de resultante zijn van meerdere bronnen : bijvoorbeeld huisvuilverbranding, huisverwarming, transport

vanop verdere afstand. De dioxinedeposities liggen hoger dan meestal wordt teruggevonden in een landelijke omgeving.

De resultaten van de metingen kunnen worden teruggevonden in het jaarrapport van de Vlaamse Milieumaatschappij (VMM), zij worden verspreid per persnota en zij zijn ook terug te vinden op de website van de VMM.

2. Het Brussels Hoofdstedelijk Gewest hanteert momenteel voor huisvuilverbrandingsinstallaties dezelfde emissienorm voor dioxines als het Vlaams Gewest. In die zin dient de installatie eveneens te voldoen aan de dioxinenorm van 0,1 ng TEQ/Nm³. Siomab NV dient eenmaal per jaar een dioxinemeting te laten uitvoeren.

Tenzij de afvalverbrandingsinstallatie van Neder-Over-Heembeek een toestel plaatst voor continue monsternamen van dioxines, zijn er geen bewijzen dat de installatie te allen tijde voldoet aan de dioxinenorm. Een eenmalige meting per jaar kan aangeven dat de installatie al dan niet voldoet aan de dioxinenorm gedurende de periode van monsternamen, maar geeft geen concrete bewijzen over de emissies gedurende de rest van het jaar. Bij een continue monsternamen van dioxines wordt de uitstoot continu bemonsterd, zelfs in een opstart- of stillegperiode en tijdens calamiteiten, en om de veertien dagen geanalyseerd. Via deze registratie krijgt men een realistisch beeld van de continue dioxine-uitstoot.

3. In Sint-Stevens-Woluwe worden metingen uitgevoerd van SO₂ en NO_x. In Vilvoorde worden metingen uitgevoerd van SO₂ en NO_x en PM10-stof. In deze meetstations worden voor deze parameters geen grenswaarden overschreden.

De andere vermelde parameters worden niet gemeten in de Brusselse ring.

Het Brussels Instituut voor Milieubeheer (Brussels Hoofdstedelijk Gewest) heeft een meetstation dichterbij de oven en afgestemd op deze oven opgericht.

Vraag nr. 63
van 14 december 1999
van mevrouw MARLEEN VAN DEN EYNDE

Gemeentelijke natuurontwikkelingsplannen – Stand van zaken

Vele gemeenten zijn reeds enige tijd geleden van start gegaan met een gemeentelijk natuurontwikkelingsplan (GNOP). Nog niet alle gemeenten hebben reeds dit GNOP ondertekend. Ook lijken vele punten die in de gemeentelijke GNOP's werden opgenomen soms niet uitvoerbaar.

1. Hoeveel gemeenten hebben reeds een GNOP afgesloten ?
2. Hoeveel gemeenten zijn nog in onderhandeling voor het opstellen van een GNOP ?
3. Zijn er implicaties wanneer een aantal punten van het GNOP niet worden uitgevoerd ?
4. Welke gemeenten hebben al wel een GNOP afgesloten ?

Antwoord

1. Het opmaken van een GNOP was een van de verplichte onderdelen van het gemeentelijk milieuconvenant 1992-1996. 294 steden en gemeenten tekenden in op het milieuconvenant.

Alle 294 slaagden erin om dit onderdeel tot een goed einde te brengen en een GNOP in te dienen bij de administratie Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer (Aminal). Nadien werd nog een GNOP opgemaakt door één gemeente die niet had ingetekend op het milieuconvenant. In het totaal beschikken 295 van de 308 steden en gemeenten over een GNOP.

2. Er zijn geen gemeenten meer in onderhandeling voor het opstellen van een GNOP.

Van de 295 ingediende GNOP's zijn er :

- 290 goedgekeurd door Aminal ;
- 5 niet goedgekeurd door Aminal vanwege het niet beantwoorden aan de criteria voor goedkeuring.

Van de 290 goedgekeurde GNOP's ontvingen :

- 285 gemeenten hiervoor een eenmalige geïndexeerde subsidie van 500.000 frank ;
- 5 gemeenten ontvingen deze subsidie niet vanwege het niet beantwoorden aan gestelde limieten.

3. Het ondertekenen van het gemeentelijk milieuconvenant is een vrijwillige overeenkomst tussen het Vlaams Gewest en het lokale bestuur. Het opmaken en in de gemeenteraad goedkeuren van het GNOP heeft voor het Vlaams Gewest de betekenis van een intentieverklaring. Het GNOP is een indicatief sectoraal plan. De goedkeuring heeft geen juridische gevolgen.

Indien een aantal punten van het GNOP niet worden uitgevoerd, kan dit op lokaal vlak wel implicaties hebben omdat dit GNOP door de gemeenteraad is goedgekeurd. Voor het Vlaams Gewest zijn er geen implicaties.

4. We spreken hier niet van afgesloten, wel van opgemaakt. Alle Vlaamse steden en gemeenten hebben een GNOP opgemaakt, behalve : Linkebeek, Herstappe, Voeren, Horebeke, Kaprijke, Melle, Sint-Laureins, Alveringem, De Haan, Dentergem, Houthulst, Lo-Reninge, Oostrozebeke.

Momenteel is het tweede gemeentelijke milieuconvenant 1997-1999 in uitvoering. Met betrekking tot het onderdeel natuur, staat hierin de uitvoering van het GNOP centraal. Eenmalige terreinacties met een duidelijke meerwaarde voor natuur worden gestimuleerd. Op 22 december 1999 is de stand van zaken dat 130 verschillende gemeenten samen 293 natuurprojecten hebben ingediend voor subsidiëring.

Vraag nr. 64
van 14 december 1999
van de heer CARL DECALUWE

Leiewerken Kortrijk – Kosten bodemsanering

Zie :

Minister vice-president van de Vlaamse regering,
 Vlaams minister van Mobiliteit, Openbare Werken en Energie

Vraag nr. 123

van 14 december 1999

van de heer Carl Decaluwe

Blz. 589

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Steve Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Mobiliteit, Openbare Werken en Energie.

Vraag nr. 65
van 14 december 1999
van de heer JOHAN MALCORPS

Bedrijfsafvalwater – Lozingsmethode

Het verplicht stellen van het stroomopwaarts lozen van productiewater zou een aanzienlijke impact hebben op de zuiveringsinspanningen van bedrijven.

Is dit ooit onderzocht, of wordt dit principe reeds toegepast ? Zo neen, wordt toepassing overwogen ?

Antwoord

Ik neem aan dat met "het stroomopwaarts lozen van productiewater" wordt bedoeld dat een bedrijf zijn afvalwaters in een oppervlaktewater loost, stroomopwaarts van het punt waar door datzelfde bedrijf water uit het oppervlaktewater wordt gecapteerd voor zijn proceswater.

Volgens de beschikbare informatie bij de afdeling Milieuvergunningen van de administratie Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer (Aminal) is geen specifiek onderzoek uitgevoerd naar de impact van deze techniek en wordt het principe evenmin in de praktijk gehanteerd (bv. in milieuvergunningvoorwaarden). Een mogelijk voordeel van deze benadering zou kunnen liggen in een extra voorzichtigheid vanwege de bedrijven die zowel lozen als capteren. Daartegenover staat de mogelijkheid dat bedrijven minder geneigd zullen zijn om oppervlaktewater te gebruiken en veiligheidshalve hoogwaardig en beperkt beschikbaar grondwater gebruiken.

Voorlopig wordt onderzoek naar deze benadering dan ook als niet prioritair beschouwd en niet gepland.

Ik meen dat het in de eerste plaats meer opportuun is de zuiveringsinspanningen van bedrijven verder te stimuleren :

- enerzijds op dwingende wijze via het immissiegerichte milieuvergunningenbeleid zoals vervat in de Vlarem-reglementering en de verplichting, opgelegd in artikel 5.3.2.3, § 1 van titel II van Vlarem, om gezuiverd afvalwater indien mogelijk te hergebruiken ;
- anderzijds op vrijwillige wijze door de heffing op de via het afvalwater geloosde vuilvrachten.

Deze twee instrumenten zullen verder worden verfijnd om een maximale brongerichte vermindering van de lozing van afvalwater te realiseren.

**Vraag nr. 66
van 21 december 1999
van mevrouw SONJA BECQ**

Kanalisisatie Zwarte Beek Drogenbos – Gewestoverschrijdende aspecten

Het Brussels Hoofdstedelijk Gewest is met jaren vertraging begonnen aan de uitwerking van de waterzuiveringsinfrastructuur. Daartoe zullen twee waterzuiveringsstations worden gebouwd, één in het noorden van de agglomeratie en één in het zuiden.

De waterzuiveringsinfrastructuur in het zuiden van de agglomeratie is gelegen nabij de grens met Drogenbos. Het plan om de Zwarte Beek, één van de laatste stukjes bovengrondse waterloop in Brussel, te overwelden, lokt kritiek uit. Naast het ecologisch aspect speelt hier ook een belangrijk veiligheidsaspect.

De Zwarte Beek zal, na overwelding, door een kanaal worden geleid dat een diameter heeft van amper 50 centimeter. Zeker in geval van overvloedige neerslag kan dit leiden tot overstromingen in Ukkel, Vorst, maar ook in Drogenbos.

1. Wat is de rol van het Vlaams Gewest in dit project ?
2. Is er omtrent het overstromingsrisico overleg geweest tussen het Vlaams Gewest en het Brussels Hoofdstedelijk Gewest ?
3. Werden er garanties ingebouwd tegen overstromingen ? Zo ja, welke ?

Antwoord

1. Blijkbaar maakt de inbuizing van de Zwarte Beek deel uit van het werk "Aanleg collector Ukkel", dat uitgevoerd wordt (werd) in opdracht van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest (bouwheer).

De collector van Ukkel valt onder "De overeenkomst Vlaams Gewest-Brussels Hoofdstedelijk Gewest inzake de realisatie van de noodzakelijke infrastructuur voor waterzuivering en verdeling van de kosten der werken voor de sa-

nering van de bekkens van de Zenne en de Woluwe in de Brusselse zone, met inbegrip van de werkings- en slibbehandelingskosten" van 12 december 1990.

Elk gewest is bouwheer van de werken op zijn grondgebied. Voor de collector Ukkel is dus het Brussels Hoofdstedelijk Gewest bouwheer.

Omdat dit project behoort tot het zuiveringsgebied Brussel-Zuid, is voor de financiering volgende verdeelsleutel van toepassing:

- 11,68 % voor het Vlaams Gewest;
- 88,32 % voor het Brussels Hoofdstedelijk Gewest.

Het Vlaams Gewest draagt dus financieel bij in de kosten van de collector Ukkel.

Beide gewesten houden elkaar op de hoogte van de vordering van de werken op hun grondgebied. Hierover zijn er de nodige contacten.

De bedoelde overeenkomst tussen het Vlaams Gewest en het Brussels Hoofdstedelijk Gewest werd op 6 juli 1999 aangepast.

Een kwaliteitsborging, uit te voeren door een onafhankelijke instelling, is voor elk werk gepland. De kwaliteitsborging heeft betrekking op de conceptie en de dimensionering van de waterzuiveringsinfrastructuur, op de optimale scheiding van het afvalwater en het hemelwater, alsook op elk ander aspect dat door het deskundigencollege naar voren wordt gebracht.

Bovendien verbinden de gewesten zich ertoe een beleid te voeren waarbij de vuilvrachtemissies door overstortingen van gemengde rioolstelsels maximaal worden beperkt, dit met het oog op een verbetering van de oppervlaktewaterkwaliteit.

2. Elke bouwheer is uiteraard verantwoordelijk voor opmaak en inhoud van zijn projecten.

Bedoelde overeenkomst voorziet wel in de oprichting van een college van deskundigen, aan te wijzen door elk van de twee gewesten, dat advies verleent bij de bestekken en de voorstellen tot gunning van de betrokken werken (conformiteit met de wetgeving op overheidsopdrachten).

Omtrent andere (technische) aspecten is niet expliciet in overleg voorzien.

Overleg tussen het Vlaams Gewest en de bouwheer omtrent het overstromingsrisico is er dus niet geweest.

Wel is er geregeld formeel (kabinetsniveau) of technisch (ambtenarenniveau) overleg met betrekking tot de uitvoering van de overeenkomst.

- Uiteraard blijft elke bouwheer aansprakelijk voor risico's als overstromingen die door werken in zijn opdracht uitgevoerd, worden veroorzaakt. Tijdens de uitvoering van de werken moet de aannemer zich indekken voor een aantal risico's.

Didier Gosuin van de Brusselse Hoofdstedelijke regering, onder meer bevoegd voor Leefmilieu en Waterbeleid, werd omtrent wateroverlast geïnterpelleerd. De minister deelde daarbij mee dat de betrokken beek initieel open zou blijven, maar na overleg met de aanpalende bewoners op vraag van de betrokken gemeente werd ingekokerd (1,5 à 2,5 m breedte). Tijdens de uitvoering van de werken zijn dan overstromingen opgetreden.

**Vraag nr. 67
van 21 december 1999
van mevrouw SONJA BECQ**

Waaals grensstort Bassilly – Milieugevolgen

Het geplande stort in Silly, gelegen naast de Vlaams-Brabantse gemeenten Herne, Bever en Galmaarden, heeft ter plaatse voor heel wat ophef gezorgd. De gemeenten vrezen dat het stort aanleiding zal geven tot luchtvervuiling en verontreiniging van de Marke.

De gemeenten Herne, Bever en Galmaarden hebben samen met de Waalse gemeenten Silly en Edingen tegen het geplande stort beroep aangetekend bij de Raad van State.

- Welk beleid voert de minister ten aanzien van deze problematiek ?

Steunt zij dit beroep en zo ja, op welke manier ?

- Heeft de minister terzake reeds overleg gepleegd met de bevoegde Waalse minister en zo ja, wat was het resultaat ?

Antwoord

- Het beleid inzake het beheer van afvalstoffen en de inrichting van stortplaatsen behoort tot de bevoegdheid van de gewesten. Het Vlaams Gewest is bijgevolg niet bevoegd voor het beleid inzake de stortplaatsen in het Waalse gewest.

Bij projecten met mogelijke gewestgrensoverschrijdende milieueffecten, zoals hier het geval is, is de inspraak van belanghebbenden structureel geregeld via het samenwerkingsakkoord van 4 juli 1994 dat tussen het Vlaams Gewest, het Waals Gewest en het Brussels Hoofdstedelijk Gewest werd afgesloten. Conform dit samenwerkingsakkoord hebben de gewesten zich er onder meer toe verbonden ervoor te zorgen dat de betrokken gewestregeringen in kennis worden gesteld van de indiening van elke vergunningsaanvraag voor een MER-plichtig project dat gewestgrensoverschrijdende effecten zou kunnen hebben (MER : milieueffectrapport).

Volgens ditzelfde samenwerkingsakkoord kunnen de belanghebbende inwoners van het aangrenzende gewest deelnemen aan het openbaar onderzoek en hun eventuele bezwaren kenbaar maken.

- Ter gelegenheid van de procedure tot opmaak van het Waalse uitvoeringsplan afvalstoffen, werden door mijn voorganger in 1999 reeds concrete bezwaren met betrekking tot de oprichting van een stortplaats in de nabijheid van de Vlaamse gemeenten Bever, Galmaarden en Herne aan de bevoegde Waalse minister bezorgd. Deze werden zelfs met zijn kabinet besproken in een gemeenschappelijke vergadering waarop ook vertegenwoordigers van de betrokken gemeenten aanwezig waren.

Tussen mezelf en de nieuwe Waalse minister van Leefmilieu zijn er over deze problematiek nog geen concrete afspraken gemaakt. Op dit ogenblik werken we met de Brusselse en Waalse minister van Leefmilieu aan een protocol om het milieubeleid van de drie gewesten op elkaar af te stemmen.

Eens deze afspraken zijn gemaakt, kunnen we op een duidelijke basis bepaalde dossiers gaan

evalueren. De vermelde stortplaats zal daarbij zeker aan bod komen.

Vraag nr. 68
van 21 december 1999
van de heer JACKY MAES

Kleinschalige waterzuivering – Westhoek

De Westhoek is een uitgesproken plattelandsgebied. Landbouw, natuurbehoud, recreatie en toerisme zijn de belangrijkste dragers van de identiteit van de streek.

Zowat de gehele Westhoek maakt deel uit van een netwerk van honderden grachten, beken en afwateringskanalen van de streek. De waterkwaliteit in de Westhoek bepaalt in belangrijke mate de kwaliteit van de natuur, het landschap en dus ook het plattelands-toerisme, en de levenskwaliteit in het algemeen.

De gehele Westhoek aansluiten op de grote waterzuiveringsstations is onbetaalbaar en ook niet wenselijk. Daartegenover is het realiseren van kleinschalige waterzuiveringssystemen wel wenselijk en betaalbaar.

1. Welke kleinschalige waterzuiveringsprojecten zijn er voor de komende vier jaar gepland in de Westhoek ?

Wat betekenen deze projecten in de globaliteit van de Westhoek ?

2. Wat zijn voor deze projecten de beschikbare middelen ?

Antwoord

1. Als **bijlage** een lijst van de mij bekende initiatieven voor de bouw van kleinschalige waterzuiveringsinstallaties (KWZI) binnen het gebied van de Westhoek.

Enerzijds betreft het de installaties die door het Vlaams Gewest werden uitgevoerd (of werden overgenomen), of opgedragen zijn aan de NV Aquafin ter uitvoering.

Daarnaast is er ook nog een groep van installaties, meestal rietvelden, die door de Vlaamse Landmaatschappij (VLM) werden of worden ontworpen in het kader van ruilverkavelingen of landinrichtingsprojecten.

De overige kleinschalige zuiveringen opgenomen in de lijst, zijn een reeks van projecten die gezien hun omvang – minder dan 500 inwoners-equivalenten (IE) – in de huidige visie tot de gemeentelijke bevoegdheid behoren.

Het betreft een aantal projecten die door de Vlaamse Milieumaatschappij (VMM) werden geïnventariseerd en aan de gemeenten voorgesteld. Momenteel werd nog geen enkel project door het betrokken gemeentebestuur verder uitgewerkt en voor subsidie ingediend.

2. Volgende middelen zijn beschikbaar.

a) Installaties : groter dan 500 IE

Hier treedt de hogere overheid op, namelijk het Vlaams Gewest, die zowel instaat voor de bouw als voor de exploitatie. Deze opdracht wordt momenteel gegeven aan de NV Aquafin. Deze projecten worden dus 100 % bekostigd door het Vlaams Gewest.

b) Installaties : kleiner dan 500 IE

Tot op heden is dat de verantwoordelijkheid van de betrokken gemeentebesturen.

Voor de bouw van deze installaties wordt in een subsidie van 50 % voorzien (Vlaams Gewest). Voor de aanleg van de noodzakelijke rioleringen wordt in 75 % subsidie voorzien op de rioleringswerken (niet op de wegstellingen en andere zaken).

De exploitatiekosten dienen door het gemeentebestuur te worden gedragen.

c) Installaties derden (VLM, ...)

Hier worden meestal specifieke afspraken tussen de betrokken instanties en het gemeentebestuur gemaakt.

Geplande KWZI's in de Westhoek

Zuiveringsgebied	Bouwheer	Jaar	Ontwerp IE
IJzerbekken			
't Zwaantje	gemeente		50
Noordschote	gemeente		90
Bikschote	gemeente		300
Zuidschote	gemeente		150

Zuiverings- gebied	Bouwheer	Jaar	Ontwerp IE
Krombeke	gemeente		350
Klijte	gemeente		
Mannekens- vere	gemeente		
Sint-Pieters- Kapelle	gemeente		
Schore	gemeente		
Zande	gemeente		
Oostkerke	VLM	2000	
Lampernisse	VLM	2001	
Oudekapelle	VLM	2000	
Nieuwkapelle	VLM		
Sint-Jacobs- Kapelle	VLM	2000	
Leisele	VLM	2004-2006	
Izenberge	VLM	2004-2006	
Gijverinkhove	VLM	2004-2006	
Hoogstade	VLM	2004-2006	
Sint-Rijkers	VLM	2004-2006	
Houtem	VLM	2004-2006	
Stavele	VLM	2001-2002	
Beauvoorde	Vlaams Gewest	1995	400
Reninge	Vlaams Gewest	1996	650
Proven	Vlaams Gewest	2002	700
Lovie	Vlaams Gewest	1997	
Vlamertinge	Vlaams Gewest	1994 5000-1° fase	
Reningelst	Vlaams Gewest	2003-2005	1400
Vidaigneberg	Vlaams Gewest	2003-2005	350
Kemmel	Vlaams Gewest	2003-2005	650
Slijpe	Vlaams Gewest	2003-2005	450
Pervijze	Vlaams Gewest	1999	700

Leiebekken

Hollebeke	Vlaams Gewest	1995	400
Nieuwkerke	Vlaams Gewest	2003-2005	1000
Wijtschate	Vlaams Gewest	2003-2005	900
Mesen	Vlaams Gewest	2003-2005	900
Geluveld	Vlaams Gewest	2003-2005	1000
Kruiseke	Vlaams Gewest	2003-2005	400
Beselare	Vlaams Gewest	2003-2005	1700
Dranouter	gemeente		
Wulvergem	gemeente		
Zandvoorde	gemeente		

Vraag nr. 69 van 21 december 1999 van de heer JACKY MAES

Strandwaterkwaliteit – Metingen en mededeling

In de voorbije jaren voldeed de kwaliteit van de 39 zwemzones aan de Vlaamse kust steeds aan de verplichte normen die door de Europese Commissie worden gehanteerd. Daarmee scoort onze kust beter dan alle andere Europese landen en staat ze aan de top in Europa inzake de kwaliteit van het zwemwater. Toch werden gedurende de voorbije jaren met de regelmaat van de klok negatieve berichten verspreid door de Vlaamse Milieumaatschappij (VMM) over de kwaliteit van het zwemwater. Deze misplaatste negatieve berichtgeving schaadt dan ook het imago van onze kust.

De Vlaamse regering heeft recentelijk haar goedkeuring gehecht aan een nieuwe samenwerkingsovereenkomst met de VMM voor het toezicht op het strandwater, de zwem- en recreatievijvers en de zwembaden. In deze samenwerkingsovereenkomst zouden duidelijke garanties moeten worden ingeschreven inzake betrouwbare en concrete informatie over de kwaliteit van het zwemwater aan onze kust.

De quotering van de waterkwaliteit moet worden gebaseerd op recentere metingen. Nu gebeurt de quotering op basis van de vier laatste metingen, en dus onder meer op stalen van ruim twee weken oud. Dit heeft tot gevolg dat de quotering niet de werkelijke, actuele kwaliteit weergeeft. Het invoeren van een zwemverbod is dan ook vaak het achternahollen van de feiten. Frequentere metingen en snellere analyses moeten zorgen voor betrouwbare informatie aan het publiek, en dienen de kustburgemeesters in staat te stellen om zo nodig tijdig een zwemverbod in te stellen.

1. Welke garanties biedt de minister opdat de berichtgeving over de kwaliteit van het zwemwater betrouwbaarder en actueler wordt ?
2. Op welke manier heeft de minister ervoor gezorgd dat er frequentere metingen en snellere analyses worden uitgevoerd ?

Antwoord

Op 26 november 1999 keurde de Vlaamse regering op voorstel van minister Mieke Vogels een nieuwe samenwerkingsovereenkomst goed met de Vlaamse Milieumaatschappij voor het toezicht op het

strandwater, de zwem-en recreatievijvers, de zwembaden en de private putwaters. De overeenkomst loopt over een periode van vijf jaar.

Wat het strandwater betreft, zegt de overeenkomst dat de VMM instaat voor de monsternamen en analyse. De Gezondheidsinspectie staat in voor de beoordeling van de analyseresultaten. Na de beoordeling worden de analyseresultaten door de VMM verspreid.

De Vlaamse Milieumaatschappij rapporteert in het kader van de Europese richtlijn jaarlijks de bacteriologische kwaliteit van het zwemwater aan de kust en van de officieel geselecteerde binnenvijvers. Het klopt niet dat het zwemwater van de 39 onderzochte badplaatsen aan de kust steeds aan de Europese imperatieve waarde voldoet. In 1998 bijvoorbeeld voldeed "slechts" 93 % aan de minimale Europese normen.

Op Denemarken na was dit wel het beste resultaat van alle lidstaten.

1. De beoordeling van de kwaliteit van het zwemwater is gebaseerd op microbiologische verontreiniging. Daarbij wordt het kustwater tweemaal per week bemonsterd en wordt gekeken naar de aanwezigheid van een aantal indicatororganismen (coliformen, streptokokken en soms salmonella). Deze bacteriën zijn enkel aantoonbaar door ze te laten groeien (vermenigvuldigen) op een daartoe bestemde kweekbodem, en ze daarna te tellen.

Deze groei kost tijd: 24 uur voor de fecale coli, 48 uur voor de fecale streptokokken en vijf dagen voor salmonella. Met de huidige technieken is deze "groeitijd" niet in te korten. Er zijn momenteel immers geen kwaliteitsvolle alternatieven die bovendien routinematig op vele honderden stalen ($\pm$ 1.800 per zwemseizoen) uitvoerbaar zijn.

Omdat eenzelfde strand zowel ruimtelijk als in de tijd een sterk variërende microbiologische kwaliteit kan hebben (eb en vloed, migratie van de verontreiniging langs de stranden), gebeurt de eindbeoordeling van het strandwater op de vier meest recente stalen. Indien een van de parameters de imperatieve norm overschrijdt, wordt een verscherpt controleprogramma opgestart. Dit houdt een dagelijkse monsternamen in.

Zodra de analyseresultaten van het kustwater bij de VMM binnenkomen, worden zij gecontroleerd en vervolgens op de VMM-website ge-

plaatst. Die wordt frequent geraadpleegd, onder andere door de pers.

De gegevens worden eveneens geafficheerd op de meer dan 100 verdwaaipalen langs de kust en wekelijks op vrijdag aangepast. Elke vrijdag wordt een weekoverzicht met commentaar aan de VRT-weerdienst bezorgd.

De informatie die de VMM verspreidt, is steeds een correcte weergave van de analyseresultaten. Het klopt geenszins dat de VMM met de regelmaat van de klok negatieve berichten verspreidt over de kwaliteit van het zwemwater. Het is de taak van de VMM op een objectieve wijze te meten en te rapporteren in uitvoering van de geldende wettelijke (Europese) bepalingen, ook als de boodschap niet overeenstemt met de wensen terzake.

2. In het najaar van 1998 werd een werkgroep opgericht met deskundigen van de administratie Gezondheidszorg, het team Gezondheidsinspectie en de Vlaamse Milieumaatschappij. Het doel van deze werkgroep was na te gaan of de procedure van zwemwaterkwaliteitscontrole kon worden aangepast om sneller actuele informatie over de zwemwaterkwaliteit te kunnen verschaffen.

Door de werkgroep werden verschillende beoordelingsscenario's uitgetest en werd nagegaan wat de consequenties daarvan waren. Zo werd onder meer bekeken wat er zou gebeuren indien de beoordeling op één staalname werd gebaseerd.

Op die manier zouden reeds na 24 uur maatregelen kunnen worden getroffen. Dit houdt echter ook een verstrenging in, aangezien elke overschrijding van de imperatieve norm kan leiden tot een zwemverbod. Door een beoordeling gemiddeld over meerdere stalen, zoals tot nu toe gebeurde, kan één afwijkende waarde worden getoleerd.

In de praktijk betekent dit dat, aan de hand van de analyseresultaten van het jaar 1998, 44 zwemverboden zouden opgelegd zijn, tegenover 4 bij een gegroepede beoordeling per vier stalen. Men zou kunnen stellen dat dit de prijs is die moet worden betaald voor het "korter op de bal spelen".

Op basis van deze denkoefening en van het ontwerp van Europese richtlijn en de nieuwe wetenschappelijke inzichten werd op verzoek van

het vorige kabinet de procedure in 1999 lichtjes aangepast :

- zodra één parameter de imperatieve norm overschrijdt, wordt een controlestaal genomen ;
- de aanwezigheid van salmonella is niet meer bepalend voor de quoterings ;
- bij regenweer wordt aan de risicostranden onmiddellijk verscherpte controle uitgevoerd ;
- de norm voor fecale streptokokken werd verlaagd van 1000 naar 400/100 ml.

Het toezichtsprogramma aan de kust wordt uitgeoefend in 39 badzones, zoals vastgelegd in het koninklijk besluit van 30 juli 1987 (Belgisch Staatsblad van 12 september 1987). De bemonsteringen zijn gespreid over het hele jaar, met het zwaartepunt tijdens het badseizoen. Het badseizoen aan de kust loopt van 1 april tot en met 30 september. De gemiddelde bemonsteringsfrequentie van het strandwater in deze periode bedraagt 40,2 (= twee bemonsteringen per week) en is dus veel hoger dan de volgens de EU-richtlijn vereiste halfmaandelijke frequentie.

In vergelijking met de buurlanden is de bemonsteringsfrequentie aan de Vlaamse kust zeer hoog. In de overige Europese landen varieert dit van één keer per zes dagen (Verenigd Koninkrijk) tot één keer per zestien dagen (Spanje).

Vraag nr. 74
van 4 januari 2000
van de heer JOACHIM COENS

Afvalolie – Terugnameplicht

Eind augustus 1999 maakte de minister, in de nasleep van de dioxinecrisis, haar plannen bekend om voor afvalolie een terugnameplicht te onderzoeken. De minister gaf daarom haar administratie de opdracht om de haalbaarheid van haar voorstel te onderzoeken en de consequenties op een rijtje te zetten. Bovendien, aldus de minister, heeft het geen zin de maatregel alleen in Vlaanderen in te voeren. Ook Brussel en Wallonië dienen hierin mee te stappen.

1. Wat is de stand van zaken in de juridische uitwerking van de terugnameplicht voor afvalolie ?

Is in dit verband door de administratie reeds een realistische startdatum naar voor geschoven ?

2. Is het momenteel de bedoeling om de terugnameplicht te laten gelden voor alle types oliën, of enkel voor welbepaalde categorieën ?

Sluit een eventuele terugnameplicht mogelijke toepassingen als secundaire grondstof uit ?

3. Houdt de minister vast aan haar optie om de terugnameplicht slechts door te voeren als hierover met de drie gewesten een akkoord is ?

Is er reeds een akkoord bereikt met de andere gewesten ?

Antwoord

1. De Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest (OVAM) bespreekt met de sector een ontwerp van milieubeleidsvereenkomst (MBO) betreffende de terugname en het beheer van de verwerking van afvalolie. In eerste instantie overlegt OVAM met de producenten van olieproducten, met name de Belgische Petroleumfederatie BPF, en in een tweede fase met de kleinere distributiebedrijven van olieproducten, met name de Industrie van Minerale Oliën van België IMOB, en de Belgische Federatie van de Distributieondernemingen Fedis. In een latere fase is er nog overleg met de federatie van garagebedrijven.

Het voorstel van MBO heeft als belangrijkste principe dat de sector van producenten en verdelers van olieproducten de bijkomende kosten dragen voor een kwaliteitsvolle en derhalve ecologisch veilige inzameling en verwerking van de afvalolie.

De sector is echter slechts bereid om een overeenkomst te tekenen, indien hij vooraf zekerheden verkrijgt omtrent hierna volgende principes :

- een milieubijdrage bij verkoop leidt niet tot concurrentievervalsing (geen free riders die niets betalen en toch niet worden bestraft) ;
- een eventuele financiële interventie bij de inzameling en verwerking is fraudebestendig

(met andere woorden : voldoende controle op het systeem) ;

- de regeling dient nationaal te werken en past in een Europese aanpak.
2. De terugnameplicht geldt voor alle oliën, zowel synthetische als minerale, zowel in kleine toepassingen (bv. smeermiddelen) als in industriële toepassingen (bv. thermische en snijoliën).

De terugnameplicht sluit de mogelijke aanwending als secundaire brandstof, zoals bepaald in het Vlaams Reglement inzake Afvalvoorkoming en -beheer (Vlarea), niet uit. Het beheer zal wel nastreven dat de toepassingen voornamelijk gericht zijn op het hergebruik als basisolie. Het begrip "basisolie" dient wel nog nader te worden omschreven.

3. Zoals al geduid onder punt 1, is een *conditio sine qua non* van de sector dat in de drie gewesten hetzelfde akkoord geldt. De bespreking met de andere twee gewesten heb ik ondertussen opgestart.

Vraag nr. 75
van 4 januari 2000
van de heer JOACHIM COENS

PMD-afvalophaling – Evaluatie

In 1996 organiseerde de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest (OVAM) een bevraging van de Vlaamse bevolking met betrekking tot de effectiviteit en duidelijkheid van de diverse huis-aan-huis-ophalingen van verpakkingsafval. De vraag rees in hoeverre de inspanningen van de diverse actoren inzake afval ook daadwerkelijk leidden tot deelname aan preventie en selectieve inzameling van afval.

Uit de enquête blijkt dat een grote meerderheid goed op de hoogte is van de ophaalsystemen voor glas en papier.

Met betrekking tot de PMD-fractie (plastic, metaal en drankkartons) zijn er meer problemen. Een derde van de bevolking weet niet juist welke verpakkingen al dan niet met de PMD-zak mogen worden meegegeven. Bijna de helft van de plastic- en metaalverpakkingen wordt nog met de huisvuilzak meegegeven en ruim een kwart van de drankkartons.

1. Welk gevolg werd door de betrokken diensten gegeven aan de resultaten van deze studie ?
2. Zijn er meer recente gegevens beschikbaar waaruit blijkt dat bovenstaande cijfers in de loop der jaren zijn geëvolueerd ?
3. Werden er beleidsinitiatieven genomen om de mogelijke onduidelijkheid met betrekking tot de PMD-zak uit de wereld te helpen en zo ja, welke ?

Antwoord

1. De jongste jaren wordt aan de burger steeds meer gevraagd om een aantal fracties te sorteren met het oog op een maximale vermindering van de te verwijderen restfractie en de maximale recyclage van de gesorteerde fracties. OVAM onderzocht hoe het gesteld is met de tevredenheid van de Vlaming omtrent de diverse ophaalmethodes van huishoudelijk afval en wat de burger wenst te veranderen.

Om een goed beeld te krijgen van deze aspecten, werden 1.200 telefonische enquêtes afgenomen bij een representatief staal van de Vlaamse bevolking. De enquêtes werden afgenomen in de loop van de maand september 1998. De enquêteresultaten werden verwerkt in een rapport, dat in maart 1999 werd gepubliceerd. OVAM zal bij het voeren van haar afvalstoffenbeleid, meer bepaald in verband met het huishoudelijk afval, rekening houden met de resultaten van deze peiling. Dit betekent dat er initiatieven zullen worden genomen om het systeem duidelijker te maken.

2. Vermits de resultaten vrij recent zijn, namelijk maart 1999, zijn er nog geen recentere gegevens beschikbaar.

De herhaling van een dergelijke omvangrijke enquête, die representatief is voor de hele Vlaamse bevolking, is niet gepland binnen korte tijdsintervallen.

3. Er is een werkgroep opgericht met als doel de selectieve inzameling van het PMD-afval (plastic flessen en -flacons, metalen verpakkingen en drankkartons) te optimaliseren. De optimalisatie van de selectieve inzameling houdt onder meer in: een duidelijke sorteerbodschap naar de burger toe, de reductie van het PMD-residu in de PMD-zak en het kwalitatief verbeteren

van het ingezamelde PMD-afval. In deze werkgroep zijn vertegenwoordigd : OVAM, Interafval (vereniging van Vlaamse steden en gemeenten en hun afvalintercommunales) en de Interregionale Verpakkingscommissie (IVC). Fost-Plus heeft een gelijkaardig initiatief genomen voor het optimaliseren van de PMD-inzameling in het Waalse gewest.

Anderzijds dient te worden gesteld dat een gedeelte van de bevolking nog steeds niet bereid is om mee te werken aan de selectieve inzameling in zijn totaliteit. Teneinde de medewerking aan de selectieve inzameling van huishoudelijk afval te bevorderen, beveelt OVAM de gemeenten aan het principe "de vervuiler betaalt" toe te passen, onder meer door het invoeren van gedifferentieerde tarifiering op de selectieve inzameling van huishoudelijk afval (Diftar). Gedifferentieerde tarifiering houdt in: een dure huisvuilzak voor de restfractie, een gedeeltelijke vergoeding voor de selectieve inzameling en het belonen van de inspanningen op het vlak van preventie. Deze aanbevelingen zijn opgenomen in optie 7 van het nieuwe gemeentelijke Milieuconvenant 2000-2001. Dit alles zet de mensen aan meer en beter te sorteren.

Als deze initiatieven niet optimaal blijken, kan worden gedacht aan het vereenvoudigen van de sorteerboodschap (PMD-zak openzetten voor alle verpakkingen die het groene punt dragen), maar dit dient zeker en vast in globaal overleg met alle betrokkenen te worden besproken.

JOHAN SAUWENS

VLAAMS MINISTER
VAN BINNENLANDSE AANGELEGENHEDEN,
AMBTENARENZAKEN EN SPORT

Vraag nr. 43
van 1 december 1999
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Voeren – Voeren Info

Inzake de klachten die destijds werden neergelegd tegen het nummer van Voeren Info van augustus 1998 antwoordde de voorganger van de minister, de heer Leo Peeters, op mijn schriftelijke vraag nr. 67 van 4 maart 1999 dat dit dossier nog niet was afgerond door de gouverneur van de provincie Lim-

burg (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 13 van 21 mei 1999, blz. 1591 – red.*).

Kan de minister mij meedelen of dit vandaag al wel het geval is en welk gevolg er eventueel aan dit dossier werd gegeven ?

Antwoord

Het dossier over het augustusnummer van het gemeentelijk blad Voeren Info 1998 is nog niet afgerond.

Ik herinner de gouverneur van de provincie Limburg aan dit dossier.

Vraag nr. 44
van 1 december 1999
van de heer FREDDY SARENS

Eglegheenvijver Hombeek – Onderhoud

Het watervlak "De Eglegheenvijver" in Hombeek, in Bloso-beheer (Commissariaat-Generaal ter Bevordering van de Lichamelijke Opvoeding, de Sport en de Openlucht recreatie), wordt onder meer verhuurd aan de hengelsportvereniging "De Egleghevissers". Aangezien Bloso zelf geen of onvoldoende instandhoudings-, onderhouds- of herstellingswerken uitvoert aan het watervlak, zien de gebruikers-hengelaars zich verplicht, om hun sport te kunnen beoefenen, zelf hiervoor met hun beperkte middelen initiatief te nemen. Bloso geeft dan "toelating om aan de oevers langsheen het Bloso-watervlak "Eglegheenvijver" de nodige herstellingen uit te voeren" (3 maart 1997).

De hengelsportvereniging doet dan, volledig te goeder trouw, een beroep op een aannemer om door middel van steenpuin en grond de dijken van de visvijver te verstevigen. Gevolg daarvan is dat de toezichhoudende ambtenaar bij de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest (OVAM) een proces-verbaal opmaakt: verdacht van inbreuken van secundaire grondstoffen conform de Vlarem-wetgeving, dit onder meer ten laste van de voorzitter van de voormelde hengelsportvereniging.

1. Werden er door Bloso middelen uitgetrokken voor de instandhoudings-, onderhouds- en herstellingswerken voor "de Eglegheenvijver" in Hombeek en zo ja, hoeveel ?

2. Is het een normale procedure dat bij verhuring van een infrastructuur aan derden, in casu "De Egleghemvissers", deze derden zelf dienen in te staan voor de instandhoudings-, onderhouds- en herstellingswerken ?

Antwoord

1. De Egleghemvijver in Hombeek is geen eigendom van Bloso. Bij koninklijk besluit (KB) van 29 juli 1983 werd de eigendom en het beheer van tien zandwinningsputten, waaronder het watervlak in Hombeek, overgedragen aan de Vlaamse Gemeenschap. Bloso werd voor het watervlak van Hombeek aangewezen als proefbestuur. De Egleghemvijver werd nooit in eigendom overgedragen aan Bloso.

Reeds op 10 januari 1994 vroeg Bloso aan toenmalig minister Hugo Weckx om te worden ontheven van zijn taak als proefbestuur. Hierop volgde een aanslepende briefwisseling met de Vlaamse Gemeenschap, afdeling Bos en Groen, voor de overname van dit (en andere) watervlak(ken). Ondanks het herhaald aandringen van Bloso – met tussenkomst van voormalig minister Weckx en voormalig minister Kelchtermans – om dit dossier te activeren, is de overdracht van deze watervlakken naar Bos en Groen nog steeds niet gerealiseerd.

Reeds in 1994 besliste Bloso geen verder gebruik meer te maken van (onder meer) dit watervlak. Deze beslissing werd vooral genomen om budgettaire redenen, die geen efficiënt beheer als proefbestuur mogelijk maakten. Er werden dan ook geen kredieten meer uitgetrokken voor instandhoudings-, onderhouds- en herstellingswerken.

2. In de overeenkomst die werd afgesloten met de hengelsportvereniging tot gebruik van het watervlak, is voor Bloso geen enkele verplichting opgenomen om herstellings- of onderhoudswerken uit te voeren. Er is wel bepaald dat de vereniging "de oevers zuiver en onbeschadigd zal houden".

De herstellingswerken waarvoor door OVAM thans een proces-verbaal werd opgemaakt, werden trouwens uitgevoerd op initiatief van de hengelsportvereniging zelf.

Vraag nr. 46 van 2 december 1999 van de heer DIRK HOLEMANS

Hotel d'Hane-Steenhuysse Gent – Culturele bestemming

In maart 1980 keurde de gemeenteraad van de stad Gent de aankoop goed van het bij koninklijk besluit van 13 augustus 1953 als monument beschermd Hotel d'Hane-Steenhuysse. In hetzelfde gemeenteraadsbesluit werd beslist "aan het toenmalig Ministerie van Nederlandse Cultuur en Vlaamse Aangelegenheden een vaste belofte tot subsidiëring aan te vragen tot beloop van 60 % van de aankoopsom en van de eventuele restauratiewerken".

Aangezien het gebouw een culturele bestemming moet krijgen om voor deze subsidiëring (koninklijk besluit van 22 februari 1974, art. 2a en c en art. 3) in aanmerking te komen, keurde de Gentse gemeenteraad in juni 1980 eenparig het volgende besluit goed: "De onroerende goederen gelegen te Gent, Veldstraat, kadastraal gekend Sectie C nummers 977 : c en d, zijnde het als monument geklasseerde "Hotel d'Hane-Steenhuysse", na restauratie, als cultureel centrum aan te wenden".

In antwoord op de vraag van de stad Gent kende de toenmalige Vlaamse staatssecretaris voor Cultuur, Toerisme en Huisvesting in augustus 1981 een subsidie toe van meer dan een derde van de aankoopsom, namelijk 21 miljoen frank op een totale aankoopsom van 58 miljoen. Zowel in de brief van de toenmalige staatssecretaris als in het antwoord hierop van de toenmalige Gentse burgemeester wordt expliciet melding gemaakt van de bestemming voor culturele doeleinden van het monument in kwestie.

Deze expliciete bestemming vindt men ook terug in de nota van 26 september 1975 van de toenmalige Vlaamse minister Rika De Backer inzake de procedure betreffende het indienen van de dossiers met het oog op het verkrijgen van de subsidie bepaald bij het KB van 22 februari 1974, waarin duidelijk sprake is van een "subsidiëringprocedure voor culturele infrastructuur (culturele centra, openbare bibliotheken, musea, jeugdhuizen, schouwburgen)".

Gelet op het bovenstaande, is het duidelijk dat Hotel d'Hane-Steenhuysse een culturele bestemming moet krijgen en als culturele infrastructuur moet worden aangewend.

De restauratie van het gebouw is na de aankoop een werk van lange adem gebleken, en is nog steeds niet geheel ten einde.

Ondertussen wordt echter meer en meer duidelijk welk uniek gebouw het hier betreft. Zowel het gebouw als de restauratie kunnen worden beschouwd als zeer uitzonderlijk en waardevol. De stad Gent heeft ten andere het gebouw destijds aangekocht omdat het werd beschouwd als het belangrijkste Gentse pand uit de burgerlijke bouwkunst. Het gebouw kan zonder meer wedijveren met gelijkaardige gebouwen in Europa. Ook de restauratie is bijzonder. Onder meer de restauratie van de historische behangpapieren op de tweede verdieping (in samenwerking met de afdeling Monumenten en Landschappen van het Vlaams Gewest) lokt nu al bewonderaars uit binnen- en buitenland. Dit behangpapier uit het begin van de negentiende eeuw kan uniek in zijn soort worden genoemd.

Het gaat hier kortom om een prachtig Vlaams gebouw, dat recht heeft op een hoogwaardige culturele bestemming, en dat maximaal toegankelijk moet zijn voor kunstliefhebbers uit binnen- en buitenland.

Recentelijk heeft het Gentse stadsbestuur een beslissing genomen inzake de bestemming van Hotel d'Hane-Steenhuysse. Concreet werd beslist de dienst Monumentenzorg van de stad vanaf december 1999 onder te brengen in het Hotel d'Hane-Steenhuysse. Dit betekent dat heel de tweede verdieping zal worden benomen, en ook de zolderverdieping, twee lokalen op de eerste verdieping, die als vergaderzaal zullen gebruikt worden, alsook de gelijkvloerse verdieping, waar een entree- en wachtruimte en een secretariaat worden ondergebracht.

Men kan zich ernstig afvragen of deze beslissing van het Gentse stadsbestuur toelaatbaar is.

Alvast volgende vijf elementen lijken van belang.

Ten eerste is er het besluit van de Gentse gemeenteraad van juni 1980 zelf.

Ten tweede zijn er de voorwaarden waarbinnen de Vlaamse aankoopsubsidie werd toegekend, die duidelijk stellen dat het exclusief om een culturele bestemming moet gaan. Hierbij moet erop worden gewezen dat de huisvesting van een stedelijke dienst in dit monument iedere culturele bestemming van de overblijvende grote ruimtes in het gebouw onmogelijk maakt, onder meer bij gebrek aan noodzakelijke dienstruimtes.

Ten derde is er de functiewijziging, namelijk van culturele infrastructuur naar kantoorfunctie. Moet hiervoor geen bouwvergunning worden verleend door Arohm-AML (administratie Ruimtelijke Ordening, Huisvesting en Monumenten en Landschappen – afdeling Monumenten en Landschappen) ?

Ten vierde is er de meer dan waarschijnlijke schade aan de recente restauraties. Het gebruiken als kantoorruimte van de tweede verdieping zal meer dan waarschijnlijk leiden tot een onherroepelijke beschadiging van het tere behangpapier, waarbij het dan ook nog grotendeels gaat om papier gekleefd op opgespannen doek. Daarnaast kan de bureau-functie op de tweede verdieping leiden tot een overbelasting van de vloer, waardoor het recentelijk gerestaureerde plafondstucwerk op de eerste verdieping zwaar kan worden beschadigd.

1. Werd de minister op hoogte gebracht van de functiewijziging naar kantoorruimte van Hotel d'Hane-Steenhuysse ?
2. Is deze bestemmingswijziging in overeenstemming met de voorwaarden waarbinnen destijds de aankoopsubsidie werd verleend ? Zo neen, wat zijn de consequenties ?
3. Beschikt de stad Gent over de noodzakelijke wettelijke vergunning om deze functiewijziging door te voeren ?
4. Is het uit oogpunt van het algemeen belang toelaatbaar dat een monument dat uniek is, zowel uit het oogpunt van het pand zelf als uit het oogpunt van restauratie, grotendeels wordt afgesloten van het publiek ?
5. Is het toelaatbaar dat wordt overgegaan tot een functiewijziging die met grote waarschijnlijkheid zal leiden tot ernstige beschadigingen aan recente restauraties in dit wettelijk beschermd monument ?

N.B. Deze vraag werden eveneens gesteld aan de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Stedelijk Beleid, Huisvesting en Brusselse Aangelegenheden.

Gecoördineerd antwoord

1. Met betrekking tot de herbestemming van het Hotel d'Hane-Steenhuysse werd door de cel Monumenten en Landschappen in 1997 een vraag

gesteld aan het college van burgemeester en schepenen van de stad Gent.

Recentelijk werd in hoofdzaak de tweede verdieping in gebruik genomen door de dienst Monumentenzorg van de stad Gent. De overige waardevolle salons dienen trouwens nog verder te worden gerestaureerd.

Een volledige en/of definitieve visie rond de totale herbestemming werd ons nog niet meegegeeld.

2. De aanwending van deze – ook normaal niet publiek toegankelijke – verdieping voor deze dienst druist ons inziens niet in tegen de geest van de verplichting van het besluit van 1981.

Anders zou het zijn als technische en administratieve functies op de gelijkvloerse en eerste verdieping zouden worden ondergebracht, met andere woorden, als de conservatie- en publieke functies hier niet de uitsluitende functies zouden zijn. Dit is momenteel niet het geval en we hebben geen enkele reden om aan te nemen dat dit de intentie is.

De minister van Cultuur zal hierop nauwlettend toezien en de stad Gent van zijn standpunt op de hoogte brengen.

3. Bevoegdheid Ruimtelijke Ordening.
4. Noch in het decreet van 3 maart 1976 tot bescherming van monumenten en stads- en dorpsgezichten, noch in het besluit van de Vlaamse regering van 5 april 1995 houdende vaststelling van het premiestelsel voor restauratiewerken aan beschermde monumenten, is bepaald dat een openstelling voor het publiek verplicht is. De openstelling is een beslissing van de eigenaar.

Gezien het uitzonderlijk kunsthistorisch belang van het pand, zou een vorm van openstelling of toegankelijkheid wel wenselijk zijn.

5. Artikel 11, § 1 van bovenvermeld decreet bepaalt dat een eigenaar of vruchtgebruiker van een beschermd monument het dient te onderhouden en er dient voor te zorgen dat het in goede staat blijft en niet wordt ontsierd, beschadigd of vernield.

Voor dit monument geldt dit uiteraard ook voor het unieke interieur.

Het besluit van de Vlaamse regering van 17 november 1993 tot bepaling van de algemene voorschriften inzake instandhouding en onderhoud van de monumenten, bepaalt trouwens dat ingrepen aan het interieur en het plaatsen van technische uitrusting vergunningplichtig zijn.

**Vraag nr. 48
van 3 december 1999
van de heer ANDRE VAN NIEUWERKE**

BLOSO-sportcentra – Toegankelijkheid voor gehandicapten

De toegankelijkheid voor mindervalide sportbeoefenaars van de Bloso-sportcentra is een oud zeer. De vorige minister bevoegd voor Sport pleitte voor een zeer pragmatische benadering van het koninklijk besluit (KB) van 9 mei 1977, genomen in uitvoering van de wet van 17 juli 1975 betreffende de toegang van gehandicapten tot gebouwen toegankelijk voor het publiek. Zo werden bij de recente bouw van het sporthotel in het Bloso-centrum in Genk slechts voorzieningen getroffen die wettelijk minimaal verplicht zijn, doch er werd geen rekening gehouden met effectief gehandicaptengebruik.

Verschillende sportcentra hebben nood aan aanpassingswerken. De vraag van mindervalide gebruikers naar een aanpassing van het sportcentrum, en het zwembad in het bijzonder, in Blankenberge is trouwens groot. Het Bloso-centrum Julien Saelens in Brugge zou ook dringend moeten worden aangepast, opdat het jaarlijks internationaal tornooi rolstoelbasketbal ook in de toekomst verder kan worden georganiseerd.

Er kan ook worden geopteerd voor een sportcentrum dat specifiek is afgestemd op het gebruik door gehandicapten. Buitenlandse voorbeelden zijn er : Handisports in Parijs en Stoke Mandeville in Groot-Brittannië. Waar de sportcentra in Genk, Herentals, Gent en Nieuwpoort respectievelijk staan voor avontuursport, stages, topsport en watersporten, zou het sportcentrum Blankenberge uiterst geschikt zijn voor gehandicaptensport. In die zin zou de totale infrastructuur in de richting van gehandicaptensport kunnen worden geoptimaliseerd. Wat meteen betekent dat zwembad, atletiekpiste en overnachtingsinfrastructuur zouden kunnen aangepast worden voor mindervaliden.

1. Werden reeds initiatieven genomen om de sportcentra van het Bloso zoveel mogelijk aan te passen voor mindervaliden en zo ja, welke ?

- 2 Zijn er met name initiatieven in die zin gepland m.b.t. het sportcentrum van Blankenberge ?

Antwoord

In verband met de toegankelijkheid van de Bloso-centra voor gehandicapten werd bij de renovatie en de uitbouw van de Bloso-centra in Vlaanderen de laatste jaren rekening gehouden met :

- het koninklijk besluit van 9 mei 1977, genomen in uitvoering van de wet van 17 juli 1975 betreffende de toegang van gehandicapten tot gebouwen toegankelijk voor het publiek ;
- een pragmatische benadering in verband met het reële gebruik van de betrokken infrastructuur door gehandicapten. Zo werd in het sporthotel van het Bloso-centrum in Herentals slaapgelegenheid gecreëerd voor een twintigtal gehandicapten, die de accommodatie in het verleden reeds geregeld gebruikten.

Met betrekking tot de renovaties en aanpassingen die – in uitvoering van het Strategisch Plan voor Sportend Vlaanderen – in de eerstvolgende jaren in de Bloso-centra zullen worden uitgevoerd, zullen dezelfde principes worden gevolgd.

Wat specifiek het Bloso-centrum in Blankenberge betreft, wordt momenteel een zogenaamd "masterplan" voor dit centrum opgesteld. Dit gebeurt in overleg met de lokale en provinciale sportactoren. Gelet op de "eigenheid" die in elk Bloso-centrum wordt nagestreefd, werd in overleg met het stadsbestuur van Blankenberge de idee geuit om het Bloso-centrum in Blankenberge optimaal uit te rusten voor het gebruik door de verschillende groepen van gehandicapten. Naar analogie van de vermelde voorbeelden uit het buitenland zou Vlaanderen dan ook over een specifiek gehandicapten sportcentrum kunnen beschikken. Dit idee zal, in het kader van de opstelling van het masterplan, worden getoetst aan de reële behoeften én worden afgewogen tegen eventueel reeds bestaande voorzieningen in andere sectoren (bijvoorbeeld het sociaal toerisme). Bloso wenst zich namelijk niet concurrentieel tegenover deze sectoren op te stellen.

Indien een specifiek gehandicapten sportcentrum in Blankenberge zou worden gerealiseerd, lijkt het niet opportuun om het Bloso-centrum Julien Saelens eveneens maximaal aan te passen voor gehandicapten.

Aan de minimale toegankelijkheidsvoorwaarden voor gehandicapten zal evenwel ook in het Bloso-centrum Julien Saelens worden tegemoetgekomen, in afspraak met de geregelde gebruikers.

Vraag nr. 49 van 10 december 1999 van de heer HERMAN DE REUSE

Verlof voorafgaand aan pensionering – Personeelsplannen

Bij besluit van de Vlaamse regering van 5 oktober 1999 betreffende de toekenning van een verlof dat voorafgaat aan de pensionering van de ambtenaren van de diensten van de Vlaamse regering (Belgisch Staatsblad van 19 november 1999), wordt in de artikelen 2 en volgende verwezen naar een al of niet bestaand goedgekeurd personeelsplan.

1. Kan de minister een overzicht bezorgen van de entiteiten waar een dergelijk goedgekeurd personeelsplan bestaat ?
2. Waarom bestaat het niet en/of is het niet goedgekeurd in andere entiteiten ?

Bestaan er plannen om daar binnenkort iets aan te doen ?

Antwoord

1. Er bestaan tot op heden goedgekeurde personeelsplannen voor :
  - de binnenvaartbegeleiding van de administratie Waterwegen en Zeewezen binnen het departement Leefmilieu en Infrastructuur ;
  - de administratie Wetenschap en Innovatie binnen het departement Wetenschap, Innovatie en Media ;
  - de gemeenschapsinstellingen van bijzondere jeugdzorg (fase 1) binnen het departement Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur.
2. Voor een aantal andere entiteiten is de opmaak van de personeelsplannen lopende, of is de opstart daarvan in de loop van 2000 gepland.

De opmaak van de personeelsplannen past in een globale aanpak, waarbij vooreerst wordt nagegaan of de taken van de betrokken entiteit op een doelmatige wijze worden uitgevoerd en

welke verbeteringen daarbij kunnen worden aangebracht. De resultaten hiervan worden samengevat in een procesimplementatieplan dat door de functioneel bevoegde minister wordt goedgekeurd. Vervolgens wordt nagegaan hoeveel mensen van welke kwalificatie nodig zijn voor het goede verloop van de gekozen (al dan niet bijgestuurde) werkwijze. Dit personeelsplan wordt goedgekeurd door de functioneel bevoegde minister en de minister bevoegd voor Ambtenarenzaken.

Ten aanzien van deze globale aanpak nam de Vlaamse regering onder meer op 25 juli 1997 en 16 maart 1999 een aantal belangrijke beslissingen. Als gevolg daarvan werd op 31 maart 1999 de firma Arthur D. Little ingehuurd voor ondersteunende activiteiten ten aanzien van de opmaak van deze proces- en personeelsplannen. Medio 1999 werd een methodologische richtlijn goedgekeurd die de verschillende administraties toelaat om, hetzij in eigen beheer, hetzij met beperkte externe ondersteuning, hun proces- en personeelsplan uit te werken. De Vlaamse regering hechtte in dezelfde periode ook haar goedkeuring aan een reeks van veertien prioritaire projecten met externe ondersteuning. In de komende maanden zullen deze resulteren in goedgekeurde personeelsplannen.

In de loop van februari zal de Vlaamse regering een beslissing kunnen nemen met betrekking tot de opstart van een tweede golf van projecten met externe ondersteuning. Daarnaast worden in verschillende entiteiten projecten in eigen beheer opgestart.

Vraag nr. 50
van 10 december 1999
van de heer JOHN TAYLOR

Kabinetten – Raadgevers met rang van kabinetschef

Zie :

Minister-president van de Vlaamse regering,
Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden

Vraag nr. 38

van 10 december 1999

van de heer John Taylor

Blz. 579

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Patrick Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden.

Vraag nr. 51
van 14 december 1999
van de heer JOHAN MALCORPS

Klaverbladdreef Wilrijk (Antwerpen) – Bescherming

De Klaverbladdreef, een eeuwenoude en groene toegangsweg naar het Kasteel Klaverblad, op de grens tussen Hoboken, Aartselaar en Wilrijk, wordt met verdwijnen bedreigd door geplande woningbouw.

Toch is er een ruime consensus over de noodzaak om dit waardevolle groengebied te behouden als behorende tot de typische historische weilanden van de streek. Om die reden werd een procedure ingesteld om de dreef als landschap te beschermen.

Maar als men hier geen vaart achter zet, zal het te laat zijn.

Wat is de stand van zaken in dit dossier ?

Heeft de minister in gevallen als deze de mogelijkheid om de procedure te bespoedigen ?

Antwoord

Op vraag van de districtsraad van Wilrijk is de uitbreiding van de bescherming van het Kasteel Klaverblad met onmiddellijke omgeving door Monumenten en Landschappen in onderzoek genomen. De Klaverbladdreef maakt hiervan deel uit. Omdat het om het parkbos van het kasteel met de landelijke omgeving gaat, dient hiervoor de procedure voor een bescherming als landschap te worden aangewend.

Het dossier is echter nog niet afgewerkt ten gevolge van de complexiteit van de bestemmingen op het gewestplan Antwerpen in deze omgeving. De voorgestelde zone heeft gedeeltelijk de bestemming industriezone en is gelegen in de reservatiestrook van de grote ring rond Antwerpen. Het

meest noordelijke deel van de Klaverbladdreef ligt in het woongebied.

Artikel 12 van het decreet van 16 april 1996 houdende bescherming van landschappen, bepaalt dat de besluiten tot voorlopige of definitieve bescherming als landschap geen erfdiensbaarheden vaststellen die in absolute zin werken, of handelingen verbieden die met de geldende plannen van aanleg overeenstemmen, noch de verwezenlijking van die plannen en hun bestemmingsvoorschriften kunnen verhinderen. Zodoende kan de bescherming als landschap geen absolute garantie bieden voor het integrale behoud van dit gebied.

De recente wijziging van het gewestplan Antwerpen van 28 oktober 1998 heeft geen gunstige evolutie gebracht in dit gegeven, hoewel dit probleem bekend was. Dit heeft tot een uitstel van de dossierafhandeling geleid.

De afdeling Monumenten en Landschappen van de administratie Ruimtelijke Ordening, Huisvesting en Monumenten en Landschappen (Arohm) zal het dossier herbekijken en zal onderzoeken of een beperktere bescherming op voldoende wijze het voorgestelde te beschermen gebied kan vrijwaren. Het gaat dan ofwel om een inkringing van de begrenzing van het te beschermen landschap, ofwel om een beperking van de lijst van erfdiensbaarheden, waardoor een verwezenlijking van de bestemmingen op het gewestplan niet in absolute zin onmogelijk worden gemaakt.

**Vraag nr. 52
van 16 december 1999
van de heer MARINO KEULEN**

Wielerploeg Vlaanderen 2002 – Selectiecriteria

Tijdens de begrotingsbesprekingen in de Commissie voor Cultuur, Media en Sport hield ik een interventie over de toekomstplannen m.b.t. de wielerploeg Vlaanderen 2002. Van de minister vernam ik dat het de vaste wil is van de Vlaamse regering met die wielerploeg door te gaan (*Stuk 15 (1999-2000) – Nr. 5-D – red.*).

Terwijl de aanvankelijke bedoeling van "Vlaanderen 2002" louter een tewerkstellingsproject was, wil men evolueren naar een ploeg waar talentrijke jonge Vlaamse renners de kans krijgen om met de professionele wielersport kennis te maken.

Voor 2000 is in de begroting een ordonnanceringskrediet van 129 miljoen ingeschreven (programma

45.10 jeugd en sport, basisallocatie 3 3.3 3 ; krediet bestemd o.m. voor Topsport Vlaanderen 2002 VZW en de wielerploeg Vlaanderen 2002).

1. Welke renners (naam en voornaam) zijn bij Vlaanderen 2002 onder contract ?
2. Wat is de aanvangsdatum en looptijd van die contracten ?
3. Wie maakt de selectie onder de "solliciterende" renners ?
4. Welke criteria worden daarbij gehanteerd ?

Antwoord

De doelstellingen van het wielersportproject Vlaanderen 2002 gelden onverminderd. Deze ploeg past in een werkgelegenheidsbeleid waarbij jongeren de kans krijgen om door te stromen naar de job die zij wensen.

Als benadering is Vlaanderen 2002 uitgegroeid tot de kweekjiver van Vlaams talent voor het wielersportpeloton : Tom Steels, Mario Aerts, Kurt Van de Wouwer, Geert Verheyen en Stive Vermaut zijn enkele voorbeelden van deze succesvolle aanpak.

Wat de concrete vragen betreft, kan ik het volgende meedelen.

1. Renners bij Vlaanderen 2002 onder contract : Ben Berden, Wilfried Cretskens, Davy Daniëls, Geoffrey Demeyere, Stijn De Schoenmaecker, Kris Gerits, Jurgen Guns, Wesley Huvaere, Bjorn Leukemans, Jehudi Schoonacker, Tom Stremersch, Wesley Theunis, Erwin Thijs, Kristof Trouve, Tom Vannoppen, Jurgen Van Roosbroeck, Karel Vereecke, Andy Vidts.
2. Aanvangsdatum en looptijd contracten
3. Selectie solliciterende renners

De contracten verlopen zoals voor alle beroepsrenners via de Koninklijke Belgische Wielrijdersbond, hebben een duurtijd van één jaar en vangen aan op 1 januari.

De selectie wordt gemaakt door de sportieve leiding van de wielerploeg, met name de heer Roger Swerts, sportdirecteur, en de heer J.-P. Heyndrickx, tweede sportdirecteur.

4. Selectiecriteria

De selectie wordt gemaakt op grond van rapporten van de semi-professionele beloften-teams. Deze rapporten worden getoetst aan de inzichten en ervaringen van de sportdirectie, die de beste beloftevolle jongeren meermaals zelf aan het "werk" ziet, omdat heel wat wedstrijden kunnen worden beoefend door beroepsrenners en beloftes.

Vraag nr. 53
van 16 december 1999
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Ministerie Vlaamse Gemeenschap – Kosten straatnaamwijziging

Een deel van de Vlaamse administratie bevond zich tot voor kort in gebouwen gelegen aan de Emile Jacqmainlaan in Brussel. De gebouwen zijn gebleven, de straatnaam werd intussen omgedoopt tot Albert II-laan.

1. Welke kosten brengt dit met zich mee ?
2. Is er aangaande de naamsverandering enig overleg georganiseerd door de stad Brussel ?
3. Is er een vergoeding door de stad Brussel toegezegd voor de kosten die met die naamsverandering gepaard gaan ?

Zo neen, welke stappen heeft de Vlaamse overheid dan gezet om die kosten te recupereren ?

Antwoord

1. De kosten inherent aan de straatnaamwijziging zijn voor de administratie miniem, enerzijds omdat de hoofding van het in de pc's gebruikte briefpapier elektronisch werd veranderd, dus zonder kosten, en anderzijds omdat op de omslagen de straatnaamwijziging met een klever werd aangebracht. De omslagen met de oude straatbenaming en klever kunnen nog tot uitputting van de voorraad worden gebruikt.

De straatnaamwijziging werd ook in de pers opgenomen en de kostprijs voor deze publicatie bedraagt volgens de afdeling Communicatie en Ontvangst 282.530 frank. De wijziging van de nummers aan onze gebouwen bedraagt 10.000 frank voor het Ferrarisgebouw, en werd gratis uitgevoerd aan het Consciencegebouw.

2. De stad Brussel heeft overleg gepleegd met bewoners van de betrokken straat.

3. Neen, de Vlaamse overheid is de mening toegedaan dat de minieme kosten die gepaard gingen met de straatnaamsverandering niet moeten worden gerecupereerd.

DIRK VAN MECHELEN

VLAAMS MINISTER
 VAN ECONOMIE, RUIMTELIJKE ORDENING
 EN MEDIA

Vraag nr. 39
van 7 december 1999
van de heer WILFRIED AERS

VRT Journaal van de eeuw – "Zwarte Zondag"

Op maandag 24 november 1999 om 20.30 uur werd op Canvas het "Journaal van de eeuw" uitgezonden. In een terugblik op wat men "Zwarte Zondag" noemde, werd in de commentaar beweerd dat het Vlaams Blok een doorbraak bewerkstelligde met "(...) een nationalistische, egoïstische boodschap".

Is deze uitspraak in orde met de regelgeving inzake objectiviteit van de openbare omroep ? Is in een dergelijke commentaar een persoonlijke appreciatie van een partijprogramma wel op zijn plaats ?

Welke maatregelen werden er getroffen om, ook in dit programma, te streven naar meer objectiviteit ?

Antwoord

De letterlijke tekst van het commentaar luidde :

"Het Vlaams Blok heeft de traditionele politiek een opdoffer verkocht, met een nationalistische-egoïstische boodschap. De winnaars roepen "hoe-zee", de verliezers zien een zwarte zondag."

Met de omschrijving "nationalistisch-egoïstisch" (het koppelteken heeft wel degelijk belang) werd alleen verwezen naar de "Eigen volk eerst"-slogan die het Vlaams Blok hanteerde bij de verkiezingen.

De regelgeving inzake objectiviteit van de publieke omroep werd bijgevolg niet geschonden.

Vraag nr. 40
van 7 december 1999
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

VRT Levensbeschouwelijke uitzendingen – Erkende verenigingen

In het Belgisch Staatsblad van 11 november 1999 verscheen een besluit van de Vlaamse regering houdende de voorwaarden, procedure en duur van de erkenning van levensbeschouwelijke, politieke en sociaal-economische verenigingen voor het verzorgen van radio- en/of televisieprogramma's op de Vlaamse Radio- en Televisieomroep (VRT).

Er wordt een wijziging van de erkenningsvoorwaarden aangebracht, namelijk dat ten hoogste één representatieve levensbeschouwelijke vereniging per wettelijk erkende eredienst wordt erkend.

Graag kreeg ik van de minister hieromtrent de volgende bijkomende informatie.

1. Geldt dit voor mogelijk nieuwe kandidaten, of ook voor de bestaande verenigingen ?
2. Welke parameters hanteert de minister om te oordelen over de representativiteit van levensbeschouwelijke verenigingen ?
3. Is er in een beroepsprocedure voorzien voor verenigingen die hiertegen in beroep willen gaan ?

Antwoord

Overeenkomstig het besluit van de Vlaamse regering houdende de voorwaarden, procedure en duur van de erkenning van levensbeschouwelijke verenigingen voor het verzorgen van radio- en/of televisieprogramma's op de VRT werd, mede op suggestie van de Vlaamse Mediaraad, ingeschreven dat ten hoogste één representatieve vereniging per wettelijk erkende eredienst wordt erkend.

1. Die wijziging van de erkenningsvoorwaarden geldt zowel voor nieuwe kandidaten als voor de bestaande verenigingen.
2. Twee voorheen erkende verenigingen, namelijk de Protestantse Omroep en de Evangelische Radio- en Televisiestichting, hebben zich inmiddels aan deze bepaling aangepast en hebben één erkenning aangevraagd, namelijk voor Pro-Erts.
3. Er is geen beroepsprocedure.

Vraag nr. 42
van 10 december 1999
van mevrouw VEERLE DECLERCQ

Bouwvergunning Toyota Zeebrugge – Milieueffectrapport

Vorige zomer werd een bouwvergunning afgeleverd voor het aanleggen en inrichten van een industrieterrein ten behoeve van het Toyota-project in de polders achter de haven van Zeebrugge.

Deze Toyota-terreinen worden aangelegd ten koste van biologisch zeer waardevolle moerassen en waterrijke zilte polderweiden, die heel dicht bij de Europese vogel- en habitatrictlijngebieden "Poldercomplex" en "Zilte Poldergraslanden" gelegen zijn.

1. Werd er een voorafgaandelijk milieueffectrapport (MER) opgesteld ?
2. Werd overeenkomstig de bepalingen van artikel 8 van het besluit van de Vlaamse regering van 23 juli 1998 bij de behandeling van de bouwvergunningaanvraag voor het Toyota-project het advies van de afdeling Natuur van de administratie Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer (Aminal) gevraagd ?
3. Heeft de minister reeds overwogen om een deel van de beschermzone in het achterhavengebied van Zeebrugge te wijzigen van industrie- naar natuurgebied ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw.

Vraag nr. 45
van 10 december 1999
van de heer JOHN TAYLOR

Kabinetten – Raadgevers met rang van kabinetschef

Zie :

Minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden

Vraag nr. 38
van 10 december 1999
van de heer John Taylor
Blz. 579

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Patrick Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden.

Vraag nr. 46
van 16 december 1999
van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH

Buurtwegen – Omzendbrief 3 maart 1980

In verband met buurtwegen wordt vaak verwezen naar een ministeriële omzendbrief nr. 77bis van het ministerie van Openbare Werken, Bestuur Stedenbouw en Ruimtelijke Ordening van 3 maart 1980.

Is deze omzendbrief nog steeds van toepassing? Wat is de actuele draagwijdte van de wet op de buurtwegen van 10 april 1841? Hoe worden meer bepaald vandaag artikel 13 en volgende van deze wet toegepast? Belastingen in natura lijken mij niet meer van deze tijd. Of kunnen we stellen dat, alhoewel hiervoor geen juridische argumenten aanwezig zijn, de buurtwegen binnen de toepassing van gemeentelijke verordeningen vallen?

In stedenbouwkundige context spreekt men van "gelegen aan een goed uitgeruste weg". Maken de bevoegde diensten hier een onderscheid naargelang het al dan niet om een buurtweg gaat (bijvoorbeeld een buurtweg in een woonuitbreidingsgebied, voorzien van een zekere vorm van bedekking, openbare verlichting en openbare nutsvoorzieningen)? Zo ja, op basis waarvan?

Antwoord

Ik meen in de vraag drie delen te kunnen onderscheiden.

Wat de omzendbrief nr. 77bis betreft.

Deze omzendbrief nr. 77bis van 3 maart 1980 is niet opgeheven en is nog steeds van toepassing. De

omzendbrief stelt dat, indien men wenst te verkavelen en door het gebied een buurtweg loopt, men voor de afschaffing of verlegging van deze buurtweg nog de aparte procedure van de wet op de buurtwegen dient te volgen.

Wat de wet op de buurtwegen betreft.

Deze wet is niet opgeheven en nog steeds van toepassing. In de praktijk worden echter bijna enkel de artikelen 27, 28, 28bis en 29 nog toegepast. Ik wens te onderzoeken of, in het kader van de in het regeerakkoord opgenomen vereenvoudiging van de regelgeving, een opheffing van deze wet niet aangewezen is.

Wat de voldoende uitgeruste weg betreft.

Mijn administratie gaat uit van de feitelijkheid van de situatie, zonder het statuut van de weg (buurtweg of gemeenteweg) in rekening te brengen.

Vraag nr. 47
van 16 december 1999
van de heer JACQUES DEVOLDER

Bestemmingsgebieden – Jeugdhuizen

Er blijken heel wat problemen te rijzen rond de vestiging van jeugdhuizen uit oogpunt van correct bestemmingsgebied.

Sommige provinciale overheden en administraties oordelen blijkbaar dat een jeugdhuis enkel kan worden gevestigd in een gebied voor gemeenschapsvoorzieningen en openbare nutsvoorzieningen. Na een eerste onderzoek blijkt dat evenwel nergens zwart op wit in de regelgeving te zijn opgenomen.

Het zou mij ook sterk verbazen dat een jeugdhuis, dat toch gericht is op recreatieve activiteiten, bijvoorbeeld ook niet zou kunnen worden gevestigd in een recreatiezone.

Waarop baseren de bevoegde diensten zich m.b.t. tot de toegelaten bestemmingsgebieden voor jeugdhuizen?

Is er op dat vlak wel voldoende duidelijkheid in de regelgeving en is er eenduidige behandeling door de bevoegde diensten?

Antwoord

Mijn administratie deelt mij mee dat een gemeentelijk jeugdhuis in principe zowel in recreatiegebied, gebied voor gemeenschapsvoorzieningen en openbare nutsvoorzieningen, als woongebied kan worden opgericht. Het heeft een recreatieve functie, staat ten dienste van de gemeenschap en heeft een functie die nauw aansluit bij het wonen.

Uiteraard zal, wanneer een concrete bouwvraag wordt ingediend, aan de hand van de geplande functies kunnen en moeten worden afgewogen of dat ontwerp op die specifieke plaats thuishoort. Is de recreatieve functie voldoende belangrijk of niet? Is het ontwerp stedenbouwkundig verantwoord?

Dergelijke vragen kunnen pas aan de hand van een concreet ontwerp worden beoordeeld.

**Vraag nr. 48
van 16 december 1999
van de heer PATRICK LACHAERT**

Ambachtelijke zone Assenede – Bestemmingswijziging

Ingevolge het bijzonder plan van aanleg (BPA) op het grondgebied van Assenede, dat in 1990 door de toenmalige minister van Ruimtelijke Ordening werd goedgekeurd, stond de zone aan de Stoepestraat en aangelanden als ambachtelijke zone ingekleurd.

Diverse bedrijven, zoals onder meer ECA, Everaert en De Sutter, zijn in deze zone gesitueerd.

Thans blijkt dat ingevolge herziening van het gewestplan Gentse en Kanaalzone een strook van 120 meter langs beide zijden van de expresweg (N49) als reservatiestrook werd ingekleurd, zonder dat in enigerlei mate met de in het BPA aangegeven bestemming van de bewuste strook rekening werd gehouden.

Het gevolg hiervan is dat diverse bedrijven zich thans in een zone op het gewestplan bevinden waar ze niet thuishoren en dus zonevreemd zijn geworden, met alle gevolgen van dien.

In zijn antwoord op mijn schriftelijke vraag nr. 265 van 4 mei 1999 stelde de toenmalige minister van Ruimtelijke Ordening het volgende (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 14 van 11 juni 1999, blz. 1661 – red.*):

"1. Met het gedeeltelijke wijzigingsplan van het gewestplan Gentse en Kanaalzone (besluit van de Vlaamse regering van 28 oktober 1998) werd een reservatiestrook ingesteld voor de ombouw van de N49 tot hoofdweg (A11) en de aanleg van een spoorlijn tussen de haven van Antwerpen (Linkeroever) en Zeebrugge.

2. Op dit ogenblik wordt een nieuwe gewestplanwijziging gefinaliseerd waarbij het BPA opnieuw wordt opgenomen. Een besluit van de Vlaamse regering waarbij het ontwerpplan wordt vastgesteld, wordt eerstdaags verwacht.

3. Zolang geen nieuwe gewestplanwijziging is goedgekeurd, kunnen geen bouwvergunningen worden afgeleverd binnen deze zone."

Graag vernam ik derhalve de huidige stand van de procedure, met name of de Vlaamse regering reeds een besluit heeft uitgevaardigd waarbij het ontwerpplan werd vastgesteld.

Antwoord

Het ontwerpplan van het gewestplan Gentse en Kanaalzone werd op 8 juni 1999 door de vorige Vlaamse regering vastgesteld. De volgende paragraaf met betrekking tot de KMO-zone langs de N49 in Assenede werd opgenomen:

"Overwegende dat bij de definitief vastgestelde wijziging van het gewestplan Gentse en Kanaalzone, bij besluit van de Vlaamse regering van 28 oktober 1998, een deel van het bij besluit van de Vlaamse Executieve van 7 november 1990 goedgekeurde bijzonder plan van aanleg nr. 8 "bedrijventerrein voor industrieel-ambachtelijke niet vervuulende nijverheid" van de gemeente Assenede, buiten werking werd gesteld; dat deze toestand dient te worden rechtgezet en het bovengenoemde bijzonder plan van aanleg dient te worden opgenomen en bevestigd."

De begin- en einddatum voor het openbaar onderzoek voor deze nieuwe gewestplanwijziging is nog niet vastgelegd.

Bouwvergunningen binnen deze KMO-zone kunnen slechts worden afgeleverd wanneer deze nieuwe wijziging van het gewestplan Gentse en Kanaalzone definitief door de Vlaamse regering wordt vastgesteld.

Vraag nr. 50
van 21 december 1999
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Bilaterale samenwerking – China

Zie :

Vlaams minister van Onderwijs en Vorming
 Vraag nr. 39
 van 21 december 1999
 van de heer Luk Van Nieuwenhuysen
 Blz. 617

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door mevrouw Marleen Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming.

Vraag nr. 52
van 5 januari 2000
van de heer DOMINIEK LOOTENS-STAEL

TV Brussel – Erkenning

Artikel 55 van de decreten betreffende de radio-omroep en de televisie bepaalt dat een regionale omroep voor een periode van negen jaar wordt erkend. Deze erkenning kan worden verlengd met perioden van negen jaar.

Het Vlaams Commissariaat voor de Media (VCM) moet, indien het de erkenning niet wil verlengen, ten laatste een jaar voor het verstrijken van de erkenningstermijn de regionale omroep daarvan in kennis stellen.

Wanneer werd TV Brussel erkend als regionale omroep ?

Welke criteria gebruikt het VCM om een verlenging van de erkenning van een tv-omroep toe te staan ?

Welke onderzoeken worden daartoe verricht ?

Welke procedure wordt daarbij gevolgd ?

Is de procedure voor de verlenging van de erkenning van TV Brussel reeds opgestart en zo ja, wat is de stand van zaken ?

Werd daarbij rekening gehouden met het feit dat deze omroep zich niet heeft gehouden aan een aantal erkenningsvoorwaarden ?

Antwoord

1. Bij ministerieel besluit van 16 juni 1993 werd TV Brussel met ingang van 1 juli 1993 erkend als regionale televisie-omroep voor de duur van negen jaar.
2. Artikel 55, § 1, derde lid van de decreten betreffende de radio-omroep en de televisie, gecoördineerd op 25 januari 1995, bepaalt dat het Vlaams Commissariaat voor de Media, indien het de erkenning van een regionale omroep niet wil verlengen, uiterlijk één jaar voor het verstrijken van de erkenningstermijn de omroep hiervan in kennis moet stellen. Het Commissariaat heeft, wat TV Brussel betreft, hiervoor dus nog de tijd tot 30 juni 2001.
3. Ik verwijs naar mijn beleidsnota Media 2000 – 2004, waarin wordt gemeld dat het gehele regelgevend kader inzake regionale televisie tijdens de eerste helft van 2000 grondig zal worden geëvalueerd en bijgestuurd.
4. Ik voeg hier nog aan toe dat de erkenningen van de regionale omroepen ATV, AVS, WTV-Zuid en ROB-TV vervallen per 7 januari 2001.

Ik verneem dat het Commissariaat hiervan akte heeft genomen en niet is overgegaan tot de in sub 2 bedoelde inkennisstelling.

B. Vragen waarop werd geantwoord na het verstrijken van de reglementaire termijn

PATRICK DEWAELE

MINISTER-PRESIDENT
 VAN DE VLAAMSE REGERING,
 VLAAMS MINISTER VAN FINANCIEN,
 BEGROTING, BUITENLANDS BELEID
 EN EUROPESE AANGELEGENHEDEN

Vraag nr. 25
van 16 november 1999
van de heer MARINO KEULEN

Onroerende voorheffing – Vermindering bescheiden woningen – Folder

Dezer dagen krijgen de burgers de folder "onroerende voorheffing" in de bus. In deze brochure van de Vlaamse overheid en Cipal (Centrum voor Informatica Provincies Antwerpen en Limburg) wordt hun uitgelegd hoe de onroerende voor-

heffing wordt berekend en op welke verminderingen ze eventueel recht hebben.

Op pagina 3 in de binnenbladzijden van de folder wordt de korting uitgelegd waarop de eigenaars van een zogenaamde bescheiden woning recht hebben.

Hierin wordt vermeld (halverwege de rubriek "u woont in een bescheiden woning"): "In 1979 werden door het kadaster de kadastrale inkomens aangepast. Indien u voor deze aanpassing kon genieten van een vermindering voor een bescheiden woning én indien het nieuwe K.I. 40.000 fr. of minder bedraagt, heeft U eveneens recht op een vermindering van 25 %. Dat geldt niet als uw K.I. werd verhoogd tengevolge van verbouwingen. Dat geldt ook niet als u intussen nieuwe eigendommen heeft verworven of *indien u in 1979 niet de eigenaar van de woning was.*

Indien u minder dan 5 jaar geleden bij de bouw of de aankoop van een nieuwe bescheiden woning niet van een bouw- of aankooppremie heeft genoten, heeft u recht op een vermindering van 50 %. *Deze vermindering geldt gedurende 5 jaar, te tellen vanaf het jaar waarin de onroerende voorheffing voor het eerst verschuldigd was.* (...)

1. Uit deze vermelding leid ik af dat het begrip "bescheiden woning" ernstig wordt uitgehold. Meer bepaald uit de laatste regel van het eerste deel van de aangehaalde tekst "of indien u in 1979 niet de eigenaar van de woning was" (eerste cursivering).

Geldt met andere woorden de vermindering voor een bescheiden woning niet voor iemand die na 1979 eigenaar werd?

2. Uit het tweede deel blijkt dat de 50 %-vermindering voor een bescheiden woning termijngebonden, met name voor vijf jaar, wordt toegekend aan de eigenaars die in het verleden geen bouw- of aankooppremie hebben genoten (tweede cursivering).

Waarom geldt deze vermindering slechts voor een periode van vijf jaar en niet langer? Een bescheiden woning verandert – zonder verbouwingen – toch niet van karakter? Of krijgen de – inkomenszwakkere – eigenaars van dat soort woningen nadien een andere vorm van vermindering toegekend en zo ja, welke?

3. Werd het kabinet van de minister-president op enige wijze betrokken bij de redactie van deze

folder? Op zicht betreft het een lovenswaardig initiatief, maar veel te technisch.

Op welke wijze werd bij de redactie ervan met het begrip "klantvriendelijkheid" rekening gehouden?

4. Op hoeveel exemplaren (aantal) werd de folder gedrukt én verdeeld en wat is de totale kostprijs (druk- en verzendingskosten) van dit initiatief?

Antwoord

1. Volgens artikel 257 § 1, 1° van het Wetboek van de Inkomstenbelastingen 1992 kan de vermindering voor bescheiden woning (25 %) worden verleend indien het totale kadastraal inkomen van de gezamenlijke in het Vlaamse gewest gelegen onroerende goederen van de belastingplichtige eigenaar niet meer bedraagt dan 30.000 frank (niet-geïndexeerd). De woning dient volledig door de eigenaar betrokken te zijn.

Deze vermindering is niet gewijzigd door recente wetgeving en nog steeds van toepassing.

Artikel 260 van dit wetboek kent deze vermindering ook toe wanneer de grens van 30.000 frank wordt overschreden. De belastingplichtige die ze genoten heeft voor het aanslagjaar 1979, kan de vermindering genieten zolang hij zijn woning blijft betrekken, als het overschrijden van de grens van 30.000 frank uitsluitend het gevolg is van de algemene perekwatie van de kadastrale inkomens van toepassing met ingang van het aanslagjaar 1980. Bovendien mag het kadastraal inkomen van de gezamenlijke onroerende goederen van de belastingplichtige niet meer bedragen dan 40.000 frank.

2. De vermindering van 50 % is van toepassing met ingang van het jaar 1980 (wet van 19 juli 1979).

Artikel 257 § 2, 1° van het Wetboek van de Inkomstenbelastingen 1992 stipuleert dat, in geval van bescheiden woning, de vermindering van de onroerende voorheffing op 50 % wordt gebracht voor een tijdperk van vijf jaar, dat aanvangt met het eerste jaar waarvoor de onroerende voorheffing verschuldigd is. Het betreft hier een woning die de belastingplichtige heeft doen bouwen of nieuw gebouwd heeft aangekocht, zonder het voordeel van een in de desbetreffende wetgeving bepaalde bouw- of aankooppremie.

3. De redactie van de folder gebeurde door het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, de Belastingdienst voor Vlaanderen en de Dienst Afzonderlijk Beheer. De folder geeft bijkomende informatie aan de brede doelgroep van de eigenaars en hun huurders.

Het doel was aan deze doelgroep informatie te geven betreffende de juridisch-technische inhoud van de bestaande wetgeving over de onroerende voorheffing en haar wijzigingen door het decreet van 9 juni 1998.

In de folder wordt uitgelegd wat onroerende voorheffing is, hoe ze wordt berekend, wie recht heeft op een vermindering, hoe je de verminderingen verkrijgt en waar je terecht kan met bezwaren.

Bij de redactie van de folder hadden de drie instanties een bijzondere zorg voor helderheid ten opzichte van de burger, met het oog op correctheid, van de informatie.

4. De folder werd als bijlage verstuurd bij het aanslagbiljet. Er werden 2.750.000 exemplaren gedrukt. De drukkosten bedragen 1.680.250 frank. Er werd gekozen voor een uitvoering op dun papier met een gewicht van 80 gram, zodat geen bijkomende frankeringskosten voor de verzending dienen te worden betaald.

Vraag nr. 28
van 18 november 1999
van de heer MARINO KEULEN

Officieel bezoek aan Nederland – Resultaten

Op dinsdag 2 november 1999 bracht de minister-president een eerste officieel bezoek aan zijn Nederlandse collega, minister-president Wim Kok.

De minister-president omschreef bij die gelegenheid Nederland als ons (lees : Vlaanderens) prioritaire buurland. Naast taal- en culturele verwantschap zijn er ook concrete zakelijke dossiers die Vlaanderen en Nederland binden.

Volgens persberichten zijn in het onderhoud Kok-Dewael onder meer volgende drie dossiers ter sprake gekomen.

1. De verdieping van de Westerschelde : wat is concreet afgesproken m.b.t. maatregelen en/of initiatieven in dat verband ?

2. De aanleg over het historische tracé (via Roermond) van de zogeheten "IJzeren Rijn" : welke afspraken zijn hier gemaakt ?

3. De integratie van het LUC (Limburgs Universitair Centrum) en de UM (Universiteit Maastricht) : welke afspraken gelden hier ?

4. Werd rond de drie voormelde dossiers ook een tijdschema afgesproken en zo ja, wat zijn de termijnen terzake ?

Antwoord

Het contact heeft in een opperbeste sfeer plaats gehad en de beide partijen hebben grote bereidheid betoond om rekening te houden met elkaars standpunten en belangen.

Het betrof in eerste instantie een kennismakingsgesprek, waarbij de Nederlandse minister-president in de eerste plaats wenste te worden ingelicht over de gewijzigde politieke verhoudingen in Vlaanderen en de daaruit voortvloeiende gevolgen voor het beleid.

Met betrekking tot de concrete afspraken waarnaar de Vlaamse volksvertegenwoordiger vraagt, moet ik hem meedelen dat concrete afspraken maken, gelet op de aard van het gesprek en de stand van zaken van de dossiers – die steeds evolueren – niet onmiddellijk de bedoeling was. Een van de dossiers betrof zelfs een bevoegdheid van de federale regering, waarover de Vlaamse regering geen concrete afspraken kan maken.

Uiteraard heeft dergelijk gesprek wel als resultaat dat kennis wordt genomen van elkaars standpunten en dat, door de goede sfeer, de verdere behandeling van de dossiers zeker wordt gestimuleerd.

Vraag nr. 34
van 3 december 1999
van de heer MARINO KEULEN

DAB Schoonmaak – Kritiek Rekenhof

In zijn elfde boek met opmerkingen en informatie voorgelegd aan het Vlaams Parlement stelt het Rekenhof onder punt 12. Schoonmaak, 12.2. Resultaten van de rekeningencontrole, dat de dienst met afzonderlijk beheer (DAB) Schoonmaak een terugvorderingsfactuur van de kosten voor schoonmaakwerkzaamheden opgemaakt heeft voor 23.871 frank, terwijl hij als verantwoordingsstuk

maar een inkomende factuur van 4.743 frank kon voorleggen.

Daarnaast houdt de DAB geen inventaris van het vermogen bij, in strijd met artikel 15 van het besluit van de Vlaamse regering van 1 juni 1995 betreffende het financieel en materieel beheer van de DAB Schoonmaak.

Geconfronteerd met deze gegevens, antwoordde de toenmalige minister van Financiën en Begroting op 6 juli 1999 dat de niet correcte facturatie zou worden rechtgezet en dat de DAB zijn inventaris zou bijwerken (*Boek van het Rekenhof 1999, Stuk 36 (1999-2000) – Nr. 1, blz.194 – red.*).

1. Wanneer en op welke wijze werd de desbetreffende facturatie rechtgezet ?
2. Werkte de dienst met afzonderlijk beheer in het kader van artikel 15 van het besluit van de Vlaamse regering van 1 juni 1995 betreffende het financieel en materieel beheer van de DAB Schoonmaak zijn inventaris reeds bij ?
3. Om welke redenen was de inventaris niet tijdig bijgehouden ?

Antwoord

1. Op 10 juni 1999 werd een creditnota opgemaakt ten gunste van de afdeling Algemeen Milieu- en Natuurbeleid (Aminabel). Aangezien er geen facturen meer openstonden, werd het bedrag (19.128 fr.) op 28 juni 1999 teruggestort op het rekeningnummer van de begunstigde (091-2206071-29).
2. Alle vermogensgoederen werden door de DAB Schoonmaak geïnventariseerd. Dit is gebeurd na de managementovereenkomst met ISS. De vermogensgoederen werden immers pas overgedragen op het einde van de managementovereenkomst. Alle vermogensgoederen werden verzameld in een Excel-bestand, opgesplitst per gebouw. Bij de controle ter plaatse werd, op verzoek van het Rekenhof, de lijst van het Boudewijngebouw voor controle voorgelegd. Alle gegevens die op de fiche van het Boudewijngebouw voorkwamen, waren correct.

Het is dus niet juist dat er geen inventaris was. De inventaris was wel degelijk aanwezig, maar was niet conform de vorm beschreven in de instructies "geldvoorschotten". De inventaris werd bijgewerkt telkens er een wijziging was.

3. Het is niet juist dat er geen inventaris werd bijgehouden. De DAB Schoonmaak zal de gegevens overzetten van het Excel-bestand naar een Access-bestand dat qua vormgeving voldoet aan de onderrichtingen. Dit bestand zal, conform de afspraak van 6 juli 1999 met het Rekenhof, tegen eind 1999 volledig aangepast zijn.

MIEKE VOGELS

VLAAMS MINISTER
VAN WELZIJN, GEZONDHEID
EN GELIJKE KANSEN

Vraag nr. 32 van 18 november 1999 van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Magnetische resonantietomograaf – Erkenningen

Op 13 augustus 1999 werd het koninklijk besluit (KB) gepubliceerd tot vaststelling van het maximum aantal diensten waar een magnetische resonantietomograaf (NMR – nucleaire magnetische resonantie) met ingebouwd elektronisch telsysteem kan worden opgesteld.

Het is aan de Vlaamse minister bevoegd voor Volksgezondheid om deze diensten te erkennen. Voor de ziekenhuizen in Vlaanderen is een spoedige erkenning belangrijk.

Volgens het KB kunnen in 1999 nog 24 diensten in het Vlaamse gewest worden erkend. Vanaf 2000 kan dit aantal nog worden opgetrokken. Voor de universitaire faculteiten Geneeskunde is in een specifieke regeling voorzien.

1. Welke diensten in Vlaanderen draagt de minister voor om in 1999 te worden erkend ?
Welke specifieke maatstaven hanteert de minister voor deze erkenningen ?
2. Welke timing is er vooropgesteld voor de erkenning van andere diensten ?
Zijn hier dezelfde maatstaven van kracht ?

Antwoord

1. Bij de behandeling van de aanvragen ingediend in de periode 13 augustus 1999 tot en met 10 september 1999 – conform artikel 13bis, eerste lid van het KB van 27 oktober 1989 (1) – werd

een onderscheid gemaakt tussen de aanvragen van niet-universitaire ziekenhuizen en deze van de universitaire ziekenhuizen (UZ).

Aanvragen universitaire ziekenhuizen

De aanvragen voor het opstellen van een derde toestel in een erkende dienst in een universitair ziekenhuis ingediend conform artikel 13bis, eerste lid, van het KB van 27 oktober 1989 werden beoordeeld op basis van artikel 7 van voormeld KB.

Ingevolge dit artikel kan in een erkende dienst "medische beeldvorming" van een universitair ziekenhuis een derde toestel worden opgesteld indien het ziekenhuis minstens 55.000 opnamen per jaar heeft gerealiseerd (hetzij in 1998, hetzij gemiddeld over 1996, 1997 en 1998).

Ten minste twee derden zijn opnamen met minimaal één overnachting in het ziekenhuis. Als opnamen zonder overnachting worden enkel de maxi-, super- en dagziekenhuisforfaits in rekening gebracht. De opnamen in revalidatie-inrichtingen worden niet in aanmerking genomen.

Op basis van bovenvermeld artikel en aangezien er voor de universitaire ziekenhuizen programmatorisch geen beperking is gesteld van het aantal toestellen (universitaire ziekenhuizen die voldoen aan het criterium krijgen een derde toestel), werd aan het UZ Gasthuisberg in Leuven onmiddellijk een planningsvergunning verleend voor het opstellen van een derde toestel in de erkende dienst met NMR.

Niet-universitaire ziekenhuizen

De aanvragen voor de oprichting van een dienst waar een magnetische resonantietomograaf met ingebouwd elektronisch telsysteem staat opgesteld en voor het opstellen van een tweede toestel in een erkende dienst in een niet-universitair ziekenhuis, ingediend conform artikel 13bis, eerste lid van het KB van 27 oktober 1989 (2) werden beoordeeld aan de hand van volgende criteria.

De programmatie

Het aantal erkende diensten waar een magnetische resonantietomograaf met ingebouwd elektronisch telsysteem wordt opgesteld, wordt in 1999 beperkt tot 42, waarvan 24 diensten gelegen op het grondgebied van het Vlaamse ge-

west. De diensten in de universitaire ziekenhuizen zijn niet meegerekend in dit aantal.

Op 13 augustus 1999 waren er binnen het Vlaamse gewest 9 diensten erkend in niet-universitaire ziekenhuizen. Er kunnen bijgevolg 15 diensten bijkomend worden erkend in 1999.

De kenmerken van het ziekenhuis

Bij de toewijzing van de planningsvergunningen voor bijkomende diensten werd rekening gehouden met de kenmerken van het ziekenhuis, zoals bepaald in artikel 6 van het KB van 27 oktober 1989.

1° criterium (artikel 6, § 1 van het KB van 27 oktober 1989)

Voorzover het programmatorisch vastgestelde aantal van 24 diensten nog niet is bereikt door het aantal op 13 augustus 1999 reeds erkende diensten, kan er een dienst "medische beeldvorming" met een magnetische resonantietomograaf met één toestel worden opgericht in een ziekenhuis dat minstens 25.000 opnamen per jaar heeft gerealiseerd (hetzij in 1998, hetzij gemiddeld over 1996, 1997 en 1998).

Op basis van dit criterium worden er 4 diensten toegewezen (zie overzichtslijst als **bijlage**).

2° criterium (artikel 6, § 2)

Voorzover het aantal van 24 diensten voor 1999 nog niet is bereikt door het aantal op 13 augustus 1999 reeds erkende diensten en het aantal diensten toegewezen ingevolge artikel 6 § 1, kan een dienst worden opgericht in een ziekenhuis dat minstens 20.000 opnamen per jaar heeft gerealiseerd (hetzij in 1998, hetzij gemiddeld over 1996, 1997 en 1998).

Ten minste twee derden zijn opnamen met minimaal één overnachting in het ziekenhuis. Als opnamen zonder overnachting worden enkel de maxi-, super- en dagziekenhuisforfaits in rekening gebracht. De opnamen in revalidatie-inrichtingen worden niet in aanmerking genomen.

Op basis van dit criterium worden er 7 diensten toegewezen (zie overzichtslijst als **bijlage**).

3° criterium (artikel 6, § 3)

Voorzover het vastgestelde aantal van 24 diensten nog niet is bereikt door het aantal op 13 augustus 1999 reeds erkende diensten en het aantal diensten toegewezen in toepassing van

artikel 6, § 1 en § 2, kan in een erkende dienst een tweede toestel worden opgesteld in een ziekenhuis dat minstens 35.000 opnamen per jaar heeft gerealiseerd (hetzij in 1998, hetzij gemiddeld over 1996, 1997 en 1998).

Ten minste twee derden zijn opnamen met minimaal één overnachting in het ziekenhuis. Als opnamen zonder overnachting worden enkel de maxi-, super- en dagziekenhuisforfaits in rekening gebracht. De opnamen in revalidatie-inrichtingen worden niet in aanmerking genomen.

Op basis van dit criterium worden 4 toestellen toegewezen (zie overzichtslĳst als **bĳlage**).

4° criterium (artikel 6, § 4)

Voorzover het aantal van 24 diensten voor 1999 nog niet is bereikt door het aantal op 13 augustus 1999 reeds erkende diensten, verminderd met het aantal diensten waarvoor criterium 3 is toegepast en het aantal diensten toegewezen in toepassing van artikel 6, § 1 en 2, kan een dienst worden opgericht in een ziekenhuis dat minstens 15.000 opnamen per jaar heeft gerealiseerd (hetzij in 1998, hetzij gemiddeld over 1996, 1997 en 1998).

Ten minste twee derden zijn opnamen met minimaal één overnachting in het ziekenhuis. Als opnamen zonder overnachting worden enkel de maxi-, super- en dagziekenhuisforfaits in rekening gebracht. De opnamen in revalidatie-inrichtingen worden niet in rekening gebracht.

Aangezien door de toepassing van criteria 1, 2 en 3 het programmatorisch vastgestelde aantal van 24 diensten in 1999 werd bereikt, konden er op basis van dit criterium in 1999 geen diensten worden toegewezen. Dit geldt eveneens voor de toepassing van artikel 6, § 5 van het vermelde KB.

Alle aanvragen tot het verkrijgen van een planningsvergunning voor de oprichting van een dienst waarin een magnetische resonantietomograaf met ingebouwd elektronisch telsysteem wordt opgesteld in de niet-universitaire ziekenhuizen, werden groepsgewijs behandeld.

Aan de voorzieningen werd op 26 november 1999 een voornemen tot toekenning of weigering van een planningsvergunning betekend ingevolge artikel 9, § 3 van het besluit van de Vlaamse regering van 18 februari 1997 tot vast-

stelling van de procedure voor het verkrijgen van een planningsvergunning en een exploitatievergunning voor intramurale en transmurale voorzieningen.

Tegen dit voornemen kan door de voorzieningen tot uiterlijk dertig dagen na ontvangst van het voornemen eventueel bezwaar worden ingediend bij de Vlaamse Adviesraad voor Erkenning van Verzorgingsvoorzieningen (VAR). Deze periode loopt tot 27 december 1999. Pas na afhandeling van de ingediende bezwaarschriften door de Vlaamse Adviesraad zal worden overgegaan tot de definitieve toekenning van de planningsvergunning aan niet-universitaire ziekenhuizen en de erkenning van de betrokken dienst.

- Ingevolge het KB van 26 mei 1996 wordt het aantal diensten waar een magnetische resonantietomograaf met ingebouwd elektronisch telsysteem wordt opgesteld, vanaf het jaar 2000 beperkt tot 53, waarvan 30 diensten gelegen op het grondgebied van het Vlaamse gewest.

Dit betekent dat er 6 diensten bijkomend kunnen worden erkend vanaf 2000.

De aanvragen voor de oprichting van een dienst vanaf 2000 dienen te worden ingediend vóór 31 december 1999, conform artikel 13bis, tweede lid van het KB van 27 oktober 1989.

In ieder geval zullen ook de aanvragen ingediend voor de toewĳzing in 1999, opnieuw worden onderzocht in het kader van de toewĳzing van de 6 bijkomende diensten in het jaar 2000.

Indien de vraag het aanbod overschrijdt, zullen bijkomende criteria naar geografische spreiding en behoefte aan de activiteit worden ontwikkeld, die toelaten de toestellen op een objectieve wijze toe te wijzen.

De behandeling van deze aanvraagdossiers zal gebeuren na de definitieve toewĳzing/weigering van de vergunning voor het jaar 1999.

- KB van 27 oktober 1989 houdende vaststelling van de normen waaraan een dienst waarin een magnetische resonantietomograaf met ingebouwd elektronisch telsysteem wordt opgesteld, moet voldoen om erkend te worden als medisch-technische dienst, gewĳzigd door de koninklijke besluiten van 26 februari 1991, 21 juni 1994, 5 december 1994 en 26 mei 1999.
- KB van 26 mei 1999 tot vaststelling van het maximum aantal diensten waarin een magnetische resonantietomograaf met ingebouwd elektronisch telsysteem wordt opgesteld.

Toewijzing NMR-toestellen in 1999

Naam ziekenhuis	Toewijzing NMR algemene ziekenhuizen	Toewijzing NMR universitaire ziekenhuizen
	15	1
I Universitaire ziekenhuizen > 55.000 opnamen per jaar		
– Leuven, Universitaire Ziekenhuizen KU Leuven		1
II Ziekenhuizen ≥ 25.000 opnamen per jaar		
– Gent, Algemeen Ziekenhuis Sint-Lucas	1	
– Gent, Algemeen Ziekenhuis Maria Middelaars–Sint Jozef	2	
– Hasselt, Virga Jesseziekenhuis	3	
– Aalst, Algemeen Stedelijk Ziekenhuis	4	
III Ziekenhuizen ≥ 20.000 opnamen per jaar		
– Brasschaat, Klina	5	
– Ieper, Regionaal Ziekenhuis Jan Yperman	6	
– Deurne, Fusieziekenhuis Monica	7	
– Bonheiden, Imeldaziekenhuis	8	
– Mechelen, Algemeen Ziekenhuis Sint-Maarten	9	
– Oostende, Algemeen Ziekenhuis Damiaan	10	
– Antwerpen, Sint-Vincentiusziekenhuis	11	
IV Tweede toestel in ziekenhuizen ≥ 35.000 opnamen per jaar		
– Genk, Ziekenhuis Oost-Limburg	12	
– Brugge, Algemeen Ziekenhuis Sint-Jan	13	
– Gent, Algemeen Ziekenhuis Sint-Lucas	14	
– Antwerpen, Algemeen Ziekenhuis Middelheim	15	

Vraag nr. 37
van 24 november 1999
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Beroepsactieve zorgverstrekkers – Gegevens

Om een gezondheids- en welzijnsbeleid uit te stippen, is het nodig te weten hoeveel zorgverstrekkers er beroepsactief zijn. Ook voor het onderwijs en voor de werkgelegenheid zijn deze cijfers belangrijk.

De Vlaamse overheid kreeg deze informatie onrechtstreeks en slechts gedeeltelijk, antwoordde voormalig minister Wivina Demeester op mijn schriftelijke vraag terzake (*Bulletin van Vragen en*

Antwoorden nr. 9 van 13 februari 1998, blz. 1262 – red.). De regering had geen zicht op het aantal werkende zorgverstrekkers.

Om dit te verhelpen, werd binnen de administratie Gezin en Maatschappelijk Welzijn een Geïntegreerd Welzijnsinformatiesysteem (Gewis) ontwikkeld om onder andere deze gegevens te verzamelen. Vanaf 1 januari 1999 zou het systeem operationeel zijn, zodat Vlaanderen vanaf 2000 beschikt over de gegevens.

Graag had ik van de minister vernomen of Gewis operationeel is en of men het aantal actieve zorgverstrekkers in Vlaanderen kent ?

Antwoord

Gewis is nog niet operationeel en bijgevolg kent men het aantal actieve zorgverstrekkers in Vlaanderen nog niet.

Ten gevolge van zware technische problemen die slechts zeer moeizaam konden worden opgelost door de ontwikkelaar, de firma Cipal (Centrum voor Informatica Provincies Antwerpen en Limburg), en ten gevolge van een personeelwisseling binnen de administratie Gezin en Maatschappelijk Welzijn, werd pas midden 1999 een intersectorale module van Gewis afgeleverd die kon worden getest door enkele voorzieningen.

Uit deze testfase kwamen nog enkele fouten en vragen tot minimale aanpassingen naar voor. Na herhaalde pogingen van Cipal en opnieuw testen door de medewerkers van het Informatiesteunpunt van de administratie Gezin en Maatschappelijk Welzijn, werden de fouten uiteindelijk opgelost en de kleine aanpassingen aangebracht.

Uit een laatste test (begin december 1999) van het systeem op verschillende computerplatformen bleek echter dat er soms nog problemen opduiken bij de installatie van het registratiepakket. In een specifiek geval had de installatie van het pakket zelfs tot gevolg dat de softwarepakketten Word en Excel niet meer konden worden opgestart. Bijgevolg werd aan Cipal de opdracht gegeven om voor deze (nieuwe) problemen een oplossing te zoeken.

Tot op heden is er dus nog steeds geen intersectorale module die, zonder risico's, kan worden gebruikt.

Op basis van de ervaringen van de testende voorzieningen werd door de stuurgroep van Gewis, op de vergadering van 22 september 1999, beslist om de intersectorale module niet te implementeren binnen de sectoren. De intersectorale module zou wel de inhoudelijke en technische basis vormen voor de ontwikkeling van de sectorale modules (waarin de sectorspecifieke registratienoden worden opgevangen).

Onderstaande planning voor de implementatie van de sectorale modules werd opgemaakt :

- autonome centra algemeen welzijnswerk : medio 2000 ;
- voorzieningen bijzondere jeugdbijstand : maart 2001 ;
- diensten gezinszorg : september 2001 ;

- andere sectoren : opmaak concrete planning : 2000.

Concreet werd een aanvang genomen met de ontwikkeling van de sectorale module voor de autonome centra algemeen welzijnswerk.

Met de ingebouwde centra algemeen welzijnswerk, die een eigen registratiesysteem (in ontwikkeling) hebben, wordt momenteel overleg gepleegd om tegen maart 2003 een volledige afraad over het jaar 2002 te krijgen van de gegevens die binnen de intersectorale module van Gewis als verplicht aan te leveren zijn opgenomen. In tussentijd leveren zij een gedeeltelijke afraad die overeenstemt met de gegevens die momenteel in hun (nog niet aangepast) systeem worden bijgehouden.

In het kader van een globaal datacommunicatieproject voor de rusthuizen wordt reeds gewerkt aan de sectorale module voor deze sector.

Ook de aanpassing van de huidige OCMW-registratie wordt in het vooruitzicht gesteld.

Vraag nr. 39

van 26 november 1999

van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Ouderenbeleid – Gedetineerden

Vlaanderen is verantwoordelijk voor het ouderenbeleid. Dit geldt voor ouderen in alle mogelijke omstandigheden.

Ook in gevangnissen zitten ouderen. Volgens de gegevens van de federale minister van Justitie zijn er 196 zestigplussers opgesloten, waarvan 41 ouder dan 70 jaar. Ze hebben de moed niet om nog te werken aan een later nieuw leven. Deze groep heeft blijkbaar weinig andere tijdsbesteding dan tv kijken. Ouderdomsverschijnselen worden niet aangepast opgevangen. Wanneer er dementieverschijnselen optreden, is er geen aangepaste behandeling.

1. Hoeveel m/v ouder dan 60 jaar verblijven in de gevangnissen gelegen op Vlaams grondgebied ?
2. Welke specifieke projecten zijn er reeds opgezet door de Vlaamse overheid om oudere gevangenen menswaardig te behandelen ?

Antwoord

Wat haar eerste vraag betreft, kan ik de Vlaamse volksvertegenwoordiger meedelen dat het bijhouden van statistische gegevens betreffende de gede-

tineerdenpopulatie een bevoegdheid is van het ministerie van Justitie. Derhalve zijn er op dit ogenblik op het niveau van de Vlaamse Gemeenschap hieromtrent geen cijfers beschikbaar. Ik besliste echter onlangs een onderzoeksoopdracht toe te wijzen aan het Limburgs Universitair Centrum met het oog op het aandragen van gegevens inzake het profiel en de noden en verwachtingen van de gedetineerden in Vlaamse gevangenissen. Dit onderzoek dient afgerond te zijn tegen eind 2000 en zal ook nadere gegevens betreffende ouderen in de strafinrichtingen bevatten.

Wat haar tweede vraag betreft, kan ik antwoorden dat een rechtsgelijke toegang tot de hulp- en dienstverlening vanuit de Vlaamse Gemeenschap voor alle gedetineerden wordt nagestreefd, dus ook voor bejaarde gedetineerden.

De vorige Vlaamse regering besliste op 8 juni 1999 een strategisch plan te laten opmaken voor een geïntegreerde aanpak van de hulpverlening aan gedetineerden met het oog op hun sociale reïntegratie. Ik sluit mij ten volle aan bij deze beslissing en wil zo snel mogelijk overgaan tot het opstarten van de uitvoering ervan.

Op dit ogenblik wordt een stuurgroep gevormd met vertegenwoordigers van de verschillende departementen van de Vlaamse Gemeenschap, met vertegenwoordigers van het werkveld en met vertegenwoordigers van het ministerie van Justitie.

Het is de bedoeling dat dit strategisch plan tegen eind juni 2000 wordt uitgewerkt.

Dit strategisch plan zal onder meer de volgende elementen bevatten :

- de missie en de krachtlijnen van een inclusief en gecoördineerd beleid ten aanzien van gedetineerden ;
- de strategische doelstellingen die aangeven welke resultaten de Vlaamse overheid met het gevoerde beleid wil bereiken ;
- de kritische succesfactoren die de strategie aangeven die moet worden gevolgd, wil het overheidsoptreden succesvol zijn en wil men de vooropgestelde resultaten daadwerkelijk bereiken.

Vanzelfsprekend zal bij de opstelling van dit strategisch plan ook rekening worden gehouden met de noden en behoeften van bejaarde gedetineerden.

Vraag nr. 40
van 1 december 1999
van mevrouw INGRID VAN KESSEL

Niet-dringend ziekenvervoer – Erkenningsnormen

Een recent bericht in de Artsenkrant van 29 oktober 1999 met als titel "Dringende medische hulp en ziekenvervoer lopen in het 100" brengt de problematiek op de voorgrond van de normen waaraan de diensten voor niet-dringend liggend ziekenvervoer moeten voldoen om te worden erkend.

Deze reglementering werd vastgelegd bij koninklijk besluit van 29 april 1999 van de toenmalige minister van Volksgezondheid Marcel Colla (Belgisch Staatsblad van 13 augustus 1999). Dit besluit voerde als wettelijke grondslag artikel 44 van de wet op de ziekenhuizen aan, gecoördineerd op 7 augustus 1987, dat aan de Koning de bevoegdheid geeft om de regeling inzake medische apparatuur geheel of gedeeltelijk uit te breiden tot de medische diensten en medisch-technische diensten, ongeacht of deze in ziekenhuisverband zijn opgericht. De Koning kan tevens de normen bepalen waaraan de diensten moeten beantwoorden om als medische dienst en medisch-technische dienst te worden erkend.

Hiermee ging de federale minister echter zijn bevoegdheid te buiten. Het advies van de Raad van State is duidelijk: de federale regering is onbevoegd.

De toenmalige minister van Volksgezondheid zette nochtans door. De impasse waartoe dit heeft geleid, is inmiddels voldoende bekend : vanuit de sector werden verzoeken tot schorsing en nietigverklaring van het koninklijk besluit ingediend en de geplande termijn waarop de nieuwe normering van kracht zou worden, is inmiddels overschreden.

Ik verneem dat de huidige minister van Volksgezondheid Magda Aelvoet de procedure wil opschorten en op basis van overleg met de gemeenschappen tot een akkoord wil komen.

1. Welke concrete stappen werden inmiddels gezet vanuit de Vlaamse regering om terzake zelf regelgevend op te treden indien noodzakelijk ?
2. Welk standpunt neemt de minister in ten aanzien van de federale minister van Volksgezondheid ?
3. Heeft de opschorting van de procedure concrete gevolgen voor de diensten die vandaag het niet-dringend ziekenvervoer in Vlaanderen verzorgen ?

Antwoord

1. De noodzaak van een reglementering "niet-dringend liggend vervoer" werd door de Vlaamse Gemeenschap nog niet onderzocht.

In het licht van de federale initiatieven terzake is het wel aangewezen een standpunt daaromtrent in te nemen.

2. De Vlaamse Gemeenschap heeft een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing ingediend bij de Raad van State van het koninklijk besluit van 29 april 1999 tot bepaling van een organieke regeling en normen waaraan de diensten voor niet-dringend, liggend ziekenvervoer moeten voldoen om erkend te worden als medisch-technische dienst zoals bedoeld in artikel 44 van de wet op de ziekenhuizen, gecoördineerd op 7 augustus 1987 (Belgisch Staatsblad van 13 augustus 1999), en tegen het wijzigingsbesluit van 22 oktober 1999 (BS van 23 november 1999).
3. De overgangsbepalingen (artikelen 16 tot en met 18) van het KB traden, normaal gezien, in werking op 1 november 1999. Van dan af aan moesten ambulanciers en ziekenwagens aan een aantal voorwaarden voldoen.

Het wijzigingsbesluit van 22 oktober 1999 had de bedoeling de inwerkingtreding op te schorten tot "op een door Ons (de Koning en de ministers Frank Vandenbroucke en Magda Aelvoet) te bepalen datum". Spijtig genoeg werd een verkeerd artikel vermeld in dit wijzigingsbesluit. Als de inwerkingtreding geldig is opgeschort, moeten de diensten geen initiatieven nemen en ondervinden ze geen gevolgen van deze wetgeving.

**Vraag nr. 45
van 2 december 1999
van de heer LEO PEETERS**

Vlaamse administratie – Gehandicapten

Onze huidige samenleving is zodanig georganiseerd dat van iedere potentiële werknemer wordt verlangd dat hij of zij zich flexibel en mobiel opstelt tegenover de onderneming. Bijgevolg blijft het voor gehandicapten die over de nodige capaciteiten beschikken, toch moeilijk om zich waar te maken in deze bedrijfswereld. Hun handicap heeft ongetwijfeld een weerslag op hun flexibiliteit en mobiliteit.

Door de jaren heen heeft men vervolgens getracht dergelijke discriminaties weg te werken via het invoeren van allerlei gunstige aanwervingsmaatregelen in de privé-sector.

In de openbare diensten van de Vlaamse Gemeenschap werden maatregelen genomen waarbij de betrokken afdelingen werden verplicht om een bepaald minimumpercentage mindervaliden in dienst te nemen. Op die wijze bevorderde men de tewerkstelling van deze doelgroep binnen de Vlaamse openbare diensten.

Het betreft hier echter een minimumpercentage, zodat de besturen dit percentage mogen overschrijden.

1. Hoeveel gehandicapten worden op dit ogenblik tewerkgesteld in de administratie en de diverse VOI's (Vlaamse openbare instellingen) die onder de bevoegdheid van de minister vallen ?
2. Kan de minister de evolutie weergeven van deze vorm van tewerkstelling over de laatste jaren ?
3. Werden reeds speciale programma's uitgewerkt om een verhoogde indienstneming van gehandicapten te bevorderen en zo ja, welke en voor welke functies ?

N.B. Deze vraag werd gesteld aan alle ministers.

Gecoördineerd antwoord

1. Artikel VI, 25 van het Vlaams Personeelsstatuut (VPS) bepaalt dat het contingent personen met een handicap dat prioritair en op basis van de vacatures binnen de niveaus D en E werk krijgt, 2 % bedraagt van het aantal betrekkingen op de personeelsformatie. Dit artikel betekent dat er een mathematisch quotum van 2 % van het aantal formatiebetrekkingen van de niveaus D en E wordt gereserveerd.

Deze personen worden aangeworven via het Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap (VFSIPH) in overleg met het Vast Wervingssecretariaat (VWS) en de centrale wervingsdienst van het ministerie. Voor de andere niveaus worden zij aangeworven via de gewone procedure van het vergelijkend aanwervingsexamen georganiseerd door het Vast Wervingssecretariaat.

Voor de Vlaamse openbare instellingen met een analoog personeelsstatuut geldt eenzelfde regeling.

Onder "personen met een handicap" wordt verstaan : personen die ingeschreven zijn bij het Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap.

Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap

Aantal personen met een handicap dat volgens voornoemde regel prioritair moet worden aangeworven en het aantal vastbenoemde personen met een handicap op 13 juli 1999 (bij het aantreden van de nieuwe Vlaamse regering) :

Niveau	Aantal prioritair aan te werven personen met handicap	Aantal vastbenoemde personen met een handicap op 13.07.1999
D	49	19
E	30	49
Totaal	79	68

Wat het aantal betrekkingen op de personeelsformatie betreft, werd enkel rekening gehouden met de betrekkingen in de A-kolom ; dit zijn de niet-uitdovende betrekkingen.

Het aantal personen met een handicap in de niveaus D en E (68) bedraagt 1,70 % van het totaal aantal betrekkingen in deze niveaus op de personeelsformatie (3.993). Niet alle betrekkingen opgenomen op de personeelsformatie zijn evenwel ingevuld en ook in de andere niveaus zijn personen met een handicap statutair benoemd : 6 in niveau A, 2 in niveau B en 16 in niveau C. Dit brengt het algemeen totaal voor het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap op 13 juli 1999 op 92.

Het aantal contractuele personeelsleden met een handicap bedraagt 3 : 1 van niveau A en 2 van niveau E.

Sedert het aantreden van de huidige regering werden 2 personen met een handicap bijkomend vast benoemd in niveau E en geen in de andere niveaus.

Vlaamse Openbare Instellingen

Vlaamse openbare instelling	Niveau					Totaal
	A	B	C	D	E	
Bloso			3	3	2	8
Dienst voor de Scheepvaart		1	1	3	5	10
Export Vlaanderen						0
Instituut voor Bosbouw en Wildbeheer						0
Instituut voor Natuurbehoud						0
IWT						0
Kind & Gezin						0
Openb. Psychiatrisch Ziekenhuis Geel			2		1	3
Openb. Psychiatr. Ziekenhuis Rekem						1
OVAM						2
Toerisme Vlaanderen						2
VDAB						23
VITO						0
VFSIPH	2	2	7	7	1	19
Vlaamse Huisvestingsmaatschappij	1	1		1		3
Vlaamse Landmaatschappij						1
Vlaamse Milieumaatschappij						3
De Lijn						0
VRT						9
NV Zeekanaal						0
Totaal						74

N.v.d.r.

Bloso : Commissariaat-Generaal voor de Bevordering van de Lichamelijke Opvoeding, de Sport en de Openlucht recreatie

IWT : Vlaams Instituut voor de Bevordering van het Wetenschappelijk-Technologisch Onderzoek in de Industrie

OVAM : Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest

VDAB : Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding

VITO : Vlaamse Instelling voor Technologisch Onderzoek

VFSIPH : Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap

2. Evolutie van het aantal tewerkgestelde gehandicapten in het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap :

Niveau	Aantal
Toestand op 01.01.95/96/97	
A	7
B	2
C	16
D	20
E	47
Totaal	92

Toestand op 01.01.1998

A	7
B	2
C	12
D	19
E	47
Totaal	87

Toestand op 01.01.1999

A	6
B	2
C	11
D	18
E	46
Totaal	83

Toestand op 01.01.2000

A	6
B	2
C	10
D	17
E	45
Totaal	80

3. Gezien de specifieke opdracht van het Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap bepaalt het personeelsstatuut in deze instelling dat het minimumquotum inzake de tewerkstelling van deze doelgroep voor de niveaus D en E wordt uitgebreid naar alle niveaus. Het minimumaantal, dat aldus op 6 werknemers wordt vastgesteld, wordt door de te-

werkstelling van 19 gehandicapten ruim overschreden.

In het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap en de andere VOI's worden geen speciale positieve acties gevoerd voor bijkomende aanwervingen bovenop de 2 %-regel. In alle departementen geldt de regel dat personen met een handicap die voldoen aan de kwalificaties van de functie, een gelijke kans krijgen bij aanwerving.

**Vraag nr. 50
van 10 december 1999
van mevrouw INGRID VAN KESSEL**

Ziekenhuisnormen – Handhavingsbeleid

Reeds verschillende jaren worden in de ziekenhuizen de klinische en verpleegkundige gegevens geregistreerd (MKG en MVG). De Vlaamse overheid kan hierover niet beschikken. Omgekeerd beschikt de federale overheid niet over de Vlaamse gegevens van de erkende voorzieningen. Reeds meerdere keren is gesteld dat de terugbetaling van niet-erkende diensten zou moeten worden gestopt, bijvoorbeeld de CT-scan (computertomograaf) en NMR (nucleaire magnetische resonantie).

In de huidige stand van de wetgeving omtrent de zware medisch-technische diensten bezorgt de minister bevoegd voor de erkenningen aan de federale minister van Volksgezondheid kennisgevingen omtrent enerzijds de toekenning van de erkenning en anderzijds de intrekking van de erkenning en de motieven hiervoor.

Daarnaast is er ook het repressieve luik van de wetgeving. De inspectiediensten van de gemeenschappen kunnen ter plaatse gaan en in geval van vaststelling van inbreuken op de normering overgaan tot de opmaak van een proces-verbaal, waarbij wordt vastgesteld dat een toestel wordt geëxploiteerd in een dienst "medische beeldvorming" die niet aan de normen voldoet.

In het verleden is alvast gebleken dat niemand zich echt geroepen voelt om deze handhavingsbevoegdheden uit te oefenen. De gemeenschappen verwijzen naar het Riziv en de federale overheid, en andersom.

Wanneer de visitatie van ziekenhuizen effectief wil zijn, zou het toch veel beter zijn om over zoveel mogelijk gegevens te beschikken, zodat hetzelfde werk geen twee keer hoeft te gebeuren.

Graag had ik van de minister daaromtrent een verduidelijking gekregen.

1. Wat is de taakverdeling m.b.t. het handhavingsbeleid op basis van de wettelijke regeling ?
2. Wie houdt zich concreet bezig met het verrichten van de nodige vaststellingen, zowel in als buiten de ziekenhuizen ?
3. Wie staat in voor de adequate reactie en het doen respecteren van de erkenningsnormen en de regels m.b.t. financiering van medische prestaties verricht in een infrastructuur die hiervoor niet erkend is ?

Antwoord

Ik wacht nog op aanvullende gegevens van de administratie, waardoor ik nog geen antwoord kan formuleren, waarvoor mijn excuses.

Vraag nr. 54
van 16 december 1999
van de heer FRANCIS VERMEIREN

Maatschappelijk opbouwwerk – Kritiek Rekenhof

Bij zijn controle van de subsidiëring van de instituten en instellingen voor maatschappelijk opbouwwerk, werkzaam onder de bepalingen van het besluit van de Vlaamse regering van 31 juli 1991, heeft het Rekenhof in 1998 vastgesteld dat er in het jaarverslag geen melding werd gemaakt van een overzicht en een evaluatie van de werking van de voorzieningen volgens de door de minister te bepalen modaliteiten.

Er werd door de toenmalige minister van Welzijn beloofd dat de regelgeving voor de sector maatschappelijk opbouwwerk in het najaar 1999 zou worden getoetst aan de bepalingen van het kwaliteitsdecreet. Toch was er nog geen sprake van het vastleggen door de minister van modaliteiten voor het jaarverslag. Volgens de minister zou de nieuwe regeling ten volle voldoen aan kwaliteitsborging en -bewaking.

Dit antwoord kon het Rekenhof niet bevredigen, omdat enerzijds de jaarlijkse administratieve instructies voor het opstellen van de afrekening en het jaarverslag zouden kunnen dienen als basis voor de vereiste ministeriële richtlijnen, en er anderzijds stelselmatig verslagen moeten worden opgesteld over inspecties en beoordelingen.

De minister meldde daarop dat de administratie in het najaar 1999 een voorstel van onderrichtingen zou formuleren (Boek van het Rekenhof 1999, blz. 119).

1. Heeft de administratie de minister reeds in kennis gesteld van het voorstel van onderrichtingen ?
2. Werd reeds overgegaan tot een toetsing van de sector maatschappelijk opbouwwerk aan de bepalingen van het kwaliteitsdecreet ?
3. Werden de modaliteiten voor het opstellen van het jaarverslag reeds vastgelegd ?

Antwoord

Naar aanleiding van de opmerkingen van het Rekenhof inzake de controle van de subsidiëring van de instituten en instellingen voor maatschappelijk opbouwwerk, kan ik meedelen dat :

- aan de vraag voor het Rekenhof tot de opmaak van beoordelingen inzake de evaluatie van de werking van de instituten en instellingen voor maatschappelijk opbouwwerk voor het jaar 1998 is voldaan ;
- de sectorspecifieke kwaliteitseisen zoals bepaald in het kwaliteitsdecreet, zijn opgesteld in samenspraak met de sector (tijdens de periode september 1998 – juni 1999) ;
- het besluit van de Vlaamse regering van 31 juli 1991 dient te worden gewijzigd om
  - a) de sectorspecifieke kwaliteitsvereisten in te voeren ;
  - b) de modaliteiten voor het opstellen van het jaarverslag te bepalen en vast te leggen ;
- voor het jaarverslag 1999 er nu een ontwerp van model naar de voorzieningen is gestuurd, om dit te laten toetsen aan de operationaliseerbaarheid ervan.

Vraag nr. 55
van 16 december 1999
van mevrouw PATRICIA CEYSENS

Adoptielijn – Erkenning en subsidiëring

Op 13 december 1999 ging de zogenaamde "Adoptielijn" van start. Dit particulier initiatief in het kader van de nazorg rond internationale adoptie bestaat uit een hulplijn waar adoptiekinderen te

recht kunnen met al hun vragen. Het project werd blijkbaar erkend door Kind en Gezin.

Een dergelijk initiatief is echter niet vervat in het decreet van 15 juli 1997 inzake de interlandelijke adoptie, noch in het besluit van de Vlaamse regering van 20 oktober 1998 terzake.

De erkenning van dit specifieke project door Kind en Gezin past dus blijkbaar binnen een ander geheel.

1. In welk kader werd dit project erkend en wat zijn de erkenningscriteria ?

Wat is de duur van de erkenning en wanneer, door wie en volgens welke modaliteiten zal een evaluatie van dit project plaatsvinden ?

2. Wordt dit project gesubsidieerd door Kind en Gezin of door de Vlaamse Gemeenschap en zo ja, voor welk bedrag en vanuit welke begrotingspost ?
3. Werden, naast dit project, ook nog andere projecten in het kader van de internationale adoptie, die niet gevat zijn door het decreet terzake, door Kind en Gezin erkend en zo ja, welke en volgens welke criteria ?

Welke subsidies werden in dit geval uitbetaald ?

Antwoord

1. De Adoptielijn is een initiatief van en voor geadopteerden. De Adoptielijn profileert zich als eerste schakel ter ondersteuning van geadopteerden.

De Adoptielijn wil een "actief luisterend oor" zijn voor geadopteerden met vragen die kunnen gaan van louter informatief tot noodkreet. Door de drempel zo laag mogelijk te houden (gericht op eerstelijns hulp), wil de Adoptielijn ook die geadopteerden bereiken die de weg naar de bestaande hulpverlening niet vinden.

De Adoptielijn wil een klankbord zijn voor geadopteerden. Ze komt voor hen op door behoeften en/of knelpunten te detecteren en, indien aangewezen, suggesties en aanbevelingen te formuleren met betrekking tot de algemene adoptieproblematiek en -werking.

Omdat geadopteerden de eerste doelgroep van het adoptiebeleid zijn, is het zinvol en noodzakelijk dat naar hen kan worden geluisterd.

De werking van de Adoptielijn is te vergelijken met die van de Kinderen- en Jongerentelefoon.

Het project werd erkend voor een periode van één jaar. Een externe stuurgroep begeleidt de activiteiten van de Adoptielijn. Aan deze stuurgroep participeert een medewerker van Kind en Gezin en van de Kinderen- en Jongerentelefoon.

De raad van bestuur van Kind en Gezin besliste tevens dat er een gestructureerde samenwerking moet worden gerealiseerd met de Kinderen- en Jongerentelefoon, onder andere met betrekking tot de vorming en bijscholing van vrijwilligers.

De raad van bestuur vraagt dat jaarlijks een activiteitenverslag van de Adoptielijn wordt voorgelegd. Het project wordt ook jaarlijks geëvalueerd door de stuurgroep.

2. Het project ontvangt een subsidiëring ten bedrage van maximum 1 miljoen frank (ter financiering van een deeltijdse werkkraft, ondersteuning vrijwilligers, werkingskosten). Het bedrag valt ten laste van Kind en Gezin (subsidies adoptie).
3. Behalve de Adoptielijn wordt ook de VAG (Vereniging voor Kind en Adoptiegezin) ondersteund. Zij ontvangt 1,1 miljoen frank aan subsidiëring voor een voltijds maatschappelijk assistent. Ze wordt sinds juli 1997 gesubsidieerd.

De VAG wil alle geïnteresseerden in adoptie informeren en begeleiden in het Vlaams adoptielandschap. De vereniging is een contactpunt voor adoptie jongeren, adoptieouders en kandidaat-adoptieouders. Belangrijke pijlers van hun werking zijn een sociaal secretariaat en een info- en documentatiecentrum.

BERT ANCIAUX

VLAAMS MINISTER
VAN CULTUUR, JEUGD,
STEDELIJK BELEID, HUISVESTING
EN BRUSSELSE AANGELEGENHEDEN

Vraag nr. 46
van 2 december 1999
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Kledinginzamelingsactie St.-Genesius-Rode – Territorialiteitsbeginsel

In oktober laatstleden werden in de Vlaamse facilitengemeente Sint-Genesius-Rode plastic zakken verspreid van de ASBL Terre uit het Waalse Fontaine l'Eveque, met de bedoeling kledingstukken en schoenen in te zamelen. Die actie werd gesponsord door het Ministère de la Région Wallonne chargé de l'Environnement, des Ressources Naturelles et de l'Agriculture.

Was de minister op de hoogte van deze overtreding van het territorialiteitsbeginsel ?

Heeft de minister de Waalse regering hieromtrent benaderd ?

Antwoord

Het antwoord op de vraag behoort tot de bevoegdheid van de heer Johan Sauwens, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Sport.

Vraag nr. 50 van 7 december 1999 van de heer WILFRIED AERS

Theatersubsidies – Uitbetaling

Theatergezelschappen en productiehuizen kunnen in Vlaanderen maar leven en overleven dankzij de subsidies van de Vlaamse overheid. Zij krijgen een jaarlijkse subsidie toegewezen en elke drie maanden krijgen zij een kwart van dit bedrag overgeschreven.

De laatste driemaandelijke overschrijving, die van 1 oktober, bleef achter, waardoor verschillende gezelschappen verplicht waren een kredietlijn bij een bank aan te spreken. Voor het NTG (Nederlands Toneel Gent) bedraagt de intrestlast iets meer dan 200.000 frank.

1. Voorziet de Vlaamse regering in een compensatie voor deze intrestlast ?
2. Werden reeds de nodige maatregelen genomen om de subsidies in de toekomst stipt uit te betalen ?

Antwoord

1. Het podiumkunstendecreet van 27 januari 1993 bepaalt dat de subsidies aan de theatergezelschappen en kunstencentra worden toegekend

in de vorm van een vierjaarlijkse financieringsenveloppe.

Het uitvoeringsbesluit van 15 december 1993 voorziet in een voorschottenregeling van 3 x 25 %, 1 x 23 % en een saldo van 2 % van de jaarlijkse financieringsenveloppe. Het besluit van de Vlaamse regering van 19 december 1998 regelde voor de theatergezelschappen de toekenning van de eerste voorschotten voor het seizoen 1999-2000 (betaalbaar op 1 juli 1999).

Het besluit van de Vlaamse regering van 10 november 1999 voorzag in de toekenning van tweede voorschotten voor het seizoen 1999-2000 (betaalbaar op 1 oktober 1999).

De volgende redenen liggen aan de basis van het feit dat de tweede voorschotten niet werden uitbetaald op 1 oktober 1999 :

- in februari 1999 heeft de Vlaamse regering beslist dat de kredieten tot eind juni moesten worden geblokkeerd. Hierdoor kon het regularisatiebesluit pas begin juli worden opge maakt, waarna de administratieve procedure kon worden opgestart ;
- in dezelfde periode (begin juli) werd de regering gevormd ;
- de voorbereiding van de begroting 2000 moest prioritair worden behandeld, wat een nog grotere vertraging met zich bracht.

De Vlaamse regering beschikt niet over een compensatie-instrument bij eventuele laattijdige uitbetaling van voorschotten. Subsidies zijn immers niet afdwingbaar. De situatie die zich heeft voorgedaan in 1999 was zeer uitzonderlijk en had enkel gevolgen voor de uitbetaling van één van de vier voorschotten. Er wordt steeds gestreefd naar een tijdige uitbetaling, om in de mate van het mogelijke de rechtszekerheid van de begunstigden te garanderen. Dat is de voorgaande jaren, ook in 1999, steeds gebeurd.

2. Aangezien de bijzondere omstandigheden zich in 2000 niet zullen herhalen, voorziet ik geen moeilijkheden voor de uitbetaling. Het besluit van de Vlaamse regering van 17 december 1999 regelt de definitieve toekenning van de algemene werkingssubsidies voor het seizoen 1999-2000.

Voor de nieuwe subsidieperiode 2001-2004 zal ik waken over de stipte uitvoering van de subsi-

diëring, overeenkomstig de geldende regelgeving.

VERA DUA

VLAAMS MINISTER
VAN LEEFMILIEU EN LANDBOUW

Vraag nr. 32
van 8 november 1999
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Vervuiling Kouterwijk St.-Amands – Statuut "on-schuldige eigenaar"

Op 24 maart 1999 beloofde toenmalig minister Kelchtermans in verband met het dossier van de vervuiling in de Kouterwijk in Sint-Amands dat hij bij OVAM (Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest) zou vragen of het niet aangewezen was een collectieve aanpak voor te staan, en dus af te stappen van een perceelsgewijze behandeling. Op die manier kon iedereen die een huis en een tuin bezit in de getroffen wijk, het statuut van onschuldige eigenaar krijgen.

1. Werd er sedertdien terzake enige vooruitgang geboekt ?
2. In het regeerakkoord wordt gewag gemaakt van een verfijning van de decreetgeving en de uitvoering, onder meer m.b.t. het onschuldig bezit. Ik vermoed dat dit ook slaat op dossiers zoals dat van de Kouterwijk.

Kan de minister verduidelijken in welke richting zij in dat verband denkt ?

Kan zo'n eventuele verfijning de inwoners van de bewuste wijk nog ten goede komen ?

Antwoord

1. De mogelijkheid voor de toepassing van een collectieve aanpak voor de toekenning van het statuut "on-schuldig eigenaar" werd in dit dossier bekeken. Ingevolge de actuele juridische context en de consequentie van deze aanpak kon deze piste niet worden gevolgd.

Deze consequenties zijn onder andere :

- het probleem van de rechtsgrond voor collectieve toekenning van het statuut "on-

schuldige eigenaar/gebruiker" en van vrijstelling van de saneringsplicht ;

- de schending van het gelijkheidsbeginsel : in andere saneringsdossiers moet de decretaal aangewezen saneringsplichtige individueel door middel van gemotiveerd standpunt aantonen dat hij voldoet aan het statuut "on-schuldig eigenaar/gebruiker" ;
- de precedentswaarde.

Om het de bewoners van de Kouterwijk toch enigszins gemakkelijker te maken, werd voor hen een soepele houding aangenomen inzake de procedure voor het indienen van een dossier voor het verkrijgen van voormeld statuut, maar wel volledig conform het bodemsaneringsdecreet.

Er werd namelijk toegestaan om voorafgaand aan de aanmaning een dossier in te dienen. Indien dit dossier volledig wordt bevonden, zal OVAM niet aanmanen tot bodemsanering. Er werd op de bewonersvergadering van 7 december 1999 aan de bewoners een oproep gedaan om hun dossier in te dienen. Tevens zal er vóór 24 december 1999 vanuit OVAM een brief vertrekken waarin de bewoners nogmaals worden opgeroepen om hun dossier in te dienen als dit nog niet is gebeurd. De bewoners die hun dossier niet indienen vóór 10 januari 2000 of waarbij het dossier onvolledig is, zullen pas dan een aanmaning ontvangen. Zij hebben dan nog steeds dertig dagen om een dossier in te dienen of te vervolledigen. Bovendien heeft OVAM aan alle bewoners een brief gestuurd en daarin aangegeven wat van hen werd gevraagd, stap per stap. Hierbij gaf OVAM ook aan wat er precies in het dossier moest zitten.

OVAM heeft op eigen initiatief luchtfoto's opgevraagd. Uit deze foto's bleek dat de bewoners door de verkaveling geen zicht meer hadden op de toestand van het terrein vóór de verkaveling, wat hen hielp bij de aanvraag van het statuut van "on-schuldige eigenaar".

2. De bestudering van een mogelijke verfijning van het decreet is gepland voor 2000. Hierbij zal ook de problematiek met betrekking tot het statuut "on-schuldig eigenaar" aan bod komen.

Er dient te worden benadrukt dat de bewoners echter nu reeds een pragmatische aanpak genieten zoals hierboven vermeld. OVAM heeft in de benadering van dit dossier binnen de actuele

wettelijke mogelijkheden getracht om een zo efficiënt mogelijke aanpak te bewerkstelligen. Een eventuele decreetswijziging op dit vlak zal, gezien de vooropgestelde datum, niet meer van toepassing zijn voor de bewoners van de Kouterwijk.

Vraag nr. 33
van 9 november 1999
van de heer JOS DE MEYER

Mestactieplan – Economische compensaties

Bij de besprekingen in verband met het Mestactieplan (MAP) heeft men bij de onderhandelingen in 1995 een evenwichtig akkoord bereikt, waarvan alle elementen moeten worden gerespecteerd. Eén element ervan is dat de gebiedsgerichte verscherping ten bate van waterwinning en natuur mogelijk werd, onder de voorwaarde dat getroffen landbouwers voor de hogere kosten en lagere inkomsten zouden worden vergoed.

Ik heb de vorige minister van Leefmilieu hierover meermaals vragen gesteld :

- schriftelijke vraag nr. 252 van 24 april 1997, Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 16 van 30 mei 1997, blz. 1527 ;
- schriftelijke vraag nr. 157 van 4 februari 1998, Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 12 van 27 april 1998, blz. 1666 ;
- schriftelijke vraag nr. 304 van 25 mei 1998, Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 2 van 23 oktober 1998, blz. 393 ;
- actualiteitsdebat november 1998, mijn vraag in verband met de compensaties voor de gebiedsgerichte verscherping, Beknopt Verslag nr. 13, blz. 13-14 ;
- actuele vraag over gebiedsgerichte verscherping van de bemestingsnormen in natuur- en waterwingebieden, Beknopt Verslag nr. 27 van 5 januari 1999, blz. 3.

De landbouwers uit de kwetsbare gebieden hebben de voorbije maanden voor het vierde opeenvolgende jaar de verscherpte regels inzake uitrijregeling en normering nageleefd. Men werd gecontroleerd op de toepassing ervan.

Over de vergoedingen blijft men nog steeds in het ongewisse en, op het eerste jaar na, wacht men nog

steeds op uitbetalingen. Begrijpelijk dat het ongevoegen zeer groot is.

In deze zware crisisperiode voor de landbouw is het mijn inziens de morele plicht van de overheid om de vroeger aangegane engagementen ten aanzien van de landbouwers na te leven. Voor heel wat bedrijven wordt de toestand uitzichtloos.

In vroegere verklaringen in het Vlaams Parlement vroeg ook de huidige minister dat hoe dan ook een oplossing zou worden gezocht om aan de beloften tegemoet te komen.

1. Wat is de stand van zaken voor 1997, 1998 en 1999 m.b.t. de gebiedsgerichte verscherping ten bate van waterwinning en natuur en de vergoedingen hiervoor ?
2. Wat is de stand van zaken in verband met de uitvoeringsbesluiten ?
3. Wat zijn de reacties van de Europese Commissie ?
4. Op welke wijze honoreert de overheid haar engagement ten aanzien van de landbouwers ?
5. Is hierover reeds overleg geweest tijdens deze legislatuur met de landbouwsector ? Zo ja, wanneer en met welke afspraken ? Zo nee, wanneer wordt het eventueel georganiseerd ?

Antwoord

- 1, 2 en 3. In het mestdecreet zijn vergoedingen opgenomen ter compensatie van het inkomensverlies en de hogere kosten van landbouwers met gronden in de gebiedsgerichte verscherping.

De vergoedingen 1996 en 1997 werden vastgesteld bij besluit van de Vlaamse regering van 20 december 1995. Dit besluit werd niet aangemeld aan de Europese Commissie. De vergoedingen voor het jaar 1996 zijn betaald aan de landbouwers. Naar aanleiding van een klacht van de Bond Beter Leefmilieu (BBL) heeft de Europese Commissie hierover een onderzoek ingesteld.

Voor de vergoedingen 1998 werden twee besluiten vooraf aangemeld bij de Europese Commissie. Een eerste besluit betreft de vergoedingen voor patrimoniumverlies, verplichte aankoop en vergoeding in groen- en geelgroengebieden. Een tweede besluit omvat onder andere het aspect productievermindering, mestafzet, mestopslag en kunstmestaankoop.

In het kader van de onderzoeken aangaande bovenvermelde vergoedingen heeft de Europese Commissie reeds een aantal opmerkingen geformuleerd. De Commissie stelt dat de vergoedingen tijdelijk en degressief van aard moeten zijn. De Commissie stelt verder vast dat vergoedingen worden betaald voor het louter voldoen aan de verplichtingen van de Nitraatrichtlijn, en niet voor engagementen die verder gaan dan de Nitraatrichtlijn. Een uitspraak van de Commissie in deze onderzoeken wordt verwacht in de loop van het jaar 2000.

Rekening houdende met de bovenvermelde opmerkingen van de Commissie werd in het kader van MAP 2 een nieuw vergoedingenbesluit uitgewerkt op basis van beheersovereenkomsten. Dit ontwerp van vergoedingenbesluit werd aangemeld bij de Commissie. Zij heeft over dit besluit reeds driemaal bijkomende vragen om inlichtingen gesteld. Reeds tweemaal werd antwoord verstrekt aan de Commissie. Het derde antwoord is in voorbereiding.

4. De lopende procedures bij de Europese Commissie blokkeren op dit moment de uitbetaling van vergoedingen aan de Vlaamse landbouwers. De vergoedingen voor het jaar 1996 werden betaald aan de landbouwers. Voor de vergoedingen 1997 en 1998 moet worden gewacht met de uitbetaling. In ieder geval is het benodigde bedrag voor deze vergoedingen elk jaar gereserveerd op de begroting.

Vergoedingen voor de toekomst, 2000 en verder, vereisen de invoering van MAP 2 met bijhorende vergoedingenbesluiten, geschoeid op een andere leest, met name beheersovereenkomsten met resultaatverbintenis.

5. Er is op het kabinet reeds overleg geweest omtrent dit thema met de landbouwsector. Meer bepaald is er in de maand november 1999 een overlegvergadering geweest met de landbouworganisaties – Algemeen Boerensyndicaat, Boerenbond, Belbior en Vlaams Agrarisch Centrum – in het kader van de Plattelandsverordening.

Bijkomend overleg wordt gepland naargelang vorderingen met de Europese Commissie.

Vraag nr. 53
van 2 december 1999
van mevrouw MARLEEN VAN DEN EYNDE

Rattenbestrijding – Deprivatisering

De Vlaamse regering besliste in juni jongstleden dat zij het bestrijden van ratten in eigen beheer wil laten uitvoeren. Dit impliceert dat vele kleine ondernemingen die vooral werkzaam waren in het kader van deze overheidsopdracht, hun deuren zullen moeten sluiten. Men spreekt reeds van 75 jobs in de particuliere sector die hierdoor zouden verdwijnen.

De regering zou dit besluit hebben genomen wegens de hoge kostprijs van de betrokken firma's. De regering stuurde daarop 52 rattenvangers op pad, die na een korte opleiding hun taak zullen vervullen.

1. Heeft de minister bij de beslissing tot deprivatisering rekening gehouden met de sluiting van de kleine ondernemingen? Op welke manier?
2. Klopt het dat de rattenvangers die zijn aangevraagd door de overheid, alleen op pad gaan en gif gebruiken, terwijl het lastenboek de privé-ondernemingen verplicht de rattenvangers per twee te laten uitrukken en hen verbiedt gif te gebruiken? En hoe verantwoordt de minister dit?
3. Met welke giften wordt er gewerkt, en heeft dit implicaties op het milieu?
4. Momenteel is er in de gemeente Kontich een rattenplaag, die wordt opgevolgd door het gemeentelijk vrijwillig brandweerkorps van Kontich. Hoe wordt dit probleem concreet aangepakt?
5. Zijn er nog andere rattenplagen gesignaleerd?
6. Hoe treden de rattenvangers in overheidsdienst op wanneer er een rattenplaag wordt gemeld?
7. Zijn de gemeentebesturen reeds op de hoogte gebracht?

Antwoord

1. De beslissing van de Vlaamse regering van 8 juni 1999 in verband met de rattenbestrijding had enkel betrekking op de bestrijdingsopdrachten langs de waterwegen en de onbevaarbare waterlopen van eerste categorie die gelegen zijn binnen acht subhydrografische bekens.

Het betrof dus geen beslissing over een gebiedsdekkende rattenbestrijding. Noch de rattenbestrijdingsopdrachten op waterlopen van tweede categorie (bevoegdheid provincies), noch deze op waterlopen van derde categorie (bevoegdheid gemeenten) zijn door deze beslissing gevat. Er is dus geen sprake van gehele deprivatisering.

Het ligt overigens in de bedoeling om binnenkort de opdrachten "rattenbestrijding langs de rijkswegen" opnieuw in aanbesteding te stellen. Er blijven dus nog mogelijkheden open voor (kleine) ondernemingen.

2. De opdracht omvat de bestrijding van muskusratten, bruine ratten en beverratten.

Bruine ratten zijn zeer moeilijk te bestrijden met mechanische vangmethodes. Het gebruik van specifieke rodenticiden is hier bij gebrek aan alternatieven voorlopig nog noodzakelijk. Dit was trouwens ook toegelaten bij de uitvoering volgens het bestek dat werd gebruikt voor de prijsoffertes van 1999 van de privé-dienstverleningsbedrijven. De overheid werkt dus in dezelfde omstandigheden, met dezelfde instrumenten als de privé-ondernemingen.

Muskusratten daarentegen kunnen wel worden bestreden met mechanische vangmethodes. Het bestek voorzag hier evenwel ook in een bestrijding met specifieke rodenticiden. Deze rodenticiden worden evenwel beschouwd als hulpmiddel, en niet als hoofdbestrijdingsmiddel. Het gebruik ervan moet tot het minimum worden beperkt. Er zal worden gestreefd naar een totale afbouw door een permanente opvolging van de noodzaak tot gebruik van rodenticiden en de mogelijkheden van (nieuwe) alternatieven.

De beverrattenpopulatie is beperkt, hun bestrijding gebeurt uitsluitend met mechanische vangmethodes.

Vanzelfsprekend moeten de rattenbestrijders in dienst bij het Vlaams Gewest ook nauwlettend de regels in verband met veiligheid en welzijn op het werk respecteren. Door de dienst Veiligheid van het departement werden voor alle deelopdrachten die verband houden met de rattenbestrijding risicoberekeningen uitgevoerd en aanbevelingen geformuleerd, waarmee zowel de hiërarchische lijn als het uitvoerende personeel onverminderd rekening moeten houden. Niet alleen werken op gevaarlijk terrein is een van

de belangrijkste aandachtspunten. De rattenvangers van de overheid zullen dus enkel alleen optreden indien de omstandigheden dit toelaten.

3. Er worden volgende producten gebruikt :

- a) olieachtige oplossingen van chlorofacinone verwerkt in wortelen ;

- b) voor bruineratbestrijding zijn alleen die producten toegelaten welke specifiek voor deze doeleinden erkend zijn volgens de toepasselijke regelgeving op de biociden en die bovendien waterbestendig zijn. Bij de erkenning en de toelating is rekening gehouden met de schadelijkheid voor het leefmilieu.

4. Zoals reeds aangegeven in het antwoord op vraag 1, omvat de opdracht in uitvoering van de beslissing van de Vlaamse regering van 8 juni 1999 geen gebiedsdekkende rattenbestrijding en komt zij dus niet in de plaats van de verplichting tot het bestrijden door de gemeente van ratten op waterlopen van derde categorie.

Wel wordt het initiatief genomen om, in overleg met de provincies en gemeenten, door een gecoördineerde aanpak de rattenbestrijding verder te optimaliseren.

5. Tijdens de voorbije jaren zijn er op verschillende tijdstippen meldingen ontvangen m.b.t. zowel bruineratpopulaties als muskusratten. In uitzonderlijke gevallen hadden de meldingen betrekking op populaties van zwarte ratten.
6. De rattenbestrijders in overheidsdienst zijn in bestrijdingsteams ingedeeld per subhydrografisch bekken.

Meldingen van rattenpopulaties binnen een welbepaald bekken worden aan het team doorgegeven, voorzover het een melding betreft van rattenpopulaties op waterwegen of onbevaarbare waterlopen van eerste categorie. In de andere gevallen wordt de melder verzocht zich rechtstreeks te wenden tot het provinciebestuur (waterlopen van tweede categorie), of tot de gemeente (waterlopen derde categorie).

7. Tijdens de regionale vergaderingen met de lokale besturen wordt de informatie in verband met de rattenbestrijding uitgewisseld.

**II. VRAGEN WAARVAN
DE REGLEMENTAIRE TERMIJN
VERSTREKEN IS EN WAAROP
NOG NIET WERD GEANTWOORD*
(Reglement artikel 81, 6)**

MARLEEN VANDERPOORTEN

VLAAMS MINISTER
VAN ONDERWIJS EN VORMING

**III. VRAGEN WAARVAN
DE REGLEMENTAIRE TERMIJN
VERSTREKEN IS MET
TEN MINSTE TIEN WERKDAGEN
EN DIE OP VERZOEK
VAN DE VRAAGSTELLERS WERDEN
OMGEZET IN VRAGEN OM UITLEG
(Reglement artikel 81, 4)**

Nihil

**Vraag nr. 11
van 23 september 1999
van de heer JOHAN DE ROO**

Universiteiten – Financiering

Onlangs vernam ik via de Newsletter van de Stichting van de Onderneming (SVO) dat onze universiteiten klagen over een gebrekkige financiering vanwege de overheid. Eenvoudigheidshalve kan men stellen dat de financiering per student gehalveerd is op enkele decennia tijd.

Om meer middelen te verwerven, richten de universiteiten zich al maar vaker tot het bedrijfsleven.

1. Kan de minister de huidige financiering van de Vlaamse universiteiten weergeven ?
2. Heeft de minister initiatieven genomen om meer middelen vrij te maken voor de Vlaamse universiteiten ? Zo ja, over welke bedragen per universiteit gaat het ?
3. Om meer middelen te verwerven, richten de universiteiten zich blijkbaar meer en meer tot het bedrijfsleven.

Vreest men in dit geval niet voor de academische vrijheid van de professoren ?

4. Hoe reageert de minister op deze gang van zaken ?
5. Opteert het beleid ervoor om de bedrijfswereld steeds meer inspraak te geven binnen de universiteiten ?

---

*datum van afsluiting : 9/2

REGISTER

Nr.	Datum	Vraagsteller	Onderwerp	Blz.
P. DEWAEL, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden				
25	16.11.1999	M. Keulen	<i>Onroerende voorheffing – Vermindering bescheiden woningen – Folder .</i>	646
28	18.12.1999	M. Keulen	<i>Officieel bezoek aan Nederland – Resultaten . . . . .</i>	648
33	23.12.1999	L. Peeters	<i>Vlaamse administratie – Gehandicapten . . . . .</i>	579
34	03.12.1999	M. Keulen	<i>DAB Schoonmaak – Kritiek Rekenhof . . . . .</i>	648
△ 38	20.12.1999	J. Taylor	<i>Kabinetten – Raadgevers met rang van kabinetschef . . . . .</i>	579
S. STEVAERT, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Mobiliteit, Openbare Werken en Energie				
107	07.12.1999	C. Decaluwe	<i>Scheldebrug Avelgem – Renovatie . . . . .</i>	580
109	07.12.1999	J. Stassen	<i>Havenbedrijf Antwerpen – Regeringsbesluiten en Europese richtlijnen . .</i>	580
110	07.12.1999	J. Stassen	<i>Containerkade Doel – Gerechtelijke procedure . . . . .</i>	581
112	10.12.1999	D. Ramoudt	<i>Inventaris luchthaven Oostende – Kritiek Rekenhof . . . . .</i>	581
113	10.12.1999	D. Ramoudt	<i>Luchthaven Oostende – Concessieovereenkomst . . . . .</i>	582
114	10.12.1999	D. Ramoudt	<i>De Lijn – Exploitatiekostprijsstelsel . . . . .</i>	583
115	10.12.1999	J. Penris	<i>De Lijn Antwerpen – Onderhoud metromonden . . . . .</i>	584
116	10.12.1999	I. van Kessel	<i>N10 Heist-op-den-Berg – Fietspad . . . . .</i>	584
117	10.12.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>Wateroverlast Sluizen – Maatregelen . . . . .</i>	584
118	10.12.1999	D. Holemans	<i>Parking De Lijn Gent – Onderhoud . . . . .</i>	585
△ 119	10.12.1999	J. Stassen	<i>Doel – Sociaal begeleidingsplan . . . . .</i>	586
120	10.12.1999	J. Taylor	<i>Kabinetten – Raadgevers met rang van kabinetschef . . . . .</i>	588
121	14.12.1999	J. De Roo	<i>Financiële afhandeling werken – Kritiek Rekenhof . . . . .</i>	588
122	14.12.1999	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Zeekanaal Brussel-Schelde – Westdijk Willebroek . . . . .</i>	589
123	14.12.1999	C. Decaluwe	<i>Leiewerken Kortrijk – Bodemsaneringskosten . . . . .</i>	589
124	16.12.1999	M. Keulen	<i>Project "light rail" Limburg – Stand van zaken . . . . .</i>	590
125	16.12.1999	J. Penris	<i>Personeel havenbesturen – Overname . . . . .</i>	591
126	21.12.1999	A. Van Nieuwerkerke	<i>Bomen langs gewestwegen – Beleid . . . . .</i>	591
127	21.12.1999	S. Becq	<i>Wegenwerken – Veiligheid . . . . .</i>	592
128	22.12.1999	J. De Meyer	<i>Kruispunt N41-Broekstraat Hamme – Verkeersveiligheid . . . . .</i>	593
129	22.12.1999	C. Decaluwe	<i>Fietsambtenaren – Functioneringsmogelijkheden . . . . .</i>	594
130	22.12.1999	C. Decaluwe	<i>Stadsbussen De Lijn – Milieuaspecten . . . . .</i>	595

131	22.12.1999	C. Decaluwe	<i>Inhaalverbod vrachtwagens – Evaluatie</i>	595
133	22.12.1999	C. Decaluwe	<i>Leonardkruispunt Brussel – Verkeersveiligheid</i>	596
134	22.12.1999	A. Moreau	<i>Aansluiting N3-R27 Tienen – Bocht</i>	597
155	13.01.2000	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Ministeriële brief NMBS – Nederlandstalige informatieverstrekking</i>	597
156	13.01.2000	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Ministeriële brief NMBS – Binnenlandse treinfrequentie</i>	598
157	13.01.2000	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Ministeriële brief NMBS – Regionaliseringsoptie</i>	598

M. VOGELS, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen

	32	18.12.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>Magnetische resonantietomograaf – Erkenningen</i>	649
	37	24.11.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>Beroepsactieve zorgverstrekkers – Gegevens</i>	652
	39	26.11.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>Ouderenbeleid – Gedetineerden</i>	653
	40	01.12.1999	I. van Kessel	<i>Niet-dringend ziekenvervoer – Erkenningsnormen</i>	654
△	45	02.12.1999	L. Peeters	<i>Vlaamse administratie – Gehandicapten</i>	655
	47	07.12.1999	W. Aers	<i>E. colibacterie – Onderzoek en preventie</i>	599
	49	10.12.1999	P. Ceysens	<i>Gehandicapten – Terugbetaling hulpmiddelen</i>	600
	50	10.12.1999	I. van Kessel	<i>Ziekenhuisnormen – Handhavingbeleid</i>	658
	51	10.12.1999	J. Taylor	<i>Kabinetten – Raadgevers met rang van kabinetschef</i>	602
	52	14.12.1999	I. van Kessel	<i>Ziekenhuisgegevens – Mededeling aan gemeenschappen</i>	602
	53	14.12.1999	I. van Kessel	<i>Drugpreventie en -hulpverlening – Gegevensregistratie</i>	603
	54	16.12.1999	F. Vermeiren	<i>Maatschappelijk opbouwwerk – Kritiek Rekenhof</i>	659
	55	16.12.1999	P. Ceysens	<i>Adoptielijn – Erkenning en subsidiëring</i>	659
	56	21.12.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>Meldpunt leeftijdsdiscriminatie – Stand van zaken</i>	607

B. ANCIAUX, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Stedelijk Beleid, Huisvesting en Brusselse Aangelegenheden

	46	02.12.1999	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Kledinginzamelingsactie St.-Genesius-Rode – Territorialiteitsbeginsel</i> ..	660
	49	02.12.1999	L. Peeters	<i>Vlaamse administratie – Gehandicapten</i>	607
	50	07.12.1999	W. Aers	<i>Theatersubsidies – Uitbetaling</i>	661
	51	10.12.1999	V. Heerlen	<i>Premies woningverbetering – Bouwjaarcriterium</i>	607
	52	10.12.1999	C. Decaluwe	<i>Sociale verhuurkantoren – Participatie lokale actoren</i>	609
	53	10.12.1999	J. Maes	<i>Premies hypotheeklening – Afschaffing</i>	609
	54	10.12.1999	J. Taylor	<i>Kabinetten – Raadgevers met rang van kabinetschef</i>	611
	55	10.12.1999	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Vlaams-Brabantbeleid – VZW Friends of Flanders</i>	612
	56	14.12.1999	S. Gatz	<i>Belgisch Centrum van het Beeldverhaal – Subsidiëring</i>	612
	57	16.12.1999	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Vlabinvest – Bouwgronden</i>	613
	58	16.12.1999	F. Vermeiren	<i>Vlabinvest – Kritiek Rekenhof</i>	614

M. VANDERPOORTEN, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming

○ 11	23.11.1999	J. De Roo	<i>Universiteiten – Financiering</i>	666
35	03.12.1999	D. Holemans	<i>Universiteiten – Vrouwen in hogere functies</i>	614
36	10.12.1999	J. Taylor	<i>Kabinetten – Raadgevers met rang van kabinetschef</i>	615
37	14.12.1999	L. Martens	<i>Kabinetsmedewerkers – Detacheringen vanuit onderwijs</i>	615
38	16.12.1999	L. Caluwe	<i>Buitengewoon onderwijs – Leerlingenvervoer</i>	616
△ 39	21.12.1999	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Bilaterale samenwerking – China</i>	617

R. LANDUYT, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme

23	10.12.1999	J. Taylor	<i>Kabinetten – Raadgevers met rang van kabinetschef</i>	618
24	14.12.1999	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Belgian Tourist Office New York – Ministerieel bezoek</i>	618

V. DUA, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw

32	08.11.1999	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Vervuiling Kouterwijk St.-Amands – Statuut "onschuldige eigenaar"</i> . . .	662
33	09.11.1999	J. De Meyer	<i>Mestactieplan – Economische compensaties</i>	663
52	01.12.1999	J. Maes	<i>Bodemsanering – Benzylchloride – Hulp bij calamiteiten</i>	619
53	02.12.1999	M. Van den Eynde	<i>Rattenbestrijding – Deprivatisering</i>	664
54	02.12.1999	D. Ramoudt	<i>Sluizencomplex Demey Oostende – Waterafvoer</i>	620
55	02.12.1999	L. Peeters	<i>Vlaamse administratie – Gehandicapten</i>	621
56	03.12.1999	J. Demeulenaere	<i>Crematoria – Leefmilieuaspecten</i>	621
57	07.12.1999	B. Grouwels	<i>Dioxine-uitstoot Brusselse gewest – Implicaties</i>	622
58	10.12.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>Wateroverlast Sluizen – Maatregelen</i>	624
60	10.12.1999	J. Stassen	<i>Doel – Sociaal begeleidingsplan</i>	625
61	10.12.1999	B. Grouwels	<i>Dioxine-uitstoot oven Neder-Over-Heembeek – Implicaties</i>	625
63	14.12.1999	M. Van den Eynde	<i>Gemeentelijke natuurontwikkelingsplannen – Stand van zaken</i>	626
64	14.12.1999	C. Decaluwe	<i>Leiewerken Kortrijk – Kosten bodemsanering</i>	627
65	14.12.1999	J. Malcorps	<i>Bedrijfsafvalwater – Lozingsmethode</i>	627
66	21.12.1999	S. Becq	<i>Kanalatie Zwarte Beek Drogenbos – Gewestoverschrijdende aspecten</i> .	628
67	21.12.1999	S. Becq	<i>Waaals grensstort Bassilly – Milieugevolgen</i>	629
68	21.12.1999	J. Maes	<i>Kleinschalige waterzuivering – Westhoek</i>	630
69	21.12.1999	J. Maes	<i>Strandwaterkwaliteit – Metingen en mededeling</i>	631
74	04.12.2000	J. Coens	<i>Afvalolie – Terugnameplicht</i>	633
75	04.01.2000	J. Coens	<i>PMD-afvalophaling – Evaluatie</i>	634

J. SAUWENS, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Sport

43	01.12.1999	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Voeren – Voeren info</i>	635
----	------------	-----------------------------	---------------------------------------	-----

	44	01.12.1999	F. Sarens	<i>Egleghevijver Hombeek – Onderhoud</i>	635
△	46	02.12.1999	D. Holemans	<i>Hotel d'Hane-Steenhuysse Gent – Culturele bestemming</i>	636
	48	03.12.1999	A. Van Nieuwkerke	<i>BLOSO-sportcentra – Toegankelijkheid voor gehandicapten</i>	638
	49	10.12.1999	H. De Reuse	<i>Verlof voorafgaand aan pensionering – Personeelsplannen</i>	639
	50	10.12.1999	J. Taylor	<i>Kabinetten – Raadgevers met rang van kabinetschef</i>	640
	51	14.12.1999	J. Malcorps	<i>Klaverbladdreef Wilrijk (Antwerpen) – Bescherming</i>	640
	52	16.12.1999	M. Keulen	<i>Wielerploeg Vlaanderen 2002 – Selectiecriteria</i>	641
	53	16.12.1999	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Ministerie Vlaamse Gemeenschap – Kosten straatnaamwijziging</i>	642

D. VAN MECHELEN, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media

	39	07.12.1999	W. Aers	<i>VRT Journaal van de eeuw – "Zwarte Zondag"</i>	642
	40	07.12.1999	R. Van Cleuvenbergen	<i>VRT Levensbeschouwelijke uitzendingen – Erkende verenigingen</i>	643
	42	10.12.1999	V. Declercq	<i>Bouwvergunning Toyota Zeebrugge – Milieueffectrapport</i>	643
	45	10.12.1999	J. Taylor	<i>Kabinetten – Raadgevers met rang van kabinetschef</i>	643
	46	16.12.1999	E. Van Vaerenbergh	<i>Buurtwegen – Omzendbrief 3 maart 1980</i>	644
	47	16.12.1999	J. Devolder	<i>Bestemmingsgebieden – Jeugthuizen</i>	644
	48	16.12.1999	P. Lachaert	<i>Ambachtelijke zone Assenede – Bestemmingswijziging</i>	645
	50	21.12.1999	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Bilaterale samenwerking – China</i>	646
	52	05.12.1999	D. Lootens-Stael	<i>TV Brussel – Erkenning</i>	646